

รายงานการวิจัย

เรื่อง

การศึกษาข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนิสิตกัมพูชา มหาวิทยาลัยบูรพา

จิตตภา สารพัฒน์ก ไชยปัญญา

ภาควิชาภาษาไทย

ได้รับทุนสนับสนุนจากงบประมาณเงินรายได้ ประจำปีงบประมาณ 2558

ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

มหาวิทยาลัยบูรพา

2562

รายงานการวิจัย

เรื่อง

การศึกษาข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนิสิตกัมพูชา มหาวิทยาลัยบูรพา

จิตตภา สารพัตนีก ไชยปัญญา

ภาควิชาภาษาไทย

ได้รับทุนสนับสนุนจากงบประมาณเงินรายได้ ประจำปีงบประมาณ 2558

ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

มหาวิทยาลัยบูรพา

2562

คำนำ

การวิจัยเรื่อง “การศึกษาข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนิสิตกัมพูชา มหาวิทยาลัยบูรพา” เกิดจากการที่มหาวิทยาลัยบูรพาได้รับนิสิตจากราชอาณาจักรกัมพูชาเข้าเรียนจำนวน 28 คน นิสิตกลุ่มนี้เป็นนิสิตในโครงการพัฒนาครูอาชีพศึกษาในสถานศึกษา 2 ระบบ(Dual System) ของราชอาณาจักรกัมพูชา เพื่อศึกษาต่อในระดับปริญญาตรีระหว่างปิดภาคเรียน ซึ่งโครงการดังกล่าวได้รับพระมหากรุณาธิคุณจากสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ประธานโครงการพระราชทานความช่วยเหลือแก่ราชอาณาจักรกัมพูชา ด้านการศึกษา โดยมีผู้รับผิดชอบโครงการคือ กระทรวงศึกษาธิการ เยาวชนและกีฬา ราชอาณาจักรกัมพูชา คณะกรรมการดำเนินการโครงการพระราชทานความช่วยเหลือแก่ราชอาณาจักรกัมพูชา ด้านการศึกษา และมหาวิทยาลัยบูรพา

นิสิตกัมพูชาจำนวน 28 คน ที่เข้าร่วมโครงการนี้มีความรู้พื้นฐานทางภาษาไทยที่แตกต่างกัน ผู้วิจัยได้สอนนิสิตกลุ่มนี้ เมื่อผู้วิจัยให้นิสิตเขียนบทสนทนาก่อนการสนทนาจริงได้พบข้อผิดพลาดในการเขียนอยู่หลายลักษณะ ในฐานะอาจารย์ผู้สอนที่มีประสบการณ์สอนนิสิตต่างชาติ ผู้วิจัยตระหนักว่าการเขียนเป็นทักษะที่มีความสำคัญ และเป็นทักษะที่ยากสำหรับผู้เรียนชาวต่างประเทศเพราะการเขียนเป็นการแสดงความรู้ ความคิด ความรู้สึก ตลอดจนประสบการณ์ต่างๆ ออกมาเป็นลายลักษณ์อักษร ผู้วิจัยเห็นว่าควรมีการศึกษาข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนิสิตกัมพูชา มหาวิทยาลัยบูรพา เนื่องจากผลการวิจัยที่ได้จะเป็นประโยชน์ในการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาไทยให้กับนิสิตกัมพูชาที่จะเข้ามาศึกษาในโครงการพัฒนาครูอาชีพศึกษาในสถานศึกษา ๒ ระบบ (Dual System) ของราชอาณาจักรกัมพูชา รวมทั้งนิสิตกัมพูชาที่เข้ามาศึกษาในประเทศไทยในโครงการอื่น ๆ ต่อไป

ขอขอบคุณ ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพาที่จัดสรรทุนสนับสนุนงานวิจัยนี้

ขอขอบคุณ อาจารย์จุฑามาศ ศรีระชา นางสาวอรรรณ สันติกุล นางสาวปนิดา ทองบุญชุม และนายสมศักดิ์ กรอบมุข ที่ช่วยรวบรวมข้อมูลและจัดพิมพ์ต้นฉบับงานวิจัย

ขอขอบคุณ นิสิตจากราชอาณาจักรกัมพูชาจำนวน 28 คน ในโครงการพัฒนาครูอาชีพศึกษาในสถานศึกษา 2 ระบบ (Dual System) ของราชอาณาจักรกัมพูชา ผู้เป็นเจ้าของข้อมูลที่ผู้วิจัยนำมาวิเคราะห์ในงานวิจัยนี้

ขอขอบคุณผู้เขียนหนังสือ ตำรา บทความ งานวิจัยและวิทยานิพนธ์ ที่ผู้วิจัยนำมาใช้อ้างอิงในการวิจัย

หากผลการวิจัยนี้เกิดประโยชน์ต่อผู้สอน ผู้เรียน หรือผู้ที่สนใจโดยทั่วไป ผู้วิจัยขออุทิศความดีดังกล่าวให้แก่ ศาสตราจารย์เกียรติคุณ ดร. อุไรศรี วรสระริน และอาจารย์อัญชญา จิตสุทธิญาณ ครูผู้สอนวิชาภาษาเขมรให้แก่ผู้วิจัย

จิตตภา สารพัฒน์ก ไชยปัญญา

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนิสิตชาวกัมพูชา มหาวิทยาลัยบูรพา รวมถึงการวิเคราะห์สาเหตุและแนวทางในการแก้ไขข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้น ผลการวิจัยพบข้อผิดพลาดในการสะกดคำ 3 ลักษณะ ได้แก่ การเขียนไม่ถูกต้อง การเขียนเกิน และการเขียนตกหล่น สาเหตุของข้อผิดพลาดด้านการสะกดคำเกิดจาก การขาดความรู้เกี่ยวกับหลักภาษา การออกเสียงไม่ถูกต้อง การที่รูปพยัญชนะหรือรูปสระของภาษาไทยกับภาษาเขมรมีความคล้ายกัน การใช้แนวเทียบผิด อิทธิพลของภาษาแม่ และความสะเพร่า ส่วนแนวทางในการแก้ไขข้อผิดพลาดทำได้ดังนี้ 1) อธิบายหลักภาษาที่ต้องให้นักนิสิต 2) สอนการเขียนให้สัมพันธ์กับการฟัง การพูดและการอ่าน 3) จัดกลุ่มพยัญชนะที่มีลักษณะคล้ายกันแล้วอธิบายให้นักนิสิตเห็นความแตกต่าง 4) จัดแสดงคำที่มักเขียนผิดให้นักนิสิตเห็นเป็นประจำ 5) อธิบายให้นักนิสิตเข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาไทยกับภาษาแม่ 6) ปลูกฝังให้นักนิสิตเห็นว่าการสะกดคำที่ถูกต้องมีความสำคัญ และ 7) ฝึกเขียนคำอย่างสม่ำเสมอ

ส่วนข้อผิดพลาดในการใช้คำพบว่ามี 4 ลักษณะ ได้แก่ 1. การใช้คำที่ทำหน้าที่ต่าง ๆ ในประโยคไม่ถูกต้อง 2. การใช้คำผิดความหมาย 3. การใช้คำที่ไม่สื่อความหมาย 4. การใช้คำขาดหรือการใช้คำเกิน ข้อผิดพลาดด้านการเรียงลำดับคำพบ 4 ลักษณะ ได้แก่ 1. การวางส่วนขยายไม่ถูกต้อง 2. การสลับตำแหน่งคำในประโยค 3. การวางคำวิเศษณ์บอกเวลาหรือคำแสดงความถี่ในตำแหน่งที่ไม่เหมาะสม 4. การวางคำวิเศษณ์บอกเวลาสลับกับคำอื่น และข้อผิดพลาดด้านการเขียนประโยคพบ 3 ลักษณะ ได้แก่ 1. ประโยคที่มีความหมายไม่ชัดเจน 2. ประโยคที่มีความหมายหรือเนื้อความในประโยคไม่สอดคล้องกัน 3. ประโยคที่ขาดส่วนประกอบสำคัญในประโยค สาเหตุของข้อผิดพลาดด้านการใช้คำและประโยคเกิดจาก การขาดความรู้เกี่ยวกับชนิดและหน้าที่ของคำ การไม่สามารถเลือกใช้คำให้เหมาะกับบริบทการใช้ได้ การไม่เข้าใจความหมายของคำ อิทธิพลของภาษาแม่ การขาดความรู้เรื่องโครงสร้างของประโยคและลำดับการเรียงคำในประโยค และความสะเพร่า ส่วนแนวทางในการแก้ไขข้อผิดพลาดทำได้ดังนี้ 1) สอนให้นักนิสิตรู้จักชนิดและทำหน้าที่ของคำในภาษาไทย 2) อธิบายให้นักนิสิตเข้าใจอย่างชัดเจนเรื่องความหมายของคำ คำที่ความหมายโดยตรงและความหมายโดยนัย 3) ให้ความรู้แก่นักนิสิตในเรื่องโครงสร้างของประโยค การเรียงลำดับคำและการลำดับความในประโยคของภาษาไทย 4) ควรอธิบายให้นักนิสิตเข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างระหว่างภาษาไทยกับภาษาแม่ ในเรื่องชนิดของคำ หน้าที่ของคำ ความหมายของคำ โครงสร้างประโยค การเรียงลำดับคำ และการลำดับความ 5) ฝึกให้นักนิสิตแต่งประโยคภาษาไทยอย่างสม่ำเสมอ

คำสำคัญ: ข้อผิดพลาดในการเขียน, การสะกดคำ, การใช้คำและการเขียนประโยค, นิสิตกัมพูชา มหาวิทยาลัยบูรพา

ABSTRACT

This research aims to study the common errors of spelling in Thai writing made by Cambodian students, Burapa University and analyze the causes of the errors including the methods of problem solving. The results of this research presented that the common errors of spelling were divided into three groups as follows: writing a totally wrong word, writing extra alphabets more than the actual word, writing fewer alphabet than the actual word. The causes of the errors were from the lack of knowledge on the principles of Thai grammar, the incorrect pronunciation, the similarity of the characteristics of Thai alphabets, the misuse of analogy, the influences of mother language and the thoughtlessness. In correction of these spelling errors, the researcher suggests the solutions as follows: students should be taught by explaining 1) the correct principles of Thai grammar in details, 2) Thai writing related to listening, speaking and reading and 3) the different groups of Thai alphabets which have the same characteristics in details, 4) by presenting the Thai words which are regularly written wrong, 5) by explaining the similarities and differences between Thai and students' mother language, 6) the importance of the correct spelling and 7) students should practice Thai writing regularly.

The study on the spelling errors in lexical level consisted of 4 categories including errors on parts of speech, words with wrong definitions, words carrying no meaning, and fewer or more words than the actual usage. The errors on word order included wrong modifiers, mix-up of word order, wrong adverb of time or adverb of frequency, and mix-up of adverb of time and other words. Errors on sentence level consisted of ambiguous sentence, incompliant sentence, and the sentence losing its significant parts. Causes of the aforementioned errors were the lack of knowledge on parts of speech and duties of each word, mother tongue influences, lack of knowledge on sentence structure and word order.

Guidelines to correct these errors included lessons on parts of speech and word duties, provision of knowledge on Thai sentence structure and word order, solid explanation on similarities and differences of Thai language and the students' mother tongue and regular practice of Thai sentence writing.

Keywords : Common errors of Thai writing / Spelling / the Use of Words and Sentences, Cambodian Students, Burapha University

สารบัญ

	หน้า
คำนำ.....	ก
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ค
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ง
สารบัญ.....	ฉ
สารบัญตาราง.....	ช
บทที่	
1 บทนำ.....	1
ความสำคัญและที่มาของปัญหาที่ทำการวิจัย.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	3
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	3
ขอบเขตของการวิจัย.....	4
วิธีการดำเนินการวิจัย.....	5
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	6
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	7
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเขียน.....	7
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับข้อผิดพลาดและสาเหตุของข้อผิดพลาดในการเขียนงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	22
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	31
3 ลักษณะทั่วไปของภาษาเขมรและภาษาไทย.....	35
ภาษาเขมร	
ลักษณะทั่วไปของภาษาเขมร.....	35
รูปเขียนและระบบเสียงในภาษาเขมร.....	36
การสร้างคำในภาษาเขมร.....	42
ประโยคและการเรียงลำดับคำ.....	44
ภาษาไทย	
ลักษณะภาษาไทย.....	45
รูปเขียนและระบบเสียงในภาษาไทย.....	46
คำในภาษาไทย.....	58

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
4 ข้อผิดพลาดด้านการสะกดคำ.....	61
การเขียนไม่ถูกต้อง.....	62
การเขียนเกิน.....	76
การเขียนตกหล่น.....	79
ข้อผิดพลาดด้านการเขียนหลายลักษณะในคำหนึ่งคำ.....	87
5 ข้อผิดพลาดด้านการใช้คำและการเขียนประโยค.....	93
ข้อผิดพลาดด้านการใช้คำ.....	93
การใช้คำที่ทำหน้าที่ต่าง ๆ ในประโยคไม่ถูกต้อง.....	93
การใช้คำผิดความหมาย.....	98
การใช้คำที่ไม่สื่อความหมายในภาษาไทย.....	107
การใช้คำขาดหรือการใช้คำเกิน.....	108
ข้อผิดพลาดด้านการเรียงลำดับคำ.....	114
ข้อผิดพลาดด้านการเขียนประโยค.....	117
ประโยคที่มีความไม่ชัดเจน.....	117
ประโยคที่มีความหมายหรือเนื้อความในประโยค ไม่สอดคล้องกัน.....	119
ประโยคที่ขาดส่วนประกอบสำคัญในประโยค.....	120
6 สาเหตุและแนวทางการแก้ไขข้อผิดพลาด.....	122
สาเหตุของข้อผิดพลาดด้านการสะกดคำ.....	122
แนวทางการแก้ไขข้อผิดพลาดด้านการสะกดคำ.....	126
สาเหตุของข้อผิดพลาดด้านการใช้คำและการเขียนประโยค.....	127
แนวทางการแก้ไขข้อผิดพลาดด้านการใช้คำและการเขียนประโยค.....	130
7 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	132
สรุปผลการวิจัย.....	132
อภิปรายผล.....	147
ข้อเสนอแนะการวิจัย.....	150
บรรณานุกรม.....	151
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	154

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 1 ตารางแสดงการผันเสียงวรรณยุกต์.....	30
ตารางที่ 2 ตารางแสดงรูปและเสียงพยัญชนะในภาษาเขมรที่เขียนด้วยอักษรมูล.....	36
ตารางที่ 3 ตารางแสดงรูปและเสียงพยัญชนะในภาษาเขมรที่เขียนด้วยอักษรเขรียง.....	37
ตารางที่ 4 แสดงรูปและเสียงของสระลอย (สระเต็มตัว) ในภาษาเขมร.....	38
ตารางที่ 5 แสดงรูปและเสียงของสระจม (สระนิสสัย) ในภาษาเขมร.....	39
ตารางที่ 6 ตารางแสดงหน่วยเสียงสระภาษาเขมรตามฐานที่เกิด.....	40
ตารางที่ 7 ตารางแสดงหน่วยเสียงพยัญชนะภาษาเขมรตามฐานที่เกิด.....	41
ตารางที่ 8 ตารางแสดงหน่วยเสียงพยัญชนะในภาษาไทย.....	46
ตารางที่ 9 ตารางแสดงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบในภาษาไทย.....	47
ตารางที่ 10 ตารางแสดงหน่วยเสียงพยัญชนะต้น รูปพยัญชนะ และตัวอย่างคำ.....	48
ตารางที่ 11 ตารางแสดงหน่วยเสียงพยัญชนะท้าย รูปพยัญชนะ และตัวอย่างคำ.....	49
ตารางที่ 12 ตารางแสดงหน่วยเสียงพยัญชนะควบกล้ำ รูปพยัญชนะ และตัวอย่างคำ.....	50
ตารางที่ 13 ตารางแสดงหน่วยเสียงสระในภาษาไทย.....	54
ตารางที่ 14 ตารางแสดงเสียงและรูปวรรณยุกต์.....	58

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญและที่มาของปัญหาที่ทำการวิจัย

มหาวิทยาลัยบูรพามีนิสิตต่างชาติเข้าเรียนเป็นจำนวนมาก ทั้งในระดับปริญญาตรี ปริญญาโท และปริญญาเอก นิสิตเหล่านี้เป็นนิสิตในโครงการความร่วมมือระหว่างมหาวิทยาลัยบูรพากับมหาวิทยาลัยในประเทศต่าง ๆ เช่น ประเทศเวียดนาม กัมพูชา อินโดนีเซีย สาธารณรัฐประชาชนจีน เกาหลี ญี่ปุ่น

ในปี พ.ศ. 2557 ที่ผ่านมา มหาวิทยาลัยบูรพาได้รับนิสิตจากราชอาณาจักรกัมพูชาเข้าเรียนจำนวน 28 คน นิสิตกลุ่มนี้เป็นนิสิตในโครงการพัฒนาครูอาชีพศึกษาในสถานศึกษา 2 ระบบ (Dual System) ของราชอาณาจักรกัมพูชา เพื่อศึกษาต่อในระดับปริญญาตรีระหว่างปิดภาคเรียน ซึ่งโครงการดังกล่าวได้รับพระมหากรุณาธิคุณจากสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ประธานโครงการพระราชทานความช่วยเหลือแก่ราชอาณาจักรกัมพูชา ด้านการศึกษา โดยมีผู้รับผิดชอบโครงการคือ กระทรวงศึกษาธิการ เยาวชนและกีฬา ราชอาณาจักรกัมพูชา คณะกรรมการดำเนินการโครงการพระราชทานความช่วยเหลือแก่ราชอาณาจักรกัมพูชา ด้านการศึกษา และมหาวิทยาลัยบูรพา

นิสิตกัมพูชาจำนวน 28 คน ที่เข้าร่วมโครงการนี้มีความรู้พื้นฐานทางภาษาไทยที่แตกต่างกัน เช่น บางคนเรียนภาษาไทยมาแล้ว 1-2 ปี บางคนเรียนมา 3-4 เดือน ขณะที่บางคนไม่มีความรู้ภาษาไทยมาก่อน ผู้วิจัยได้สอนนิสิตกลุ่มนี้ในวิชาการสนทนาภาษาไทยในชีวิตประจำวัน พบว่านิสิตมีข้อผิดพลาดในการพูดอยู่บ้าง แต่ข้อผิดพลาดดังกล่าวเมื่อได้รับการแก้ไขจากผู้สอนนิสิตก็สามารถใช้ทักษะการพูดได้ดีขึ้นโดยลำดับ เมื่อผู้วิจัยให้นิสิตเขียนบทสนทนาการสนทนาจริงกลับพบข้อผิดพลาดในการเขียนอยู่หลายลักษณะ และบางครั้งข้อผิดพลาดในลักษณะเดียวกันกลับเกิดซ้ำอีกหลังจากที่ผู้สอนได้ช่วยแก้ไขและอธิบายข้อผิดพลาดนั้นแล้ว

ในฐานะอาจารย์ผู้สอนที่มีประสบการณ์สอนนิสิตต่างชาติ ผู้วิจัยตระหนักว่าการเขียนเป็นทักษะที่มีความสำคัญและเป็นทักษะที่ยากสำหรับผู้เรียนชาวต่างประเทศเพราะการเขียนเป็นการแสดงความรู้ ความคิด ความรู้สึก ตลอดจนประสบการณ์ต่าง ๆ ออกมาเป็นลายลักษณ์อักษร ซึ่งผู้เขียนต้องมีความสามารถในการสะกดคำ การใช้คำ การเรียบเรียงถ้อยคำ รวมถึงการแต่งประโยคให้ถูกต้อง และสามารถสื่อความหมายให้ชัดเจนตามที่ตัวผู้เขียนต้องการ นอกจากนี้ยังต้องมีความรู้ด้านระเบียบแบบแผนของภาษาที่เขียนอีกด้วย ซึ่งสาเหตุของข้อผิดพลาดในการเขียนมีหลายประการ โดยเหตุผลประการหนึ่งอาจมาจากอิทธิพลของภาษาแม่ที่มีต่อการเรียนภาษาต่างประเทศ ดังที่

ศรีวิไล ดอกจันทร์ (อ้างถึงในพาน จงบังนัท, 2552, หน้า 1) ได้กล่าวไว้ว่า ตามทฤษฎีของนักภาษากลุ่ม Structuralist และนักจิตวิทยาในกลุ่ม Behaviourist เชื่อว่าความยากของการเขียนภาษาที่สองขึ้นอยู่กับความแตกต่างของภาษาที่สองนั้นกับภาษาแม่ กล่าวคือ การเรียนภาษาที่สองนั้นผู้เรียนมักจะเปรียบเทียบภาษาที่ตนเรียนกับภาษาแม่ของตนเอง ด้วยเหตุผลดังกล่าวจึงทำให้พบข้อผิดพลาดในการเขียนของนิสิตต่างชาติอยู่ไม่น้อย ดังปรากฏในงานวิจัยและบทความวิจัยที่เกี่ยวกับการใช้ภาษาไทยของนิสิตต่างชาติ เช่น นักศึกษาจีนกับข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทย (ปณิธาน บรรณาธรรม, 2555) ความสามารถปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาต่างชาติ: กรณีศึกษานิสิตจีน มหาวิทยาลัยกรุงเทพ (นิภา กุ้พงษ์ศักดิ์, 2555) ความสามารถในการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาเกาหลี แผนกภาษาไทยชั้นปีที่ 3 มหาวิทยาลัยปูซานภาษาและกิจการต่างประเทศ (จงบก แซ, 2543) การศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนาม (พาน จงบังนัท, 2552) อิทธิพลของภาษาแม่ที่มีต่อการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาเกาหลี แผนกภาษาไทยมหาวิทยาลัยปูซานภาษาและกิจการต่างประเทศ (วิไลลักษณ์ บุญเคลือบ, 2550) และการศึกษาข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาลาว ระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี (ภาสพงศ์ ผิวพอใช้, 2550)

สำหรับการเขียนของนิสิตกัมพูชาที่สังเกตพบในเบื้องต้น มีข้อผิดพลาดด้านการสะกด การันต์ การใช้คำ และการเรียงประโยค เช่น

การสะกดคำ

ตัวอย่าง

1. การเขียนพยัญชนะต้นหรือท้ายผิด เช่น ขณะ (ขณะ) ประมาณ (ประมาณ) โอกาส (โอกาส) อังกฤต (อังกฤษ) งาร (งาน) ซีวิต (ชีวิต) จังวัด (จังหวัด) เพรวะ (เพราะ) ธานาคาร (ธนาคาร)
2. การเขียนสระหรือวรรณยุกต์ผิด เช่น กัลวยไม (กล้วยไม้) แตกต่าง (แตกต่าง)

การใช้คำ

ตัวอย่าง

ผมยินดีมากซึ่งมาถึงประเทศไทยที่หนึ่ง (ผมดีใจมากเมื่อมาถึงประเทศไทยครั้งแรก)
น้องชายเป็นธานาคาร (น้องชายทำงานธานาคาร)

การเขียนประโยค

ตัวอย่าง

ถ้าเพื่อนทุกคนมีโอกาส คุณอาจไปเที่ยวอยู่ที่จังหวัดของดิฉันคือสบายใจเยอะ ๆ นะคะ (ถ้าเพื่อนทุกคนมีโอกาส คุณอาจไปเที่ยวที่จังหวัดของดิฉัน คุณจะมีความสุขมาก ๆ เลยค่ะ)

แต่ก่อนผมไม่อาจพูดภาษาไทยได้ไม่ แต่ต้องที่ได้พูด อ่านและเขียนภาษาไทยได้
นิดหน่อย

(แต่ก่อนผมพูดภาษาไทยไม่ได้ แต่ตอนนี้พูด อ่านและเขียนภาษาไทยได้นิดหน่อย)

ด้วยข้อจำกัดของรายวิชาที่ผู้วิจัยสอนเป็นการสนทนาซึ่งใช้ทักษะการพูดเป็นส่วนใหญ่อจึงทำให้ผู้วิจัยไม่มีข้อมูลด้านการเขียนของนิสิตเพียงพอที่จะศึกษาข้อผิดพลาดด้านการเขียนได้ ดังนั้น นอกจากบทพูดที่ผู้วิจัยให้นิสิตเขียนในการสอบปลายภาคแล้ว ผู้วิจัยจึงขอความอนุเคราะห์ข้อมูลด้านการเขียนของนิสิตจากอาจารย์ผู้สอนวิชาความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับภาษาไทย ได้แก่ บทพูดในการสอบปลายภาค แบบฝึกทักษะการเขียน ข้อสอบปลายภาค เพื่อใช้เป็นข้อมูลในการทำวิจัยครั้งนี้

จากข้อผิดพลาดด้านการเขียนของนิสิตกัมพูชาที่ปรากฏดังกล่าวอย่างข้างต้น ประกอบกับ ยังไม่มีงานวิจัยที่ศึกษาข้อผิดพลาดในด้านการเขียนของนิสิตกัมพูชามาก่อน ผู้วิจัยเห็นว่าควรมี การศึกษาข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนิสิตกัมพูชา มหาวิทยาลัยบูรพา เพื่อประโยชน์ใน การนำผลการวิจัยไปพัฒนาการเรียนการสอนภาษาไทยให้กับนิสิตกัมพูชาที่จะเข้ามาศึกษาในโครงการ พัฒนาคูรูอาชีพศึกษาในสถานศึกษา 2 ระบบ (Dual System) ของราชอาณาจักรกัมพูชา รวมทั้งนิสิต กัมพูชาที่เข้ามาศึกษาในประเทศไทยในโครงการอื่น ๆ ต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ดังนี้

1. เพื่อศึกษาข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนิสิตกัมพูชา มหาวิทยาลัยบูรพา
2. เพื่อวิเคราะห์สาเหตุและแนวทางแก้ไขข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนิสิต

กัมพูชา มหาวิทยาลัยบูรพา

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ผลการวิจัยนี้มีประโยชน์ดังนี้

1. เพื่อให้ทราบข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนิสิตกัมพูชา มหาวิทยาลัยบูรพา
2. เพื่อให้ทราบสาเหตุและแนวทางแก้ไขข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนิสิต

กัมพูชามหาวิทยาลัยบูรพา

3. เพื่อนำผลการศึกษาไปใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาไทยให้กับ นิสิตกัมพูชาที่เข้ามาศึกษาในประเทศไทยในอนาคต

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยนี้กำหนดขอบเขตของการวิจัยไว้ ดังนี้

1. ขอบเขตด้านข้อมูล

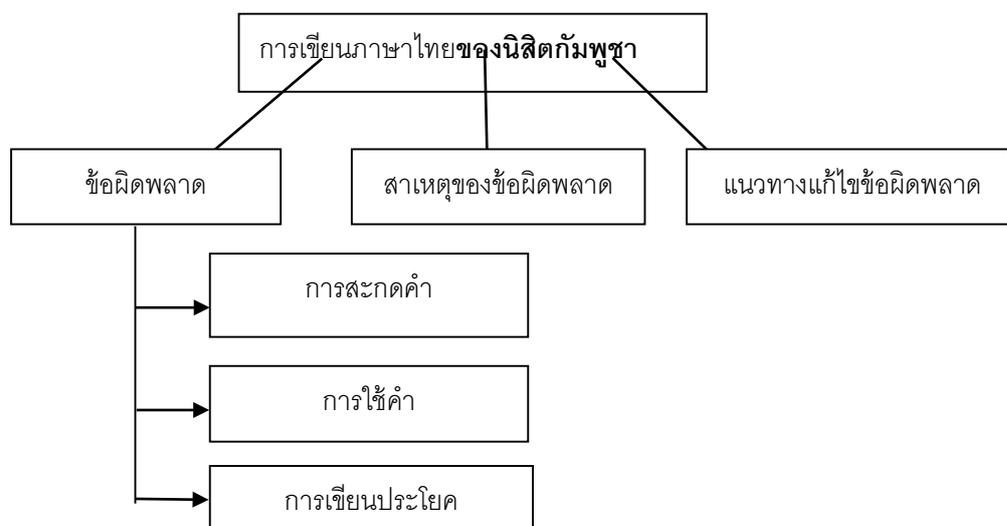
1.1 ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยนี้คือผลงานการเขียนของนิสิตกัมพูชาจำนวน 28 คน ในโครงการพัฒนาครูอาชีพศึกษาในสถานศึกษา 2 ระบบ (Dual System) ของราชอาณาจักรกัมพูชา ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 แบ่งออกเป็น

- 1) บทพูดในการสอบปลายภาคในวิชาการสนทนาภาษาไทยในชีวิตประจำวัน จำนวน 28 ชิ้น
- 2) แบบฝึกทักษะการเขียนในวิชาความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับภาษาไทย มี 2 ตอน
ตอนที่ 1 แก้ไขคำในข้อความให้ถูกต้องจำนวน 15 ข้อ
ตอนที่ 2 แต่งประโยคจากคำที่ให้ จำนวน 15 ประโยค
- 3) ข้อสอบปลายภาคในวิชาความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับภาษาไทย มี 2 ตอน
ตอนที่ 1 เขียนคำตอบ จำนวน 14 ข้อ
ตอนที่ 2 เขียนเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ความยาว 10 บรรทัด

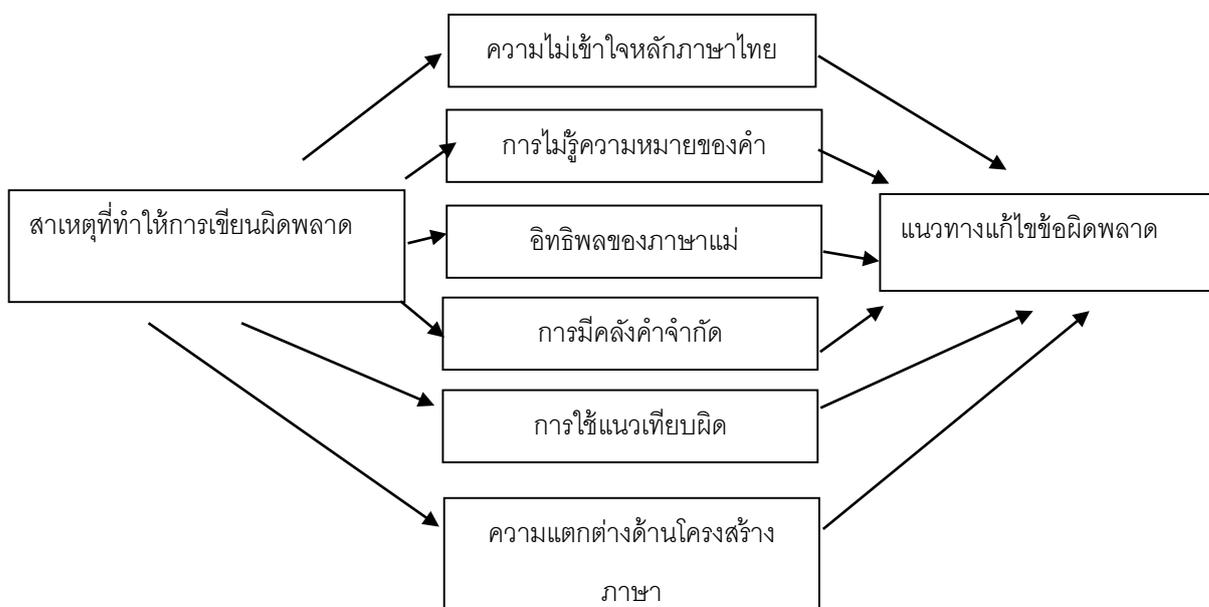
2. ขอบเขตด้านเนื้อหา

ผู้วิจัยกำหนดขอบเขตด้านเนื้อหาที่จะศึกษาตามกรอบแนวคิด ดังนี้

2.1 ผู้วิจัยกำหนดขอบเขตการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนิสิตกัมพูชา โดยปรับปรุงจากหลักการ แนวทางและแนวคิด ของ สุธินันท์ พงศ์ไพบุลย์ (2532) ดวงใจไทยอุบุญ (2549) กำชัย ทองหล่อ (2552) เครือรัตน์ เรืองแก้ว (2553) นววรรณ พันธุมธา (2554) ราชบัณฑิตยสถาน (2556) และ ปณิธาน บรรณาธรรม (2555) ทศนีย์ ทานตวณิช (2557)

2.2 ผู้วิจัยกำหนดขอบเขตการวิเคราะห์สาเหตุและแนวทางการแก้ไขข้อผิดพลาดในการเขียนของนิสิตกัมพูชา โดยพัฒนาจากเอกสารและงานวิจัยของ ไชสิริ ปราโมช ณ ออยุธยา (2519) สุธิวงค์ พงศ์ไพบูลย์ (2532) ปณิธาน บรรณารธรรม (2555) และทัศนีย์ ทานตวงนิช (2557)

วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเอกสาร (Documentary research) มีขั้นตอนการดำเนินการวิจัย ดังนี้

1. ขั้นสำรวจเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยสำรวจเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง จากหอสมุดของมหาวิทยาลัยต่าง ๆ รวมทั้งสืบค้นข้อมูลออนไลน์ เพื่อนำมาสร้างกรอบความคิดในการวิเคราะห์ ดังนี้

- 1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับลักษณะทั่วไปของภาษาไทย
- 1.2 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับลักษณะทั่วไปของภาษาเขมร
- 1.3 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเขียน
- 1.4 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับสาเหตุและข้อผิดพลาดในการเขียน
- 1.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2. ขั้นรวบรวมข้อมูล

2.1 รวบรวมผลงานการเขียนของนิสิตกัมพูชาจำนวน 28 คน ตามที่ได้กำหนดไว้ในขอบเขตของข้อมูล

3. ชั้นวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 ผู้วิจัยศึกษาข้อมูลผลงานการเขียนของนิสิตกัมพูชาจำนวน 28 คน โดยละเอียด แล้ววิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนตามกรอบความคิดที่กำหนดไว้

3.2 วิเคราะห์สาเหตุและแนวทางแก้ไขข้อผิดพลาดในการเขียนตามกรอบความคิดที่กำหนดไว้ โดยนำข้อมูลที่ได้จากการสังเกตการใช้ทักษะทั้ง 4 ด้านของนิสิตกัมพูชามาประกอบด้วย

4. ชั้นสรุป อภิปรายผล และให้ข้อเสนอแนะ

5. ชั้นเสนอผลงานวิจัย

ผู้วิจัยเสนอผลการวิจัยแบบพรรณนาวิเคราะห์ (Descriptive Analysis)

นิยามศัพท์เฉพาะ

ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทย หมายถึง การเขียนซึ่งผิดไปจากหลักเกณฑ์การเขียนในภาษาไทยและผิดไปจากการสะกดคำตามที่กำหนดไว้ในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2554

นิสิตกัมพูชา มหาวิทยาลัยบูรพา หมายถึง นิสิตจากราชอาณาจักรกัมพูชาที่เข้าร่วมในโครงการพัฒนาครูอาชีพศึกษาในสถานศึกษา 2 ระบบ (Dual System) ของราชอาณาจักรกัมพูชา เพื่อศึกษาต่อในระดับปริญญาตรีในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 ณ มหาวิทยาลัยบูรพา

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยนี้ผู้วิจัยได้ค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเด็นต่อไปนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเขียน
2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับสาเหตุและข้อผิดพลาดในการเขียน
3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

รายละเอียดของเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องมีดังนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเขียน

1.1 การใช้คำ

“คำ” คือเสียงพูดหรือลายลักษณ์อักษรที่เขียนหรือพิมพ์ขึ้นเพื่อแสดงความคิด โดยปกติถือว่าเป็นหน่วยที่เล็กที่สุดที่มีความหมายในตัว ใช้ประกอบหน้าคำอื่นแล้วมีความหมายเช่นนั้น เช่น คำนาม คำกริยา คำบุพบท ฯลฯ การพูดหรือการเขียนจะต้องใช้คำที่สามารถสื่อสารกับผู้ฟังหรือผู้อ่านได้ถูกต้องตามวัตถุประสงค์ นับเป็นศิลปะที่ควบคู่ไปกับความคิด ผู้ศึกษาและใช้คำต้องใช้เวลาในการฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอจึงจะสามารถใช้ถ้อยคำภาษาได้เป็นอย่างดี เพราะการเลือกสรรถ้อยคำที่ถูกต้องมาใช้ในโอกาสที่เหมาะสมนั้น เป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยให้เราสื่อสารกันได้อย่างมีประสิทธิภาพ (การุณนันทน์ รัตนแสนวงษ์, 2549) ดังนั้นการใช้คำในการเขียนจึงควรพิจารณาในเรื่องต่าง ๆ ต่อไปนี้

1.1.1 ความถูกต้อง

การใช้ภาษาควรระมัดระวังให้ถูกต้องทั้งในด้านความหมายและหน้าที่ของคำ รวมทั้งกาลเทศะหรือระดับของภาษา ตลอดจนการสะกดคำผิดพลาด เนื่องจากเป็นองค์ประกอบสำคัญในการสื่อความหมาย (คณาจารย์ภาควิชาภาษาไทย คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2547)

1.1.1.1 ใช้คำให้ถูกความหมาย

การุณนันทน์ รัตนแสนวงษ์ (2549) กล่าวว่าคำในภาษาไทยประกอบด้วยเสียงและความหมาย การรู้จักเลือกคำมาใช้ให้ถูกต้องตามความหมายควรคำนึงถึงเรื่องต่อไปนี้

1. คำที่มีความหมายโดยตรง ความหมายโดยตรงหมายถึง ความหมายเดิมของคำ
เป็นความหมายในพจนานุกรม เช่น

แก้ว	หมายถึง สำหรับนึ่งมีขา
กิน	หมายถึง เคี้ยวกลืน กลืน
ดาว	หมายถึง สิ่ง que เห็นเป็นดวง มีแสงระยิบระยับในเวลากลางคืน
เต่า	หมายถึง ชื่อสัตว์เลื้อยคลานชนิดหนึ่งมีกระดองหุ้ม

2. คำที่มีความโดยนัย เป็นคำที่มีความหมายที่ซ่อนเร้นอยู่ในความหมายของคำนั้น ๆ เป็นความหมายที่เพิ่มขึ้นจากความหมายตรงเวลาฟังแล้วต้องตีความ เพราะเป็นความหมายที่ผิดไปจากเดิม หรืออาจหมายถึงการนำคำธรรมดาสำหรับสิ่งหนึ่งไปใช้กับอีกสิ่งหนึ่ง หรืออาจเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า ความหมายอุปมาก็ได้ เช่น

- ท่านผู้อำนวยการคงไม่ปล่อยให้เก้าอี้หลุดมือไปได้
คำว่า “เก้าอี้” มีความหมายโดยนัยว่า ตำแหน่งที่ผู้อำนวยการทำอยู่
- ในงานวันรับน้องใหม่ของมหาวิทยาลัยปีนี้มีการประกวดทั้งดาวและเดือน
คำว่า “ดาว” มีความหมายโดยนัยว่า คนสวย คนเด่น คนเก่ง ที่เป็นผู้หญิง
คำว่า “เดือน” มีความหมายโดยนัยว่า คนสวย คนเด่น คนเก่ง ที่เป็นผู้ชาย
- นายนี้ทำตัวเป็นเต่าอยู่ตลอดเวลา
คำว่า “เต่า” มีความหมายโดยนัยว่า ชักช้า งุ่มง่าม

3. คำที่มีความหมายนัยประหวัด คือความหมายของคำนั้น มีความเกี่ยวข้องถึงสิ่งอื่นหรือมีอะไรซ่อนเร้นอยู่ในความหมายของคำ จะเข้าใจตรงกันหรือไม่ขึ้นอยู่กับพื้นฐานความรู้ ประสบการณ์ของแต่ละบุคคล ตลอดจนคำแวดล้อม (บริบท) ดังนั้น การใช้คำ ผู้ใช้ควรพิจารณาทั้งความหมายตรง และความหมายแฝงของคำด้วยเพื่อจะได้นำมาใช้ได้อย่างถูกต้อง เช่น

ดอกไม้	หมายถึง	ผู้หญิง
สีขาว	หมายถึง	ความบริสุทธิ์
ทะเล	หมายถึง	ความเว้งว่าง
สายรุ้ง	หมายถึง	ความหวัง
พระอาทิตย์	หมายถึง	พลัง
หงส์	หมายถึง	ผู้สูงศักดิ์
กา	หมายถึง	ผู้ต่ำศักดิ์

ทั้งนี้คำที่มีความหมายโดยนัยและโดยนัยประหวัด มักจะเป็นคำที่ให้อารมณ์ความรู้สึกแก่ผู้อ่านมากกว่าคำที่มีความหมายโดยตรง ส่วนใหญ่เราจึงพบในบทกวีนิพนธ์ การแต่งคำประพันธ์ หรือการเขียนงานอื่น ๆ ในกรณีที่ต้องการใช้คำเพื่อนำไปเป็นสัญลักษณ์ในการเขียน

4. คำที่มีหลายความหมาย เมื่ออยู่ในประโยคหนึ่งคำบางคำอาจมีความหมายแตกต่างไปจาก เมื่ออยู่ในประโยคอีกประโยคหนึ่ง การทำความเข้าใจความหมายของคำจึงต้องอาศัยคำแวดล้อมหรือบริบทอื่นประกอบด้วย เช่น

- คำว่า “ขึ้น” อาจใช้ได้หลายประโยค ดังนี้
- เขาขึ้นไปแล้ว (เคลื่อนขึ้นไป)
  - ต้นไม้ขึ้นงาม (งอก)

- หมู่นี้เขาค้าขายมือขึ้น (เจริญ, โชคดี)
- พระอาทิตย์ขึ้นทางทิศตะวันออก (โผล่)
- นายพรานขึ้นสายธนู (โค้ง, โกง)
- ราคานี้สินค้านี้ขึ้นราคา (เพิ่ม)
- อย่างมาขึ้นเสียงกับฉัน (ส่งเสียงด้วยความโกรธ)

5. คำบางคำมีความหมายใกล้เคียงกัน คำในภาษาไทยมีจำนวนมากที่มีลักษณะ

ใกล้เคียงกัน จนบางครั้งอาจคิดว่าใช้แทนกันได้ทำให้ผู้ใช้ภาษาเกิดความสับสน ดังนั้นจึงจำเป็นต้องใช้ให้ถูกต้องเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดความผิดพลาดในการเขียน เช่น

เพาะ	กับ	ปลูก
ชดใช้	กับ	ชดเชย
โกรธ	กับ	แค้น
หวง	กับ	ห่วย
เพิ่ม	กับ	เติม
ใกล้	กับ	ชิด
เรียบ	กับ	เรียบร้อย
แน่นหนา	กับ	หนาแน่น
กลม	กับ	กลมๆ
กล้วย	กับ	กล้วยๆ
ลวก	กับ	ลวกๆ

ตัวอย่างประโยค เช่น

- อนุญาต กับ อนุมัติ

อธิการบดีอนุมัติงบประมาณเพื่อสร้างศูนย์กีฬาเป็นเงิน 20 ล้าน

อธิการบดีอนุญาตให้นักศึกษานำรถยนต์เข้ามาจอดในบริเวณมหาวิทยาลัยได้

เนื่องจากคำในภาษาไทยมีความหมายหลายลักษณะดังที่กล่าวมา การใช้คำให้ถูก

ความหมาย ประการสำคัญคือต้องรู้ความหมายของคำที่เลือกมาใช้ มิเช่นนั้นอาจทำให้ใช้คำผิดความหมายได้ การใช้คำผิดความหมายเกิดจากหลายสาเหตุ เช่น ไม่รู้ความหมายของคำที่นำมาใช้ คำสองคำมีเสียงใกล้เคียงกัน หรือคำสองคำมีความหมายคล้ายกัน ดังประโยคต่อไปนี้

เขาถูกชกเลือดกลบปาก

คำว่า “กลบ” มีความหมายว่า เอาสิ่งซึ่งเป็นผงโรยทับข้างบนเพื่อปิดบัง หรือถมให้เต็มไม่ให้เห็นร่องรอย จึงไม่สามารถนำมาใช้กับเลือดซึ่งเป็นของเหลวได้ คำที่มีความหมายเข้ากับ

ประโยคนี้น่ามากกว่า “กลบ” คือ “กบ” ซึ่งหมายถึง “เต็ม” ประโยค “เลือดกบปาก” หมายความว่า เลือดเต็มปากนั่นเอง (คณาจารย์ภาควิชาภาษาไทย คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2547)

1.1.1.2 ใช้คำให้ถูกหน้าที่

การุณันท์ รัตนแสนวงษ์ (2549, หน้า 51-59) ได้สรุปการแบ่งชนิดของคำไว้ว่า หลักภาษาไทยแบ่งคำออกเป็น 7 ชนิด ดังนี้

1. **คำนาม** คือ คำบอกชื่อคน สัตว์ สิ่งของ และสิ่งต่าง ๆ ทำหน้าที่เป็นประธานและ บทกรรมของประโยค หรือหน้าที่อื่น ๆ เช่น

- สมุดวางอยู่บนโต๊ะ
- นักศึกษาอ่านหนังสือ
- พ่อไปโรงเรียนลูกชาย

2. **คำสรรพนาม** คือ คำที่ใช้แทนคำนาม ดังนั้น จึงทำหน้าที่เหมือนคำนาม เช่น

- เขาอ่านหนังสือ
- พระองค์ครองราชย์นานกว่ากษัตริย์องค์อื่น ๆ
- ตำรวจจับเขาเป็นผู้ต้องสงสัยคดีปล้นทรัพย์

3. **คำกริยา** คือ คำที่แสดงอาการของคำนาม สรรพนาม เพื่อให้รู้ว่าเป็นนาม และกรรม หรือสรรพนามนั้น ๆ ทำอะไร หรือเป็นอย่างไร เช่น

- ดอกไม้บานในเวลาเช้า
- ทุก ๆ คนนอนหลับ
- พรรคการเมืองแต่ละพรรคประกาศแต่งตั้งหัวหน้าพรรค

4. **คำวิเศษณ์** คือ คำที่ใช้ประกอบคำอื่น ให้มีเนื้อความที่ชัดเจนขึ้น ทำหน้าที่เป็น บทขยายประธาน กริยา และกรรม เช่น

- ผู้ชายอ้วนเดินช้ากว่าผู้ชายผอม
- เธอเดินเร็วๆ หน่อย
- เด็ก ๆ กินขนมหมดแล้ว

5. **คำบุพบท** คือ คำที่ใช้นำหน้านาม สรรพนาม เพื่อบอกความหมายเกี่ยวข้องกับ ระหว่างคำกริยากับคำนาม หรือสรรพนามนั้น ๆ เช่น

- เขาถวายของแด่พระภิกษุ
- ประชาชนถวายพระพรแด่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว
- โฆษกแถลงนโยบายของรัฐบาลแก่ผู้สื่อข่าวทั้งภายในและภายนอกประเทศ
- เขายื่นคำร้องต่อศาล

- แต่งรายงานตัวต่อผู้บังคับบัญชา
- เสื้อผ้าทั้งหมดนั้นเหมาะสมกับเธอ
- พ่อจะกลับมาจากประเทศอังกฤษ

6. คำสันธาน คือ คำเชื่อมที่ทำหน้าที่เชื่อมคำ เชื่อมความ และเชื่อมประโยค เช่น

- ทหารและตำรวจมีหน้าที่ป้องกันประเทศ
- เราอาบน้ำแล้วจึงกินข้าว
- เขาต้องการหยุดเรียน แต่แม่ไม่อนุญาต
- เธอจะเรียนภาษาไทยหรือภาษาอังกฤษ
- อย่างไรก็ตาม เรื่องนี้จะต้องพิจารณาอีกครั้ง
- ถ้าฝนไม่ตกฉันก็จะไป

7. คำอุทาน เป็นคำบอกความรู้สึกของผู้พูด ถือเป็นคำพิเศษไม่จัดเป็นส่วนประกอบ ส่วนใดส่วนหนึ่งของประโยคเป็นคำที่กล่าวเพิ่มเติม เพื่อต้องการเน้นความหมายชัดเจนขึ้น เช่น

- เอ๊ะ! ใครมา
- ตายแล้ว! ฉันลืมกุญแจบ้านไว้ที่ร้านอาหาร

นวรรธณ พันธุเมธา (2554) แบ่งคำตามหน้าที่ในการสื่อสารไว้ 6 หมวด คือ

1. คำร้อง – เรียก เป็นคำที่ผู้พูดเรียกผู้ฟังหรือแสดงอารมณ์ มักเปล่งออกมาตาม ลำพัง ไม่ต้องมีความสัมพันธ์กับคำอื่น

2. คำหลัก เป็นคำสำคัญที่ผู้พูดใช้บอกเนื้อความซึ่งสื่อสารไปยังผู้ฟัง คำนาม คำกริยา

3. คำแทน เป็นคำที่ใช้แทนคำหลัก คำบอกบุรุษ คำชี้เฉพาะ คำไม่ชี้เฉพาะ คำบอก จำนวน คำบอกการแยก คำบอกผู้ทำร่วม (คำทั้งหมดชนิดนี้พระยาอุปกิตศิลปสารถือเป็นคำสรรพนาม)

4. คำขยาย เป็นคำที่ช่วยขยายคำหลักและคำขยายด้วยกันเองให้มีความหมาย ชัดเจนขึ้น แบ่งเป็น 4 ประเภท คือ คำที่ขยายได้ทั้งคำนามและคำกริยา (คำแยกประเภท คำกริยา คำบอกจำนวน คำบอกลำดับ คำบอกความเฉพาะตน คำชี้เฉพาะ คำไม่ชี้เฉพาะ) คำที่ขยายคำนาม (คำนาม คำบอกบุรุษ คำคุณศัพท์) คำที่ขยายคำกริยา (คำวิเศษณ์ คำบอกผู้ทำร่วม คำบอกการเข้าร่วม คำบ่งเวลา คำบอกความถี่ คำบอกโอกาส คำบอกความเห็น คำบอกการสั่ง) คำที่ขยายคำขยาย (คำเสริมคำบอกจำนวน คำบอกความขัดแย้ง คำบอกความสำคัญ คำบอกการจำกัด คำบอกการเพิ่ม คำปฏิเสธ)

5. คำเชื่อม เป็นคำที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างคำ กลุ่มคำ หรือประโยค

6. คำเสริม เป็นคำที่เสริมเข้าไปในประโยค ช่วยแสดงเจตนาและท่าทีของผู้พูด และ แสดงความสัมพันธ์ของผู้พูดกับผู้ฟัง

การแบ่งคำในภาษาไทยไม่ว่าจะแบ่งตามชนิดของคำหรือหน้าที่ของคำก็ตาม ในการเขียนก็ควรคำนึงถึงการใช้คำให้ถูกหน้าที่ การวางคำให้ถูกตำแหน่งหน้าที่ตามชนิดของคำซึ่งเป็นสิ่งสำคัญยิ่งในภาษาไทย เนื่องจากคำไทยไม่ต้องเปลี่ยนแปลงรูปศัพท์เพื่อทำหน้าที่ต่าง ๆ ในประโยค อย่างเช่นประโยคภาษาอังกฤษ ดังนั้นการวางคำผิดตำแหน่งอาจทำให้ความหมายเปลี่ยนไปหรือไม่ อาจสื่อความหมายได้ ดังตัวอย่างประโยค “น้ำเดือด” หากเรียงคำเป็น “เดือดน้ำ” ก็ไม่อาจสื่อความหมายได้ หรือประโยค “ปลากินมด” กับ “มดกินปลา” ผู้กระทำการยากินในประโยคแรกคือ ปลา ในประโยคที่สองคือ มด และผู้ถูกกินในประโยคแรกคือ มด ส่วนประโยคที่ 2 คือ ปลา ความหมายที่เปลี่ยนไปนี้ ก็เนื่องจากตำแหน่งของคำในประโยคทำให้หน้าที่ของคำเปลี่ยนไปด้วย

ข้อควรระวังอีกประการหนึ่งคือการวางคำผิดตำแหน่ง เช่น การใช้คำนามในตำแหน่งที่ควรเป็นคำกริยา หรือการใช้คำกริยาในตำแหน่งที่ควรเป็นคำนาม เป็นต้น ดังประโยคที่ยกมานี้

ประเทศไทยพัฒนาการเร็วมาก

ประโยคนี้นี้มีข้อบกพร่อง คือไม่มีคำกริยา เนื่องจากในตำแหน่งที่ควรเป็นคำกริยานำคำว่า “พัฒนาการ” ซึ่งเป็นคำนามมาใช้แทน ทำให้ประโยคไม่สมบูรณ์ การแก้ไขคือหาคำกริยามาใส่หรือเปลี่ยนคำ “พัฒนาการ” เป็นคำกริยา เช่น ประเทศไทยมีพัฒนาการเร็วมาก หรือ ประเทศไทยพัฒนาเร็วมาก

ต้นไม้ขาดร่น้ำหลายวัน

คำว่า “ขาด” เป็นคำกริยาต้องมีกรรมมารับเพื่อให้จบบริบูรณ์ แต่คำว่า “ร่น้ำ” เป็นกริยาซึ่งไม่สามารถทำหน้าที่เป็นกรรมได้ การแก้ไขคือนำคำนามมาวางตามหลังคำ “ขาด” เช่น ต้นไม้ขาดน้ำหลายวัน หรือต้นไม้ขาดการร่น้ำหลายวัน หรือใช้คำกริยา “ร่น้ำ” เป็นคำกริยาของประโยคแทน คือต้นไม้ไม่ได้รับน้ำหลายวัน เป็นต้น (คณาจารย์ภาควิชาภาษาไทย คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2547)

1.1.1.3 ใช้คำให้ถูกต้องตามการสะกดการันต์

การสะกดคำให้ถูกต้องเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งในการเขียน เนื่องจากคำที่สะกดแตกต่างกันย่อมมีความหมายแตกต่างกัน จึงต้องระวังการสะกดคำพ้องเสียงซึ่งสะกดต่างกันด้วย เช่น การ กาล การณ์ รด รถ รส ชน ชล ชนม์ เป็นต้น ตลอดจนคำที่สะกดด้วย ร ล และคำควบคล้ำ เนื่องจากการออกเสียงไม่ชัดทำให้การสะกดคำผิดได้ เช่น ร่วง ล่วง รอด ลอด กรด กต กลด พลาย พราย พาย เป็นต้น

บางครั้งการสะกดคำผิดอาจเกิดจากความไม่รู้ แล้วนำคำที่มีเสียงคล้ายกันหรือเหมือนกันแต่สะกดต่างกันมาเป็นแบบในการสะกดคำนั้น เช่น อนุญาต มาตราการ มาตราฐาน กฎหมาย เพชรฆาต ซึ่งคำที่ถูกต้องคือ อนุญาต มาตราการ มาตราฐาน กฎหมาย เพชฌฆาต เป็นต้น (คณาจารย์ภาควิชาภาษาไทย คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ,2547)

การันันท์ รัตนแสนวงษ์ (2549, หน้า 51-59) กล่าวว่า การเขียนสะกดคำเป็นเรื่องสำคัญเพราะถ้าเขียนสะกดคำบกพร่องหรือผิดความหมายก็อาจจะเปลี่ยนแปลงไปได้ ดังนั้น ในการเขียนจึงต้องอาศัยการสังเกตและการจดจำหลักการเขียนคำประเภทต่าง ๆ ไป ดังนี้

1. คำภาษาไทยมีรูปคล้ายกัน

ต่างกันเพียงเสียงวรรณยุกต์หรือตัวควบกล้ำ เช่น

- ขา   ข่า   ข้ำ
- ลา   ล่า   ล้ำ
- เพาะ   เพราะ   เพลาะ
- กลอง   กรอง

2. คำบางคำออกเสียงเหมือนกัน

คำที่ออกเสียงเหมือนกัน แต่เขียนสะกดคำต่างกัน และมีความหมายต่างกัน ดังนั้น จะต้องดูรูปศัพท์และความหมายก็จะเขียนได้ถูกต้อง หรืออาจเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า “พ้องเสียง” เช่น

- เกียด   มีเกียรติ   เกียรติยศ   สมเกียรติ   รังเกียด   เกียดคร้าน   ชี้เกียด
- บาด   มีตบาด   บาดทะยัก   บาทหลวง   บาทมูล   บาทบงส์   บ่วงบาด   ลูกบาศก์   หนึ่งบาท   บาทพระ   บิณฑบาต   อำนาจบาตรใหญ่

- สูด   สูดดม   สูดครุณ   ชันสูตร   พหูสูต   พิสูจน์
  - นำ   นำร้อน   นำฝน   นำตา   นำรัก   นำยินดี   นำชม   นำกิน
  - สัน   สันดอน   สันดาน   สันดาป   สันโดษ   สันนิษฐาน   สันฐาน   สัญญาณ   สีสัน
- สัญญา   สัญชาติญาณ   สุขสันต์   โศกศัลย์   สร้างสรรค์   สังสรรค์   สรรหา   จัดสรร   สันหนังสือ

- กต   กตซี   ปรากฎ   ปรากฎการณ์   กฎ   กฎเกณฑ์   กฎหมาย
  - คั่ว   ถั่วคั่ว   แกงคั่ว   กะปิคั่ว   ขั้วโลกเหนือ
  - จัน   ลูกจัน   เครื่องหมายดอกจัน   จันฑาล   จันอัป   ดวงจันทร์   จันทรกะพ้อ
- อัมจันทร์   ไม้จันทร์   อัจฉริยะ   จรรยา   น้ำจันท์

- โจษ   โจทก์จำเลย   โจทย์เลข   พุดโจษ   โจษจัน

3. คำที่มักจะเขียนตัวสะกดการันต์ผิด

จะทำให้ความหมายผิดไปจากที่ต้องการ หรืออาจเข้าใจความหมายได้ตรงกันแต่ว่าเขียนคำผิดเพราะความเคยชิน ตัวอย่างคำที่มักเขียนผิด เช่น

ความผิดพลาดเกี่ยวกับพยัญชนะ เช่น

คำถูก	คำผิด
ปรานี	ปราณี
ตึงเครียด	ตรึงเครียด

ประสบ	ประสบ

สังเกต	สังเกต

พรรณนา	พรรณนา

กังวล	กังวล

ความผิดพลาดเกี่ยวกับสระ เช่น

คำถูก	คำผิด

ประณีต	ปราณีต

บันได	บรรได

ภารกิจ	ภาระกิจ

มาตรฐาน	มาตรฐาน

ฉนั้น	ฉนั้น

สะดวก	สะดวก

ความผิดพลาดเกี่ยวกับวรรณยุกต์ เช่น

คำถูก	คำผิด

โน้ต	โน้ต

เข้ต	เข้ต

คะ	ค๊ะ

นะคะ	นะค๊ะ

ความผิดพลาดเกี่ยวกับตัวการ์นต์ เช่น

คำถูก	คำผิด

หลักการ	หลักการณ์

อารมณ์	อารมย์

วิจารณ์	วิจารณ์

มักคุเทศก์	มักคุเทศน์

1.1.2 ความชัดเจน

คณาจารย์ภาควิชาภาษาไทย คณะศิลปศาสตร์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ (2547, หน้า 21-28) กล่าวว่าการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารควรคำนึงถึงความหมายที่ชัดเจน กระจ่างแจ้งในเนื้อความ เพื่อมิให้ผู้อ่านเกิดความสับสนหรือเข้าใจผิดหรือไม่เข้าใจเลย ความไม่ชัดเจนอาจเกิดจากสาเหตุหลายประการด้วยกัน ดังนี้

1.1.2.1 การใช้คำที่มีความหมายโดยนัย เนื่องจากความหมายโดยนัยเป็นความหมายที่เข้าใจกันเฉพาะกลุ่มคนที่มีประสบการณ์ ความรับรู้ในเรื่องใดเรื่องหนึ่งร่วมกัน ผู้ที่ขาด

ประสบการณ์หรือการรับรู้ในเรื่องนั้นอาจไม่เข้าใจความหมายโดยนัยนั้น ทำให้แปลความหมายของคำตามความหมายโดยตรงที่เคยเข้าใจหรือรับรู้มา เช่น เด็กอาจเข้าใจประโยค “ตำรวจอู๋มผู้ต้องหาไปสอบสวน” ในความหมายเดียวกับ “แม่อู๋มลูกไปนอน” ทั้งที่ “อู๋ม” ในประโยคแรกเป็นการใช้คำในความหมายโดยนัย ซึ่งหมายถึงการนำตัวไป หรือลักพาตัวไป ส่วน “อู๋ม” ในประโยคหลังเป็นการใช้คำในความหมายโดยตรง หมายถึง กิริยาที่ใช้แขนโอบหรือซ้อนตัวขึ้น การใช้คำที่มีความหมายโดยนัยจึงต้องคำนึงถึงกลุ่มผู้รับด้วย หรือมีเช่นนั้นก็ควรหลีกเลี่ยงเพื่อให้เกิดความชัดเจนเป็นที่เข้าใจของคนทั่วไป

1.1.2.2 การใช้คำกำกวม คำกำกวมคือคำที่มีความหมายไม่ชัดเจน คลุมเครือ หรือมีหลายนัย การใช้คำกำกวมอาจทำให้เกิดความเข้าใจผิดได้เนื่องจากสามารถตีความหมายได้หลายแง่ เช่น ประโยคว่า “กองทัพอากาศยกส่งกองทัพลิง” อาจหมายความว่า กองทัพอากาศยกส่งกองทัพลิง หรือ พายัพักกองทัพลิงก็ได้ หรือประโยคว่า “เขาหน้าแตกเพราะเดินชนประตู” อาจหมายถึง หน้าเขาแตกเป็นแผล หรือเขาอับอายขายหน้าก็ได้ ความกำกวมเช่นนี้อาจแก้ไขด้วยการเติมคำหรือเปลี่ยนคำเพื่อให้ประโยคชัดเจนขึ้น กระจ่างชัดมากขึ้น เช่น

- กองทัพอากาศยกส่งกองทัพลิง หรือ กองทัพอากาศยกส่งกองทัพลิง
- กองทัพอากาศยกส่งกองทัพลิงได้แล้ว หรือ กองทัพอากาศยกส่งกองทัพลิงแล้ว
- เขาอายุมากที่เดินชนประตู
- หน้าของเขาแตกเป็นแผลเพราะเดินชนประตู

1.1.2.3 การใช้คำย่อ คำย่อที่ไม่เป็นทางการและไม่เป็นที่ยอมรับโดยทั่วไปอาจก่อให้เกิดความเข้าใจผิดได้ เนื่องจากผู้รับสารไม่ทราบความหมาย หรือหากคำย่อนั้นซ้ำกับคำย่อที่เป็นทางการหรือเป็นที่ยอมรับอยู่แล้วยิ่งทำให้เกิดความสับสนมากยิ่งขึ้น เช่น

รถโดยสารประจำทางสาย 123 แล่นผ่าน ม.ทรรษา

คำว่า “ม.” โดยทั่วไปใช้แทนคำว่า “มหาวิทยาลัย” แต่ในที่นี้กลับหมายถึงหมู่บ้าน การเลือกตั้งคราวนี้ อดีต ส.ต.คินสภาเพียบ

คำย่อ “ส.ต.” โดยทั่วไปหมายถึงยศสิบตรี หรือหมายถึงสมาชิกสภาตำบล แต่ในที่นี้กลับหมายถึงผู้เคยลงสมัครรับเลือกตั้งแต่ไม่ได้รับเลือก ซึ่งมาจากสำนวนการไม่ได้รับเลือกเป็น ส.ส. ว่า “สอบตก” นั่นเอง

การใช้คำย่อจึงควรใช้เฉพาะคำที่เป็นทางการเป็นที่เข้าใจโดยทั่วไป และเลือกใช้ในโอกาสอันเหมาะสม

1.1.2.4 การใช้คำภาษาต่างประเทศ แม้ว่าในปัจจุบันคนไทยจะได้เรียนและใช้ภาษาต่างประเทศมากขึ้นในชีวิตประจำวัน แต่มิใช่ว่าจะสามารถเข้าใจความหมายของคำภาษาต่างประเทศได้ทุกคำและทุกคน แท้จริงแล้วคำภาษาต่างประเทศโดยเฉพาะคำภาษาอังกฤษที่

คนไทยใช้อยู่เป็นประจำนั้น เป็นคำที่ใช้เรียกสิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นใหม่แต่ยังไม่มีคำไทยบัญญัติขึ้นใช้แทน หรือมีคำไทยแทนแล้วแต่ภาษาเดิมเป็นที่เข้าใจมากกว่า เช่น คอมพิวเตอร์ ลิฟต์ เทคนิค ฟุตบอล เทคโนโลยี เป็นต้น ส่วนคำชนิดอื่น ๆ เช่น คำกริยา คำวิเศษณ์ รวมทั้งคำนามอื่น ๆ ในภาษาอังกฤษนั้น ส่วนใหญ่มีคำภาษาไทยที่ใช้แทนได้ในความหมายเดียวกัน เช่น

- ฉันไม่เกิดเรื่องที่ว่าคุณพูด แก่เป็น ฉันไม่เข้าใจเรื่องที่ว่าคุณพูด
- คุณเคลียร์ปัญหาของคุณแล้วหรือ แก่เป็น คุณแก้ปัญหาของคุณแล้วหรือ
- วันนี้เจ้าหล่อนมุดดี แก่เป็น วันนี้เจ้าหล่อนอารมณ์เสีย

การใช้คำไทยนอกจากทำให้เข้าใจสารนั้นอย่างชัดเจนแล้ว ยังเป็นการ “รักษาความบริสุทธิ์ของภาษาไทย” อีกด้วย ดังนั้นในการเลือกใช้คำจึงควรเลือกใช้คำไทยก่อน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการเขียน เว้นแต่ว่าคำเหล่านั้นไม่มีคำภาษาไทยที่เหมาะสมก็ควรใช้การเขียนภาษาไทยทับศัพท์คำต่างประเทศนั้นได้ในกรณีที่จำเป็น

1.1.3 ความสละสลวย

การใช้ภาษานอกจากจะสำคัญที่ความถูกต้องชัดเจนแล้ว ความสละสลวยก็เป็นสิ่งที่ต้องคำนึงถึงไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากัน นั่นคือภาษาที่ใช้ทั้งการพูดและการเขียนควรจะมีไพเราะ รื่นหู มีความงดงาม น่าอ่าน น่าฟัง การใช้คำเพื่อให้เกิดความสละสลวยจึงมีข้อควรพิจารณา ดังนี้ (คณาจารย์ภาควิชาภาษาไทย คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2547)

1.1.3.1 ความกระชับ คือ การเลือกใช้คำสั้นๆ แต่กินความหมายตรงหรือใกล้เคียงกับที่ต้องการจะช่วยให้ประโยคหรือข้อความนั้นกระชับและกะทัดรัด ไม่เยิ่นเย้อ เช่น “เธอควรเก็บปากกา ดินสอ ยางลบ ไม้บรรทัด ไว้รวมกัน” คำ “ปากกา ดินสอ ยางลบ ไม้บรรทัด” อาจแทนด้วยคำ “เครื่องเขียน” ได้โดยมีเนื้อความตรงกัน

ความเยิ่นเย้อบางครั้งเกิดจากคำฟุ่มเฟือย คือมีคำที่ไม่จำเป็นปรากฏอยู่ในประโยคด้วย เพราะผู้ใช้เข้าใจว่าทำให้ประโยคเป็นแบบแผนมากขึ้น เช่น

- โฆษกรัฐบาลทำการแถลงข่าวต่อผู้สื่อข่าวต่างประเทศ
- นักศึกษาบางคนมีความตั้งใจเรียนมาก
- เขาเป็นคนที่มีความอดุสาหะอย่างยิ่ง

หากตัดคำที่พิมพ์ตัวหนาออกประโยคทั้งสามจะกระชับมากขึ้น

นอกจากนี้การอธิบายรายละเอียด บางครั้งทำให้ประโยคเยิ่นเย้อ เนื่องจากรายละเอียดที่กล่าวมานั้นซ้ำกัน เช่น

- บ้านร้างหลังนี้ไม่มีคนอาศัยมานานแล้ว
- พัดลมเครื่องนี้เสีย ใช้ไม่ได้

คำหรือวลีที่พิมพ์ตัวหนาในแต่ละประโยคคือส่วนที่มีความซ้ำซ้อนกัน หากเลือกใช้คำใดคำหนึ่งจะทำให้ประโยคสั้นกะทัดรัดมากขึ้น

1.1.3.2 ศักดิ์ของคำ คือระดับของคำ เราต้องใช้คำระดับเดียวกันในประโยคหรือในข้อความเดียวกัน การใช้คำกลั่นทำให้ประโยคหรือข้อความไม่สละสลวย ไม่สอดคล้องกัน แม้ว่าคำที่นำมาใช้จะมีความหมายตรงตามต้องการ ดังประโยค

- บิดามารดาเยี่ยมต้องห่วงลูก
- พ่อแม่เยี่ยมเป็นห่วงบุตร

บิดามารดากับพ่อแม่ และบุตรกับลูก มีความหมายอย่างเดียวกัน แต่หากนำมาใช้ไม่ถูกคู่ แม้จะถูกต้องความหมายแต่ก็ไม่เหมาะสม เพราะเป็นภาษาต่างระดับกัน ประโยคที่ถูกต้องควรเป็น

- บิดามารดาเยี่ยมต้องห่วงบุตร
- พ่อแม่เยี่ยมเป็นห่วงลูก

1.1.3.3 การหลากคำ คือการเลี่ยงที่จะใช้คำเดิม ๆ เพื่อไม่ให้เกิดความซ้ำซาก โดยการเลือกใช้คำที่มีความหมายเดียวกันหรือใกล้เคียงกันมาแทนกัน ตัวอย่างเช่น

- ผม**ชอบ**เลี้ยงสัตว์ **ชอบ**ปลูกต้นไม้ **ชอบ**ทำอาหารรับประทานเอง และ**ชอบ**ท่องเที่ยวตามจังหวัดต่าง ๆ

- ชาวนาเป็นบุคคลสำคัญของประเทศไทย เพราะชาวนาปลูกข้าวสำหรับบริโภคภายในประเทศ และส่งออกขาย หากขาดชาวนาเหล่านี้ ประเทศไทยอาจต้องซื้อข้าวจากเวียดนามมาบริโภค

ข้อความที่พิมพ์ด้วยตัวหนาคือคำซ้ำที่สามารถเลี่ยงได้โดยการหลากคำดังนี้

- ผม**มีความสุข**กับการเลี้ยงสัตว์ ปลูกต้นไม้ **พอใจ**ที่จะทำอาหารรับประทานเอง และ**ยังชอบ**ท่องเที่ยวตามจังหวัดต่าง ๆ

- ชาวนาเป็นบุคคลสำคัญของ**ชาติ**ไทย เพราะ**พวกเขา**ปลูกข้าวสำหรับบริโภคภายใน**ประเทศ** และส่งออกขาย หากขาด**กระดูกสันหลังของชาติ**เหล่านี้ **ไทย**อาจต้องซื้อข้าวจากเวียดนามมาบริโภค

1.1.3.4 สมัยนิยม เนื่องจากภาษามีความเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลา ถ้อยคำภาษาที่ใช้ในสมัยหนึ่งอาจเป็นที่นิยมในสมัยนั้น แต่เมื่อเวลาผ่านไปคำเหล่านั้นอาจกลายเป็นความหมายไปมีความหมายอื่นซึ่งต่างจากเดิม หรือไม่ได้รับความนิยมที่จะนำมาใช้อีกหากมีการนำคำเหล่านั้นมาใช้ อาจทำให้ไม่เข้าใจหรือแสดงให้เห็นว่าผู้ใช้คำนั้นไม่รู้จริง หรือล้าสมัยไม่ทันเหตุการณ์ก็ได้ เช่น คำว่า “โลกาภิวัตน์” ซึ่งบัญญัติแทนคำว่า globalization แต่เดิมใช้คำว่า “โลกานุวัตร” แต่เมื่อราชบัณฑิตยสถานบัญญัติคำว่า “โลกาภิวัตน์” ขึ้น จึงนำมาใช้แทนคำเดิมและเป็นที่นิยมมาจนถึงปัจจุบัน

ส่วนคำที่กลายความหมายจนอาจทำให้เข้าใจผิด เช่น คำว่า “พิสดาร” เดิมหมายถึง “กว้างขวาง” แต่ในปัจจุบันหมายถึง “แปลก” เมื่อกล่าวว่า “ข้อความนี้ขยายความอย่างพิสดาร” ก็อาจแปลความหมายผิดไปได้ นอกจากคำเปล่านี้อแล้วยังมีคำอีกจำพวกหนึ่ง คือ คำพ้องสมัย หมายถึง คำที่ไม่ใช่แล้วในปัจจุบัน เป็นคำโบราณ คนทั่วไปไม่ทราบความหมายจึงไม่ควรนำมาใช้เช่นกัน เช่น กล เรียม เผื่อ เชื้อ เป็นต้น คำเหล่านี้เป็นคำที่ต้องระมัดระวังในการใช้เพื่อให้เกิดความสละสลวยและได้คำชัดขึ้น

การใช้คำที่ดีและเหมาะสม มิใช่พิจารณาเพียงความหมายหรือชนิดของคำเท่านั้น หากยังต้องคำนึงถึงกาลเทศะ ความชัดเจนแจ่มแจ้ง ตลอดจนความสละสลวยอีกด้วย เพื่อให้คำที่เลือกใช้สื่อความรู้ ความคิด และความรู้สึกได้อย่างสมบูรณ์

1.2 การใช้ประโยค

ประโยค หมายถึงกลุ่มคำที่นำมาเรียบเรียงกันให้ได้ใจความสมบูรณ์ ประโยคแบบง่าย ประกอบด้วยประธาน และกริยาเรียงกันตามลำดับ เช่น น้องเดิน พี่ทำงาน และประโยคบางประโยค อาจมีส่วนที่ทำหน้าที่เป็นกรรมของประโยคด้วย เช่น น้องกินขนม พี่ขี่จักรยาน เป็นต้น แต่การติดต่อสื่อสารในชีวิตประจำวัน ประโยคต่าง ๆ ที่ใช้จะต้องมีรายละเอียดมากกว่าประโยคที่ประกอบด้วยประธาน กริยาและกรรม จึงจะสามารถสื่อสารสิ่งที่ต้องการได้อย่างครบถ้วน นั่นคือจะต้องมีส่วน ขยายต่าง ๆ มากขึ้น อาจเป็นส่วนขยายประธาน ส่วนขยายกริยา และส่วนขยายกรรม เช่น

ประธาน	ส่วนขยาย	กริยา	กรรม	ส่วนขยายกรรม	ส่วนขยายกริยา
นก	สีขาว	บิน	-	-	สูง
ปลา	ใหญ่	กิน	ปลา	เล็ก	-
สถาปนิก	หนุ่ม	ออกแบบ	อาคาร	หลายหลัง	ได้อย่างสวยงาม

จะเห็นได้ว่าประโยคในภาษาไทยตามปกติจะเรียง ประธาน กริยา กรรมต่อกันไป เมื่อมีส่วนขยาย ส่วนขยายนั้นจะอยู่หลังคำประเภคนั้น คือ ส่วนขยายประธานอยู่หลังประธาน ส่วนขยายกริยาอยู่หลังกริยา ส่วนขยายกรรมอยู่หลังกรรม แต่บางครั้งถ้าประโยคมีความซับซ้อนมากขึ้นหรือมีส่วนขยายมากขึ้น ส่วนขยายกริยาอาจไม่ได้อยู่หลังกริยา อาจมีกรรมและอาจมีส่วนขยายกรรมแทรกอยู่ระหว่างคำกริยากับส่วนขยายกริยาก็ได้ ดังนั้นการแต่งประโยคจึงควรคำนึงถึงการวางตำแหน่งของส่วนขยายต่าง ๆ ในประโยคด้วย จึงทำให้การสื่อสารของเราบรรลุวัตถุประสงค์(คณาจารย์ภาควิชาภาษาไทย คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2547)

ดวงใจ ไทยอุบุญ (2549, หน้า 163-190) กล่าวถึงการใช้ประโยคว่า ประโยคมีความสำคัญที่จะทำให้อ่านเข้าใจเรื่องราวได้เป็นอย่างดีตามความมุ่งหมายของผู้เขียน ดังนั้นการเขียนประโยคย่อมจะต้องคำนึงถึงหลักเกณฑ์รูปแบบของประโยค และการใช้ประโยคเป็นสำคัญ เพราะประโยคที่สมบูรณ์มีความหมายแจ่มชัด ไม่กำกวม มีความกระชับรัดกุมทำให้อ่านอ่านได้อย่างราบรื่นไม่สะดุดและอยากติดตามอ่าน ที่สำคัญคือเข้าใจความหมายได้ถูกต้องตรงกับความต้องการของผู้เขียน

1.2.1 การเขียนประโยค

ประโยคที่สร้างขึ้นเพื่อนำไปใช้ในการสื่อสารตามที่ต้องการนั้น ผู้ส่งสารจะประสบความสำเร็จหรือไม่ขึ้นอยู่กับความสามารถในการใช้ประโยคได้ดีเพียงใด หลักการใช้ประโยคที่ดีมี 3 ประการคือ

1.2.1.1 ประโยคถูกต้องตามหลักภาษา

ประโยคที่ถูกต้องตามหลักภาษานั้นไม่ควรมีลักษณะดังต่อไปนี้

1. คำขาด เพราะคำที่ขาดไป อาจทำให้ความหมายของประโยคเปลี่ยนไป เช่น มนัสชัยแสดงเป็นตัวเอกหนึ่งในเรื่องสาวิตรี (ขาดลักษณนาม) ควรใช้ มนัสชัยแสดงเป็นตัวเอกหนึ่งในเรื่องสาวิตรี

พวกเราพร้อมที่จะออกเดินทางที่ที่นั่นดหมายไว้ (ขาดกริยา) ควรใช้ พวกเราพร้อมที่จะออกเดินทางไปไปที่ซึ่งได้นัดหมายไว้

2. คำเกิน คือ คำในประโยคที่มีมากเกินไปจนความจำเป็น ถ้ามีมากเกินไปจะทำให้ความหมายไม่ชัดเจน หรือมีความคลุมเครือ

ถ้าคุณควรรู้จักพอ คุณก็จะมีความสุข

ควร เป็นคำเกินในประโยคนี้ ถ้าตัดควรออก ประโยคนี้จะมีความหมายชัดเจนขึ้น คือ ถ้าคุณรู้จักพอ คุณก็จะมีมีความสุข

3. เรียงคำผิดลำดับ ประโยคในภาษาไทยจะเรียงประธาน กริยา กรรม ตามลำดับ ถ้ามีคำขยายก็อยู่หลังคำที่ถูกขยาย เช่น

เราควรไปเลือกตั้งลงคะแนนเสียงกันเถอะ ควรใช้ เราไปลงคะแนนเสียงเลือกตั้งกันเถอะ

4. ประโยคไม่จบความ คือประโยคที่อ่านแล้วรู้สึกว่ามีข้อความขาดหายไป ถ้าประโยคนั้นมีข้อความมาต่อท้าย จะทำให้ได้ใจความหรือมีความหมายชัดเจนขึ้น

คนที่คิดว่าตัวเองเก่งฉลาดมีความสามารถในการทำงาน ควรใช้ คนที่คิดว่าตนเองเก่งฉลาดมีความสามารถในการทำงานเป็นคนเย่อหยิ่ง

1.2.1.2 ประโยคกะทัดรัด

ประโยคกะทัดรัดนั้น ควรเป็นประโยคที่เขียนให้กระชับคำ กระชับความ ไม่ใช่คำซ้ำซ้อนหรือไม่ใช้คำฟุ่มเฟือยมากเกินไป ประโยคกะทัดรัดมีลักษณะดังนี้ คือ

1. ไม่ใช่คำซ้ำ ๆ กันในประโยค

เพราะนอกจากจะทำให้ประโยคมีความยาวแล้วก็ไม่ได้ทำให้ความหมายของประโยคเพิ่มขึ้น บางครั้งซ้ำทั้งเสียง ซ้ำทั้งคำ หรือบางที่ซ้ำอย่างใดอย่างหนึ่ง

คืนนี้ปราศจากเมฆหมอก พระจันทร์สาดสว่างแสงนวลของดวงจันทร์ในยามนี้ ควรใช้ คืนนี้พระจันทร์สาดสว่างปราศจากเมฆหมอก

2. ตัดคำที่ไม่จำเป็นทิ้ง

ฉันใช้เงินสุรุ่ยสุร่ายเกินความจำเป็น ควรใช้ ฉันใช้เงินสุรุ่ยสุร่าย

เขาประสบความสำเร็จอย่างยิ่งใหญ่ ควรใช้ เขาประสบความสำเร็จอย่างมาก

ห้ามไม่ให้เดินลัดสนาม ควรใช้ ห้ามเดินลัดสนาม

3. ประโยคต้องไม่ยาวเกินไป

การเขียนประโยคยาวหากไม่รู้จักลำดับความจะทำให้ข้อความสับสน ไม่ได้ความหมายที่ชัดเจน การเขียนประโยคสั้นจะอ่านเข้าใจง่าย และเข้าใจความหมายได้เร็ว

ข้าพเจ้าดีใจและตื่นเต้นมากที่สุดในชีวิต คือวันประกาศผลการสอบเข้ามหาวิทยาลัย ควรใช้ ข้าพเจ้าดีใจและตื่นเต้นมากในวันประกาศผลสอบเข้ามหาวิทยาลัย

1.2.1.3 ประโยคชัดเจน

นอกจากจะเขียนประโยคให้กะทัดรัดแล้ว ยังจะต้องเขียนให้ชัดเจนอีกด้วย เพราะถ้าเขียนประโยคไม่ชัดเจนการสื่อความหมายมักไม่ตรงตามจุดประสงค์ ประโยคที่ไม่ชัดเจนเนื่องมาจาก

1. ประโยคไม่กระจ่าง เกิดจากสาเหตุดังนี้

- ผู้เขียนใช้คำที่ไม่แพร่หลาย ผู้อ่านอาจไม่รู้ว่าความหมายที่แน่ชัด จึงควรใช้คำที่ทุกคนรู้จักความหมาย ไม่ควรใช้คำศัพท์โบราณ ศัพท์สแลง ศัพท์ภาษาต่างประเทศหรือศัพท์เฉพาะทางวิชาการ ศัพท์ทางการแพทย์หรือศัพท์ทางวิทยาศาสตร์

- ผู้เขียนใช้คำที่มีความหมายกว้างเกินไป

คุณครูไม่สบาย ไม่ชัดเจนเท่า คุณครูป่วยเป็นไข้หวัด

ไปเที่ยวครั้งนี้ ฉันได้เห็นสัตว์น้อยใหญ่นานาชนิด

คำว่า “ไปเที่ยว” มีความหมายกว้างเกินไป ควรระบุว่าเป็นที่ไหน สัตว์น้อยใหญ่มีความหมายกว้างเกินไปเช่นกัน ควรใช้

ไปสวนสัตว์เขาเขียวครั้งนี้ ฉันได้เห็นช้าง ยีราฟ เสือ หมี แรด กระต๊อบ ม้าลาย นกยูง ไก่ฟ้า และนกมากมาย

- ผู้เขียนใช้คำที่มีความหมายไม่แน่นอน
คุณครูแนะนำให้ไปหาหนังสือดี ๆ อ่าน
หนังสือดี ๆ นั้นอาจหมายถึง แบบเรียน หนังสือทางวิชาการ สารานุกรมทาง
วิทยาศาสตร์ หนังสือธรรมะ นวนิยาย การ์ตูน หรือหนังสือศิลปะแขนงต่าง ๆ เป็นต้น ซึ่งขึ้นอยู่กับ
บุคคลจะเห็นว่า หนังสือใดเป็นหนังสือที่ดี

- ผู้เขียนใช้คำที่มีความหมายขัดแย้งกันเอง ทำให้ผู้อ่านสงสัยว่าผู้เขียนต้องการสื่อ
อะไรกันแน่ ทำให้เกิดความสับสนได้

ไม่มีใครในบ้านหลังนี้นอกจากคุณแม่

เขาสุขใจมากที่จะต้องไปเยี่ยมคุณย่า

1.2.2 ข้อควรระวังในการสร้างประโยค คณาจารย์ภาควิชาภาษาไทย

คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ (2547, หน้า 13-17) ได้กล่าวถึงข้อควรระวังในการสร้าง
ประโยคว่า การสร้างประโยคให้ถูกต้อง กะทัดรัด และสละสลวย เพื่อให้การสื่อสารมีประสิทธิภาพ ควร
คำนึงถึงเรื่องต่อไปนี้

1.2.2.1 ควรหลีกเลี่ยงการใช้นามวลีแทนคำกริยา ปัจจุบันมีผู้นิยมทำคำกริยาบาง
คำให้เป็นนามวลีแล้วหาคำกริยาใหม่มาเป็นกริยาของประโยคแทน ทำให้ประโยคไม่กะทัดรัดและ
สละสลวย เช่น

- เขากำลังตกอยู่ในสภาพมีนเมาขณะที่เจ้าหน้าที่ไปพบ

ควรใช้ เขากำลังเมาขณะที่เจ้าหน้าที่ไปพบ

- นายกรัฐมนตรีให้การทักทายผู้มาต้อนรับ

ควรใช้ นายกรัฐมนตรีทักทายผู้มาต้อนรับ

1.2.2.2 หลีกเลี่ยงการใช้สำนวนแบบภาษาอังกฤษ ปัจจุบันคำหรือสำนวนแบบ
ภาษาอังกฤษแพร่หลายเข้ามาในภาษาไทยมากขึ้น จึงควรคำนึงถึงการใช้รูปประโยคและสำนวนแบบ
ไทยและพยายามหลีกเลี่ยงการใช้สำนวนแบบภาษาอังกฤษ ซึ่งจะทำให้การใช้ภาษาถูกต้องตามหลัก
ของการใช้ภาษาไทยที่ดี ตัวอย่างการใช้สำนวนแบบภาษาอังกฤษ เช่น

- สำหรับข้าพเจ้าหนังสือเล่มนี้ไม่น่าสนใจเลย

ควรใช้ว่า ข้าพเจ้าคิดว่าหนังสือเล่มนี้ไม่น่าสนใจเลย

- มันเป็นความจำเป็นที่ฉันต้องทำแบบนี้

ควรใช้ว่า ฉันจำเป็นต้องทำแบบนี้

1.2.2.3 การแบ่งวรรคตอนให้ถูกต้อง การแบ่งวรรคตอนที่ถูกต้องจะช่วยให้สื่อความหมายได้ชัดเจน แต่ถ้าแบ่งวรรคตอนผิดจะทำให้การสื่อความของเราผิดความประสงค์ไปได้ เพราะอาจทำให้ผู้รับสารเข้าใจผิด เช่น

- ปิดภาคเรียนคราวนี้ฉันไปเที่ยวมาหลายแห่งเช่นที่น้ำตกชะอำ และภูเก็ต ประโยคนี้นี้ทำให้เข้าใจว่าไปเที่ยวน้ำตกที่ชื่อชะอำ จึงควรแบ่งวรรคตอนดังนี้

ปิดภาคเรียนคราวนี้ฉันไปเที่ยวมาหลายแห่ง เช่น ที่น้ำตก ชะอำ และภูเก็ต

- นายทุนเอาเปรียบ ชาวไร่ไม่ยอมจ้างนายกรัฐมนตรีนี้นี้ทำให้เข้าใจว่า ชาวบ้านไม่ยอมจ้างให้นายกรัฐมนตรีทราบ

ควรใช้ว่า นายทุนเอาเปรียบ ชาวไร่ไม่ยอม จ้างนายกรัฐมนตรีนี้นี้

การใช้ภาษาในการติดต่อสื่อสารให้มีประสิทธิภาพนั้น นอกจากจะต้องรู้จักประเภท

ของประโยคแบบต่าง ๆ รู้วิธีสร้างประโยคให้มีน้ำหนัก กะทัดรัด และสละสลวยแล้ว ยังจำเป็นต้องรู้จักเลือกสรรคำที่จะนำมาใช้ในประโยคด้วย เพื่อให้เป็นประโยคที่ดีและสื่อความได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับข้อผิดพลาดและสาเหตุของข้อผิดพลาดในการเขียน

ดวงใจ ไทยอุบุญ (2549, หน้า 3-11) ได้กล่าวถึงข้อผิดพลาดในการเขียนไว้ว่า ในการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยมีใช้หมายความถึงการเรียนรู้เท่านั้น แต่หมายถึงการใช้ภาษาไทยให้พัฒนาถูกต้อง ทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ปัจจุบันมักพบว่ามีการใช้ภาษาผิดพลาดและบกพร่องอยู่เสมอ โดยเฉพาะเรื่องของการใช้คำ การใช้สำนวนไม่เหมาะสม การใช้คำไม่ถูกกาลเทศะ การเขียนตัวสะกดการันต์ผิดที่ และการใช้ประโยคไม่ถูกต้องเหมาะสม รวมทั้งการลำดับความ ลำดับประโยค เราจึงควรให้ความสนใจและพัฒนาการเขียนให้มากขึ้น

ด้วยเหตุผลดังกล่าวดวงใจ ไทยอุบุญ จึงรวบรวมปัญหาการเขียนจากประสบการณ์การสอนวิชาภาษาไทย และที่ได้สังเกตเห็นจากสื่อต่าง ๆ พอสรุปได้ดังนี้

2.1 การใช้ภาษาผิดและใช้ภาษาบกพร่องในการเขียน

ภาษา หมายถึง การสื่อความหมายด้วยลายลักษณ์อักษร ส่วนใหญ่ผู้ใช้ไม่คำนึงถึงหลักการที่ถูกต้อง ใช้ไม่เหมาะสม ซึ่งเกิดจากการจำมาผิดๆ คือ

2.1.1 การสะกดคำไม่ถูกต้อง

สังเกต	เขียนเป็น	สังเกต
อนุญาต	เขียนเป็น	อนุญาต
ประสบการณ์	เขียนเป็น	ประสบการณ์

2.1.2 การวางรูปวรรณยุกต์ผิดที่

ด้วย	เขียนเป็น	ด้วย
ให้	เขียนเป็น	ให้
สว่าง	เขียนเป็น	สว่าง

2.1.3 การผันวรรณยุกต์ไม่ถูกต้อง

คะ	เขียนเป็น	คะ
ละ	เขียนเป็น	หละ
นะคะ	เขียนเป็น	นะคะ

2.2 การใช้ภาษาไม่เหมาะสม

2.2.1 ใช้คำและกลุ่มคำต่างระดับ

ภาษาไทยมีหลายระดับ เช่น ภาษามาตรฐาน ระดับชาวบ้านและภาษาถิ่น คำในภาษาไทยมีระดับของคำที่ใช้ในการสื่อสารกับบุคคลระดับต่าง ๆ แตกต่างกันไปค่อนข้างละเอียด จึงควรเลือกใช้คำให้ถูกต้องตามกาลเทศะฐานะทางสังคม

ภาษาปาก	ภาษากึ่งแบบแผน	ภาษาแบบแผน
หมอนั่น	นายคนนั้น	ชายคนนั้น
ผัว	สามี	สามี
โรงหนัง	โรงภาพยนตร์	โรงภาพยนตร์
ถองเหล้า	กินเหล้า ดื่มเหล้า	ดื่มสุรา

2.2.2 การใช้คำกับกลุ่มคำไม่เหมาะสม

ในการเขียนภาษาไทย ควรใช้ภาษาให้ถูกต้องตามความหมาย และไม่ละคำไว้ในฐานที่เข้าใจ เพราะจะทำให้ความหมายไม่ชัดเจนหรือมีความหมายกำกวม การละคำไว้จะทำให้หน้าที่ของคำเปลี่ยนไป ทำให้คำมาซ้อนกัน เมื่อนำหน้าที่ของคำเปลี่ยนไปทำให้ความหมายของคำเปลี่ยนไปด้วย หากปรากฏอยู่ในภาษาเขียนจะทำให้เห็นความบกพร่องได้อย่างชัดเจน

เขาเป็นคนใช้ฉันทอง ประโยคนี้ละคำว่า ที่ และ รับ ทำให้ความหมายไม่ชัดเจน ผู้อ่านไม่เข้าใจว่า เขาเป็นคนรับใช้ของฉันทอง หรือ เป็นคนที่ใช้ฉันทองไปทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

การใช้คำและกลุ่มคำไม่เหมาะสมกับการเขียนนั้นสามารถแบ่งได้เป็น 6 ประเภท คือ

2.2.2.1 การเรียงคำขยายไม่ถูกต้อง

ประโยคตัวอย่าง ผู้ใจบุญให้ทุนช่วยเหลือนักรักศึกษามหาวิทยาลัยต่าง ๆ ที่ยากจน
 ข้อบกพร่อง ที่ยากจน ติดคำว่า มหาวิทยาลัย ทำให้ความหมายเป็น
 มหาวิทยาลัยยากจน

ประโยคใหม่ ผู้ใจบุญให้ทุนนักศึกษาที่ยากจนในมหาวิทยาลัยต่าง ๆ

2.2.2.2 การใช้คำผิดความหมาย

ข้าพเจ้ามาไม่ทันเพราะการจราจรเกิดสับสน

ควรใช้ ข้าพเจ้ามาไม่ทันเพราะการจราจรติดขัด

เจ้าหน้าที่ตำรวจกำลังสืบสวนเจ้าของร้านอาหารที่ถูกปล้น

ควรใช้ เจ้าหน้าที่กำลังสอบสวนเจ้าของร้านอาหารที่ถูกปล้น

2.2.2.3 การเรียงประโยคต้องวางประธานหรือกรรมให้ถูกที่ เพราะการเรียงคำใน

ประโยคมีความสำคัญมาก หากเรียงตำแหน่งผิดจะทำให้ความหมายผิด

คนชนรถยนต์ ควรใช้ รถยนต์ชนคน

2.2.2.4 การใช้ภาษาผิดระดับ

1. การใช้ภาษาไม่เหมาะสม หมายถึง การใช้ภาษาไม่เหมาะสมกับบุคคล และแสดงถึงความไม่สุภาพ

อาจารย์แกดู ควรใช้ อาจารย์ท่านดู

2. ใช้ภาษาพูดในการเขียน ซึ่งมักจะพบบ่อย

กานดาไม่ไปเที่ยวกับพวกเรา เค้าคงอยากกลับบ้าน ควรใช้ กานดาไม่ไปเที่ยวกับพวกเรา เธอคงอยากกลับบ้าน

2.2.2.5 การใช้ภาษากำกวม คำ ๆ หนึ่งถ้ามีหลายความหมายจำเป็นจะต้องขยายความให้ชัดว่า คำนั้นมีความหมายอย่างไร

ประโยคตัวอย่าง จะทำอะไรก็ทำเสีย

ข้อบกพร่อง คำว่า เสีย มีความหมายหลายอย่าง

ประโยคใหม่ จะทำอะไรก็ทำเสีย เวลาไม่ค่อยทำ หรือ จะทำอะไรก็ทำเสียหายหมด

2.2.2.6 การใช้ภาษาไม่สละสลวย การใช้ภาษาต้องคำนึงถึงความสละสลวยชัดเจน

เมื่อถึงเวลาหยุดพักเด็ก ๆ ต่างก็เล่นกันบ้าง ควรใช้ เมื่อถึงเวลาหยุดพักเด็ก ๆ ต่างก็เล่นกันบ้างคุยกันบ้าง จะทำให้เข้าใจประโยคชัดเจนขึ้น

2.2.3 การใช้คำที่ไม่จำเป็นและฟุ่มเฟือย

โดยเฉพาะการเขียนประโยคแต่ละประโยค อาจตัดคำบางคำทิ้ง เพื่อจะทำให้ประโยคนั้นกะทัดรัดชัดเจนขึ้นโดยมีความหมายเหมือนเดิม

ผู้ร้ายทำการปล้นธนาคาร ควรใช้ ผู้ร้ายปล้นธนาคาร

เขาประสบความสำเร็จในโครงการเรียนอย่างมาก ควรใช้ เขาผิดหวังเรื่องเรียนมาก

นายแดงถูกจับฐานฆ่าคนตายโดยเจตนา ควรใช้ นายแดงถูกจับฐานฆ่าคนโดยเจตนา
เขาเป็นคนมีใจกล้าหาญ ควรใช้ เขาเป็นคนกล้าหาญ

2.2.4 การใช้คำและกลุ่มคำไม่เหมาะกับบริบท

ภาษาไทยมีสำนวนคำใช้ในการเปรียบเทียบโดยนัย ทำให้รู้ความหมายที่แน่นอนได้ยาก
ต้องอาศัยการตีความ หรือถ้าไม่มีข้อความบ่งความได้ชัดเจนต้องอาศัยความข้างหน้าหรือข้างหลังคำ
นั้นประกอบ

- รัตนาเป็นคน มือแข็ง

มือแข็งมีความหมายโดยตรงคือ มือไม่อ่อนนุ่ม

มือแข็งมีความหมายโดยนัยคือ เป็นคนมีความสามารถ หรือ เป็นคนแข็งกระด้างไม่อ่อน

นุ่ม

ถ้าจะเขียนประโยคนี้ให้ชัดเจน ควรอาศัยบริบทประกอบ

- รัตนามือแข็งทำอะไรก็สำเร็จไปหมด

- รัตนามือเธอแข็งจั่งสงสัยเธอคงทำงานหนัก

- รัตนาเป็นคนไม่ยอมใครง่าย ๆ

2.3 สาเหตุของข้อผิดพลาดในการเขียน

การเขียนหนังสือผิคนับว่าเป็นปัญหาใหญ่ที่ควรสนใจเป็นพิเศษ เพราะการเขียนหนังสือผิคน
เป็นเครื่องบ่งบอกว่า ผู้นั้นไม่สนใจในการใช้ภาษา จริยอยู่ทุกคนย่อมจะเขียนหนังสือผิคนไม่มากก็น้อย
แต่ทุกคนควรจะได้ระมัดระวังให้ผิคน้อยที่สุดเท่าที่จะน้อยได้ การสะกดการันต์นั้นยึดพจนานุกรมฉบับ
ราชบัณฑิตยสถาน ปี พ.ศ. 2493 เป็นหลัก เพราะพจนานุกรมฉบับนี้เป็นฉบับที่แก้ไขปรับปรุงใหม่
ที่สุด และเป็นผลงานของนักปราชญ์ราชบัณฑิตทั้งหลายที่ให้เชื่อถือได้ คำบางคำเราเขียนถูกมาแล้ว
แต่พอนาน ๆ ไป หรือบางครั้งบางคราวเรากลับเขียนผิคนอีก ที่เป็นเช่นนี้เพราะเหตุหลายประการ ซึ่ง
จะแยกกล่าวเป็นข้อ ๆ พร้อมด้วยเสนอแนะวิธีแก้ไขดังต่อไปนี้ (สุธีวงศ์ พงศ์ไพบูลย์, 2532, หน้า
290-311)

2.3.1 การเขียนผิคนเพราะเราไม่ทราบความหมายของคำ

คำในภาษาไทยเรา มีเสียงตรงกันมากแต่สะกดการันต์ต่างกัน และมีความหมายต่างกัน
เมื่อเป็นเช่นนี้อาจทำให้ผิคนในเรื่องสะกดการันต์ได้ง่าย ถ้าหากจำแต่เสียง โดยไม่พิจารณาถึง
ความหมายเฉพาะของคำแต่ละคำนั้น เช่น มีเสียง (พัน) เสียงเดียวอาจจะเขียนเป็น พัน, พรรณ, พันธ์,
พันธุ์, ภัณฑ, พรรค์ เหล่านี้เป็นต้น ซึ่งแต่ละคำมีความหมายต่างกัน หากใครไม่เคยได้ยินคำว่า
“ครุภัณฑ์” และไม่ทราบความหมายของคำนี้มาก่อน อาจเขียนผิคนเป็น ครุพัน, หรือ ครุพันธ์ก็ได้

2.3.2 การเขียนผิดเพราะใช้แนวเทียบผิด

คำบางคำเมื่อจะเขียนเราไม่มั่นใจ เรามักจะนึกเทียบเคียงกับคำอื่น ๆ ซึ่งเคยรู้มาแล้วเป็นอย่างดี วิธีการเช่นนี้เป็นเหตุหนึ่งที่ทำให้เขียนหนังสือผิด เพราะคำบางคำมีความหมายหรือรูปศัพท์ตลอดจนหลักภาษาต่างกัน จะใช้กฎอันเดียวกันไม่ได้ คำพวกนี้จึงควรพิจารณาจดจำเป็นคำ ๆ ไป เช่น เรามักเขียน “สังวาล” ผิดเป็น “สังวาลัย” เพราะเราไปเทียบกับคำว่า “มาลัย” หรือเขียน อานิสงส์ ผิดเป็น “อานิสงษ์” เพราะเรานำไปเทียบกับ “พระสงฆ์” หรือเขียน กำพืด ผิดเป็น กำพีช เพราะเรานำไปเทียบกับ “พีช”

2.3.3 การเขียนผิดเพราะเราออกเสียงผิด

คำบางคำบางคนออกเสียงไม่ตรง หรือออกเสียงไม่ชัด เลยติดนิสัยเมื่อเขียนจึงผิดด้วย แต่คำบางคำคนส่วนมากออกเสียงอย่างหนึ่ง ซึ่งไม่ตรงกับรูปที่เขียนตามพจนานุกรม พวกหลังนี้นับว่าเป็นสิ่งยากแก่การแก้ไข อาจถือว่าเป็นเพราะพจนานุกรม รักษาหลักการจนไม่เอื้อต่อผู้ใช้ภาษาก็ได้ ตัวอย่างสองพวกนี้ เช่น

ขมกั๊กขมกั๊ก	เขียนเป็น	ขมกั๊กขมกั๊ก	ลดา	เขียนเป็น	ลัดดา
म्मหัยกัศก	เขียนเป็น	म्मหัยกัศก	สัประยุทธ์	เขียนเป็น	สัประยุทธ์
ช่าหริ่ม	เขียนเป็น	สลิม	เครื่องราง	เขียนเป็น	เครื่องราง
ชั๊กเย่อ	เขียนเป็น	ชั๊กกะเย่อ	ปรักหักพัง	เขียนเป็น	สลักหักพัง
จักจั่น	เขียนเป็น	จักกระจั่น	กรวดน้ำ	เขียนเป็น	ตรวดน้ำ
จัญไร	เขียนเป็น	จังไร	เงินทตรง	เขียนเป็น	เงินทดลอง

2.3.4 การเขียนผิดเพราะมีประสบการณ์ผิด

คือเคยเห็นคำนั้น ๆ มาจนชินและเป็นคำที่ใช้ผิดกันเสมอจนจำได้ติดตา อาจจะได้เห็นจากหนังสือพิมพ์ หรือสิ่งพิมพ์อื่น ๆ เช่น ในบัตรเชิญ ประกาศโฆษณา แจ้งความ ฯลฯ ควรจะได้ฝึกการพิจารณา อย่าใช้โดยไม่ได้ศึกษาความจริง เช่น

ประณิต	เขียนเป็น	ปราณิต	กำสรवल	เขียนเป็น	กำศรवल
อนุญาต	เขียนเป็น	อนุญาต	เกิร์ตความรู้	เขียนเป็น	เกิร์ตความรู้, เกล็ดความรู้
โอกาส	เขียนเป็น	โอกาศ	กิเลส	เขียนเป็น	กิเสศ
รสชาติ	เขียนเป็น	รสชาต	อาถรรพณ์	เขียนเป็น	อาถรรพ์

2.3.5 การเขียนผิดเพราะไม่รู้หลักภาษา

หลักภาษานับเป็นสิ่งสำคัญยิ่งในการเรียนภาษา การที่จะเรียนโดยไม่ต้องรู้หลักนั้นย่อมเป็นไปได้ แต่เนื่องจากหลักภาษาไทยมีข้อยกเว้นมากมายจึงควรจะได้ตระหนักในข้อนี้ โดยเฉพาะการเขียน

2.3.5.1 การประวิสรรชนีย์

1. ถ้าคำนั้นเป็นคำภาษาบาลีสันสกฤต และเป็นคำที่มีหลายพยางค์เรียงกัน พยางค์ที่อ่านออกเสียงสระอะเกาะ เราประวิสรรชนีย์เฉพาะพยางค์หลังสุด เช่น สรณะ, อมตะ, มรณะ, นยณะ, รชกะ, รชตะ, วทนะ, สรณะ, สวัสดิทิกะ, สสุระ, พันธนะ, อิศระ, มุทธชะ, ศิลปะ ฯลฯ

2. ถ้าเป็นคำบาลีสันสกฤตที่พยางค์ท้ายออกเสียงสระอะเกาะนั้น สมาสกับกับคำอื่น (มีคำอื่นมาต่อท้าย) ทำให้พยางค์นั้นกลายเป็นพยางค์ที่ไม่ใช่พยางค์ท้ายสุดของคำ ไม่ต้องประวิสรรชนีย์ เช่น สาธารณสุข, อิศราภาพ, อมตบพ, อมรราช, มรณภาพ, สรณคมน, อัณฑโกศ

2.3.5.2 คำที่ใช้ ศ, ซ, ส

การเขียนหนังสือผิดเกี่ยวกับเรื่องการใช้ ส ทั้งสามตัวนี้มีอยู่มาก และมักจะสับสนเสมอ ซึ่งมีหลักพอจะสังเกตได้ดังนี้ คือ

1. คำไทยแท้ที่ใช้ ส เป็นพื้น เช่น เสือ, สุก, สาย, สอง, สาม, สี่, สิบ, เส้า, สัน แต่มีบางคำเท่านั้นที่ใช้ ศ, ซ เช่น สอก, สึก, เส็ก, สอ, เส้า, ปราศ, พิศ, พิศ, โจษจัน

2. คำที่มาจากภาษาบาลีสันสกฤต ใช้ทั้ง ศ, ซ และ ส เช่น วิษณุ, ขนิษฐา, เจษฎา, กฤษณะ, ปฤษฏางค์, ราชกรู, สันนิษฐาน, พิสดาน, ศุภมัสดุ, วิสสุกรรม, วาสนา, ศาสนา, ศาสดา, กฤษณะ, เกษตร, อักษร, ฤกษ์, ศึกษา, พฤกษา, ปรีกษา, กฤษฏี

2.3.5.3 คำที่ใช้ รร เช่น

ครระไล	เป็น	ครระไล	กระโชค	เป็น	กรระโชค
ประจง	”	บรรจง	กระชิง	”	กรระชิง
กระหาย	”	กรรหาย	กระพุ่ม	”	กรรพุ่ม
กระเช้า	”	กรรเช้า	ประโลม	”	บรรโลม
กระเชียง	”	กรรเชียง	ประสบ	”	บรรสบ

2.3.5.4 คำที่ใช้ บรร-บัน

บรร เป็นคำที่เขียนเมื่อคำนั้นแผลงมาจาก ประ หรือ บริ หรือ ปรี เช่น

ประจุ	เป็น	บรรจุ	ปรียาย	เป็น	บรรยาย
ประจบ	”	บรรจบ	บริหาร	”	บรรหาร
ประกวอด	”	บรรกวอด	บริษัท	”	บรรษัท
ประเทือง	”	บรรเทือง	ประโลม	”	บรรโลม

(กาน) กาญจน์	=	ทอง
การ	=	กิจ, งาน, ธุระ
กาล	=	เวลา
กานท์	=	บทกลอน
กาน	=	ราน, ตัด
การณ	=	เหตุ
กาฬ	=	ดำ
กานต์	=	เป็นที่รัก (มาจาก กมธาคู ลง ต ปัจจย)
(ขัน) ขันท์	=	ส่วน, ตอน
ขันธ	=	ตัว, หมู, กอง
ขัน	=	ภาชนะใช้ตักน้ำ
ขัน	=	น้ำหัวเราะ
ขรรค์	=	อาวุธที่มีสองคม
(จัน) จันท์	=	หยาบช้า หรือเหล้า
จันทร	=	พระจันทร์
จัน	=	ชื่อต้นไม้ชนิดหนึ่ง
จันทน์	=	หอม ชื่อต้นไม้
(พัน) พรรณ	=	ชนิด, สี
พันธุ	=	วงศ์วาน
พันธ	=	ผูกมัด
ภณท์	=	สิ่งของ
(สัน) สรร	=	เลือก
สรรค์	=	สร้าง
สันท์	=	ป่าดง
สันต์	=	สงบ
ศีล	=	เปลื้องไม้
ศีลย์	=	ลูกศร
สันห์	=	เกลี้ยงเกลา
(รัต) รัช	=	ผง, ละออง
รัชต	=	เงิน
รัฐ	=	แคว้น, เมือง

ร้ถ	=	รถ
ร้ด	=	รูก
ร้ต	=	สนุก, ยินดี, กลางคืน, สีแดง
ร้ตน์	=	แก้ว

2.3.7 การเขียนผิดที่วรรณยุกต์

ด้วยเหตุที่ตัวพยัญชนะของไทยเรานั้นเสียงสูงต่ำแตกต่างกันไป มีอักษรสูง อักษรกลาง และอักษรต่ำ เมื่อใช้วรรณยุกต์รูปเดียวกันกำกับเสียงจึงต่างไป บางคำใช้วรรณยุกต์โท เสียงเป็นเสียงตรีก็มี เราจึงมักจะเขียนผิดโดยเข้าใจว่า ถ้าใช้วรรณยุกต์อะไรก็มีเสียงตรงเสียงนั้นเสมอ ซึ่งหลักการผันเสียงวรรณยุกต์มีดังนี้

ตารางที่ 1 ตารางแสดงการผันเสียงวรรณยุกต์

อักษร	ผันเสียงเป็นเสียง	ผันด้วยเอกเป็นเสียง	ผันด้วยโทเป็นเสียง	ผันด้วยตรีเป็นเสียง	ผันด้วยจัตวาเป็นเสียง
กลาง : คำเป็น	สามัญ	เอก	โท	ตรี	จัตวา
กลาง : คำตาย	เอก	-	โท	ตรี	จัตวา
สูง : คำเป็น	จัตวา	เอก	โท	-	-
สูง : คำตาย	เอก	-	โท	-	-
ต่ำ : คำเป็น	สามัญ	โท	ตรี	-	-
ต่ำ : คำตาย รัสสระ	ตรี	โท	-	-	จัตวา
ต่ำ : คำตาย ที่ฆสระ	โท	-	ตรี	-	จัตวา

คำที่มักเขียนผิด เช่น

โน้ต	มักเขียนเป็น	โน๊ต
เข้ต	มักเขียนเป็น	เข็ต
เสียงดั่งเพียะ	มักเขียนเป็น	เสียงดั่งเพียะ
คะ	มักเขียนเป็น	คะ

คำที่มาจากภาษาต่างประเทศอื่น ๆ ซึ่งเป็นคำทับศัพท์ เรามักจะไม่ใช้วรรณยุกต์กำกับ เช่น เทปอัดเสียง, กงสุล, กบิตัน, กำมะหริด (ผ้าที่ทอด้วยขนสัตว์แกมไหม), กัมประโด (นายหน้าซื้อขาย), กู้ก, แก๊ป, กัปตัน, แกลลอน, ซ็อกโกเลต, ซอล์ก, ซุป, เซนติเมตร, เซนติเกรด, เต็นท์, คิวินิน, นอต, น้ำมันก๊าด, เครดิต, เซ็ค, ตอร์ปิโด, ทองบรอนซ์, เทคนิค, เทอม, เบนซิน, แบตเตอรี่, โบ, ปิกนิก, แชลลูลอย, ไอศกรีม, ฟิล์ม, เฟิน, เมล์, แร็กเกต, ลิปสติค, มัสลิน (ผ้าชนิดหนึ่ง), สตู, สลุต, สลูป, ออฟฟิศ

3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ไซสิริ ปราโมช ณ อยุธยา (2519) ศึกษาวิเคราะห์ลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนิสิตคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2515 และ 2516 โดยแบ่งการศึกษาออกเป็น 2 ภาค คือ ภาคที่ 1 กล่าวถึงข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนิสิต และภาคที่ 2 กล่าวถึงสาเหตุของข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนิสิต ผลการศึกษาในภาคที่ 1 พบข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนิสิต คือ ข้อผิดพลาดในการใช้คำชนิดต่าง ๆ การแต่งประโยค การใช้เครื่องหมายผิด การสะกดการันต์ ส่วนผลการศึกษาในภาคที่ 2 สาเหตุของข้อผิดพลาดในการเขียนเกิดจากการใช้แนวเทียบผิด การไม่ทราบความหมายอันแท้จริงของคำที่เขียนการได้รับอิทธิพลจากภาษาบาลีและสันสกฤต ความสับสนเกี่ยวกับกฎเกณฑ์การใช้ภาษา และอ่านออกเสียงผิดจึงเขียนผิด

จงบก แช (2543) ศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาเกาหลี แผนกภาษาไทย ชั้นปีที่ 3 มหาวิทยาลัยปูซานภาษาและกิจการต่างประเทศ ผลการวิจัยพบว่าความสามารถในการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาเกาหลีชั้นปีที่ 3 ส่วนใหญ่อยู่ในเกณฑ์ต่ำกว่าเกณฑ์ขั้นต่ำและความสามารถเฉลี่ยในการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจากมากไปหาน้อย คือ ความสามารถในการเขียน ความสามารถในการอ่าน ความสามารถในการพูด และความสามารถในการฟัง

วิภาวรรณ อยู่เย็น (2540) ศึกษาเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างภาษาไทยกับภาษาลาว และข้อบกพร่องในการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาลาวที่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ผลการศึกษาสรุปได้ว่าภาษาไทยกับภาษาลาวมีความแตกต่างด้านระบบเสียง 3 ประการ คือ ประการที่ 1 ภาษาไทยมีหน่วยเสียงพยัญชนะ 21 หน่วยเสียง มีหน่วยเสียงบางหน่วยเสียงที่มีในภาษาไทยแต่ไม่มีในภาษาลาว และภาษาลาวมีหน่วยเสียงพยัญชนะ 20 หน่วยเสียง มีบางหน่วยเสียงที่มีในภาษาลาวแต่ไม่มีในภาษาไทย ประการที่ 2 ภาษาไทยมีหน่วยเสียงพยัญชนะควบ 11 หน่วยเสียง แต่ภาษาลาวไม่มีหน่วยเสียงพยัญชนะควบ ประการที่ 3 หน่วยเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ที่มีตรงกันทั้งภาษาไทยและภาษาลาวบางครั้งจะมีการที่ต่างกัน

ส่วนข้อบกพร่องในการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาลาวพบว่า การเขียนภาษาไทยของ

นักศึกษาลาวที่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์มีข้อบกพร่องในเรื่องการสะกดคำ คือ การใช้พยัญชนะ ผิด การใช้สระผิด การใช้วรรณยุกต์ผิด และการใช้ตัวการันต์ผิด

ชนิกา คำพุ่ม (2545) ศึกษาการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีนวิชาเอกภาษาไทยชั้นปีที่ 4 สถาบันชนชาติยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน เพื่อศึกษาข้อบกพร่องในการใช้ภาษาไทยด้านการพูด และการเขียนนักศึกษาจีน วิชาเอกภาษาไทย ชั้นปีที่ 4 สถาบันชนชาติยูนนาน เมืองคุนหมิง มณฑลยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน ผลการศึกษาพบว่า การใช้ภาษาไทยด้านการพูดของนักศึกษาจีนมีความบกพร่องของการออกเสียงพยัญชนะผิด พบมากที่สุดคือ ออกเสียงพยัญชนะท้ายผิด รองลงมา คือ การออกเสียงพยัญชนะต้นผิด และการออกเสียงสระผิด ส่วนข้อบกพร่องในการออกเสียงวรรณยุกต์ผิดนั้นพบน้อยมาก สำหรับข้อบกพร่องในการใช้ประโยคในการพูด คือ ใช้คำไม่ถูกต้องตามความหมายและหน้าที่ และใช้ภาษาไม่สละสลวย

การเขียนของนักศึกษาจีนพบความบกพร่องของการเขียนพยัญชนะต้นผิดมากที่สุด รองลงมาคือ การเขียนพยัญชนะท้ายผิด การเขียนสระผิด ส่วนเรื่องของการใช้ประโยคในการเขียนพบมากที่สุดคือ ใช้คำไม่ถูกต้องตามความหมายและหน้าที่ รวมทั้งการใช้คำเกิน การขาดคำ และการเรียงคำเข้าประโยคไม่ถูกต้อง

ภาสพงศ์ ผิวพอใช้ (2550) ศึกษาข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาลาว ระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี ผลการวิจัยสรุปได้ว่าการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาลาวมีข้อบกพร่องด้านการสะกดคำมากที่สุด รองลงมาคือ การใช้คำไม่ถูกต้องตามความหมาย และการเรียงประโยคไม่ถูกต้อง สาเหตุของข้อผิดพลาดแบ่งออกเป็น 3 ประเภท คือ สาเหตุจากการแทรกแซงของภาษาแม่ สาเหตุจากความยากของภาษาไทยเอง และสาเหตุจากความผิดพลาดของนักศึกษาเองในการพัฒนาการใช้ภาษา

วิไลลักษณ์ บุญเคลือบ (2550) ศึกษาอิทธิพลของภาษาแม่ที่มีผลต่อการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาเกาหลีแผนกภาษาไทย มหาวิทยาลัยปูซานภาษาและกิจการต่างประเทศ โดยการวิเคราะห์งานเขียนของนักศึกษาทั้งในระดับเสียง คำ ประโยค ความหมาย ปริเฉท รวมถึงสังคม และวัฒนธรรมด้วย พบว่าภาษาแม่เป็นปัจจัยที่สำคัญประการหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาเกาหลีค่อนข้างมาก ทั้งนี้เนื่องมาจากสาเหตุใหญ่ ๆ 3 ประการ คือ ประการแรกเกิดจากนักศึกษามีพื้นฐานในภาษาแม่ไม่มากพอจึงส่งผลต่อการเรียนรู้ภาษาที่สอง ซึ่งยากและซับซ้อนกว่าการเรียนรู้ภาษาแรก ประการที่สอง เกิดจากนักศึกษาไม่ทราบข้อเปรียบเทียบ และเปรียบเทียบระหว่างภาษาเกาหลีซึ่งเป็นภาษาแม่กับภาษาไทย และประการสุดท้าย เกิดจากการตั้งสมมติฐานในภาษาที่กำลังเรียนนั้น ๆ ผิด หรืออาจได้รับข้อมูลและสิ่งแวดล้อมทางภาษาที่ผู้เรียนประสบคลาดเคลื่อนไป ทั้งนี้อาจเกิดจากตัวผู้สอนเองที่ใช้ตัวอย่างไม่ชัดเจนหรือไม่ครอบคลุมเนื้อหาทั้งหมดทำให้ผู้เรียนเข้าใจผิด จึงส่งผลให้เขียนผิดไปด้วย สำหรับวิธีที่จะแก้ไข

ความผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาอันเกิดจากอิทธิพลของภาษาแม่ได้นั้น ผู้สอนควรจะศึกษาและนำทฤษฎีใหม่ ๆ มาประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอน รวมทั้งศึกษาความแตกต่างระหว่างภาษาไทยกับภาษาแม่ของผู้เรียน ตลอดจนอิทธิพลของภาษาแม่ที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนด้วย

พาน จงบินท์ (2552) ศึกษาลักษณะข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาปริญญาตรี มหาวิทยาลัยดำนิง ประเทศสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม ชั้นปีที่ 3 วิชาเอกภาษาไทย ปีการศึกษา 2551-2552 ผลการศึกษาพบข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย 4 ด้าน ได้แก่ การสะกดการันต์ การใช้คำ การใช้ประโยค และการใช้วรรคตอน โดยมีข้อบกพร่องด้านสะกดการันต์มากที่สุด ลักษณะที่ผิดโดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย คือ การเขียนผิดที่วรรณยุกต์ การเขียนผิดที่สระ การเขียนผิดที่ตัวสะกด การเขียนผิดที่พยัญชนะต้น และการเขียนผิดที่ตัวการันต์ ข้อบกพร่องที่พบบรองลงมาคือ ด้านการใช้ประโยค ลักษณะที่ผิดโดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย คือ ใช้ประโยคซึ่งเรียงลำดับคำในประโยคผิด ขาดคำที่จำเป็น ใช้สำนวนภาษาแม่ และใช้คำเกิน ด้านการใช้คำ นักศึกษามีข้อบกพร่องโดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย คือ ใช้คำผิดความหมาย ใช้ภาษาพูดแทนภาษาเขียน ใช้คำผิดไวยากรณ์ และใช้คำฟุ่มเฟือย ด้านการใช้วรรคตอน เป็นข้อบกพร่องที่พบน้อยที่สุด ลักษณะข้อบกพร่องโดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย คือ นักศึกษาใช้ย่อหน้าผิด ใช้เครื่องหมายยัติภังค์ผิด และเว้นวรรคผิด ส่วนสาเหตุที่นักศึกษาเขียนภาษาไทยบกพร่อง คือ การไม่รู้หลักภาษาดีพอ การสับสนเกี่ยวกับมาตราตัวสะกด การไม่รู้ความหมายของคำ การเขียนตามการออกเสียง อิทธิพลของภาษาแม่ และความแตกต่างทางด้านโครงสร้างภาษา

นิภา กุ้พงษ์ศักดิ์ (2555) ศึกษาปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาต่างชาติ : กรณีศึกษานักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยกรุงเทพ เพื่อศึกษาปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีนที่เข้ามาศึกษาในหลักสูตรภาษาไทย จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า นักศึกษาจีนมีปัญหาเกี่ยวกับทักษะการเขียนมากที่สุด รองลงมาคือทักษะการอ่าน ทักษะการพูด ทักษะที่มีปัญหาน้อยที่สุดคือทักษะการฟัง

ปณิธาน บรรณาธรรม (2555) ศึกษาเรื่องนักศึกษาจีนกับข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทย เพื่อทราบลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยยูนนาน นอร์มอล และเพื่อให้ได้แนวทางการแก้ไขข้อผิดพลาดดังกล่าว ผลการศึกษาพบว่านักศึกษาจีนมีข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทย 4 ด้าน ได้แก่ การสะกดคำ การใช้คำ การผูกประโยค และการใช้เครื่องหมายวรรคตอน โดยมีข้อผิดพลาดด้านการสะกดคำมากที่สุด ลักษณะที่ผิด คือ การเขียนพยัญชนะ การเขียนสระ และการเขียนวรรณยุกต์ รองลงมาคือข้อผิดพลาดในการผูกประโยค ลักษณะที่ผิด คือ การผูกประโยคโดยขาดคำที่จำเป็น การลำดับคำในประโยคไม่ถูกต้อง และการผูกประโยคโดยเพิ่มคำที่ไม่จำเป็น ตามลำดับ ข้อผิดพลาดในการใช้คำ ลักษณะที่ผิด คือ การใช้คำไม่เหมาะสม

ความ การใช้คำผิดความหมาย และการเขียนคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษ ตามลำดับ ส่วนข้อผิดพลาดในการใช้เครื่องหมายวรรคตอน พบน้อยที่สุด

สาเหตุที่นักศึกษาจีนเขียนภาษาไทยผิดพลาดพบว่ามี 7 ประการ คือ การขาดความรู้เรื่องหลักภาษา รูปพยัญชนะที่มีความคล้ายคลึงกัน ออกเสียงผิด ยึดแนวเทียบผิด ไม่ทราบความหมายของคำ เคยชินกับหลักไวยากรณ์เดิม และการมีคลังคำจำกัด แนวทางการแก้ไขข้อผิดพลาดในการเขียน มี 7 ประการ คือ สอนการเขียนให้สัมพันธ์กับการฟัง พูดและอ่าน ปลูกฝังให้เห็นความสำคัญของการสะกดคำที่ถูกต้อง จัดแสดงคำที่มักเขียนผิดให้เห็นเป็นประจำ สอนหลักไวยากรณ์ที่ถูกต้อง จัดกลุ่มคำศัพท์ที่มีลักษณะคล้ายกัน ฝึกทักษะการเขียนอย่างสม่ำเสมอ

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังกล่าวข้างต้นนี้ ผู้วิจัยได้ใช้เป็นแนวทางเพื่อพิจารณาข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนิสิตกัมพูชา มหาวิทยาลัยบูรพา ในบทต่อไป

บทที่ 3

ลักษณะทั่วไปของภาษาเขมรและภาษาไทย

ภาษาเขมร

1. ลักษณะทั่วไปของภาษาเขมร

ภาษาเขมรเป็นภาษาราชการของประเทศกัมพูชา และมีภาษาถิ่นเขมรซึ่งมีความคล้ายคลึงกันเป็นภาษาพูดของอีสานใต้ของประเทศไทย ได้แก่ จังหวัดบุรีรัมย์ สุรินทร์ และศรีสะเกษ และยังเป็นภาษาพูดของคนภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทยตามชายแดนที่ติดต่อกับกัมพูชา มี จังหวัดจันทบุรี ตราด รวมทั้งเป็นภาษาพูดของคนที่อยู่บริเวณลุ่มน้ำโขงทางตอนใต้ของประเทศเวียดนามอีกด้วย

ภาษาเขมรเป็นภาษาสำคัญในตระกูลมอญ-เขมร (Mon-Khmer) อันประกอบด้วย ภาษา มอญ ซึ่งพูดกันอยู่ในตอนใต้ของพม่า และภาษาถิ่นอื่นๆ อีกหลายภาษา เช่น ภาษา Paluang ภาษา Wa และภาษา Riang ในพม่า ภาษา Khmu ภาษา So และภาษา Lamet ในลาว ภาษา Kuy ภาษา Chong และภาษา Lawa ในไทย

ภาษาเขมรขอยืมคำภาษาต่างประเทศโดยเฉพาะภาษาสันสกฤตเข้ามาใช้ในการปกครอง การทหาร และวรรณกรรม เมื่อพุทธศาสนา ลัทธิเถรวาทเผยแพร่เข้ามาถึงเขมรในตอนต้นพุทธศตวรรษที่ 21 ภาษาเขมรก็ขอยืมคำบาลีเข้ามาใช้ และยังใช้คำบาลีเป็นหลักในการสร้างคำใหม่ขึ้นใช้ในปัจจุบัน แม้ว่าภาษาไทยและภาษาเขมรจะไม่ได้อยู่ในตระกูลเดียวกัน แต่ก็มีคำศัพท์ใช้ร่วมกันอยู่เป็นจำนวนมาก อันเป็นผลมาจากการที่ภาษาทั้งสองยืมคำกันใช้มาเป็นเวลานานตามระยะเวลาความสัมพันธ์ทางประวัติศาสตร์ และจากการที่ภาษาทั้งสองยืมคำศัพท์จากแหล่งเดียวกัน คือ ภาษาบาลีและสันสกฤต ต่อมาเมื่อเขมรตกเป็นอาณานิคมของฝรั่งเศสก็มีการยืมคำฝรั่งเศสเข้ามาใช้จนกลายเป็นภาษาพื้นบ้าน โดยเฉพาะภาษาของคนที่อยู่ในกลุ่มเขตเมือง ส่วนคำยืมภาษาจีนและเวียดนามก็มีปะปนอยู่บ้างเล็กน้อย

ลักษณะทั่วไปของภาษาเขมรเป็นภาษาคำโดด ประโยคภาษาเขมรมีลักษณะเป็นประธานกริยา กรรม ส่วนขยายนามและกริยาอยู่หลังนามและกริยาที่ถูกขยาย คำส่วนใหญ่ในภาษาจะเป็นคำพยางค์เดียว และคำสองพยางค์ คำหลายพยางค์ก็มีใช้อยู่บ้างแต่มีประสมหรือคำที่ยืมมาจากภาษาอื่น ๆ คำสองพยางค์ในภาษาเขมรเพิ่มจำนวนขึ้นจากการนำเอาคำพยางค์เดียว ซึ่งเป็นคำมูลฐาน (base word) มาเปลี่ยนแปลงรูปคำโดยใช้หน่วยคำเติมหน้า (prefix) และหน่วยคำเติมกลาง (infix) ซึ่งมีใช้มาตั้งแต่โบราณ อันเป็นลักษณะของการสร้างคำของภาษาคำติดต่อ (Agglutinative Language) ซึ่งเป็นลักษณะที่เด่นของภาษาเขมร (ประยูร ทรงศิลป์, 2526, หน้า 127-129)

2. รูปเขียนและระบบเสียงในภาษาเขมร

2.1 รูปเขียนในภาษาเขมร

ทองสุข เกตุโรจน์ (2551, หน้า 47- 51) ได้อธิบายถึงรูปเขียนในภาษาเขมรไว้ว่า เขมรมีตัวอักษรอยู่สองแบบ ได้แก่อักษรมูลหรืออักษรกลม กับอักษรเขรียงหรืออักษรเอน อักษรมูลใช้สำหรับเขียนหนังสือธรรม เช่น พระคัมภีร์ พระไตรปิฎก หรือหนังสือเทศน์ อักษรเขรียงใช้ในการพิมพ์และการเขียนและการเขียนภาษาเขมรโดยทั่วไป

ตารางที่ 2 ตารางแสดงรูปและเสียงพยัญชนะในภาษาเขมรที่เขียนด้วยอักษรมูล

อักษรมูล					
วรรค	พยัญชนะกลุ่มเสียงไม่ก้อง		พยัญชนะกลุ่มเสียงก้อง		
วรรคกะ	ក	ខ	គ	ឃ	ង
เทียบอักษรไทย	ก	ข	ค	ฃ	ง
สำเนียงอ่าน	กอ	คอ	โก	โค	งอ
วรรคจะ	ច	ឆ	ជ	ឈ	ញ
เทียบอักษรไทย	จ	ฉ	ช	ฌ	ญ
สำเนียงอ่าน	จอ	ชอ	โจ	โจ	ญอ
วรรคฎะ	ត	ថ	ត	ត	ត
เทียบอักษรไทย	ฎ	ฐ	ฑ	ฒ	ณ
สำเนียงอ่าน	ตอ	ทอ	โต	โท	ณอ
วรรคดะ	ត	ត	ត	ត	ត
เทียบอักษรไทย	ด	ถ	ท	ธ	น
สำเนียงอ่าน	ตอ	ทอ	โต	โท	โน

วรรณคดี	บ	ป	ผ	พ	ภ	ม
เทียบอักษรไทย	บ	ป	ผ	พ	ภ	ม
สำเนียงอ่าน	บอ	ปอ	ผอ	พอ	ภอ	มอ

วรรณคดี	ส	ห	ฬ	อ	ย	ร	ล	ว
เทียบอักษรไทย	ส	ห	ฬ	อ	ย	ร	ล	ว
สำเนียงอ่าน	ซอ	ฮอ	ลอ	ออ	โย	โร	โล	โว

ตารางที่ 3 ตารางแสดงรูปและเสียงพยัญชนะในภาษาเขมรที่เขียนด้วยอักษรเขมร

อักษรเขมร					
วรรณคดี	พยัญชนะกลุ่มเสียงไม่ก้อง		พยัญชนะกลุ่มเสียงก้อง		
วรรณคดี	ក	ខ	គ	ឃ	ង
สำเนียงอ่าน	กอ	คอ	โก	โค	งอ
วรรณคดี	ច	ឆ	ជ	ឈ	ង
สำเนียงอ่าน	จอ	ชอ	โจ	โช	โย
วรรณคดี	ត	ថ	ត	ត	ត
สำเนียงอ่าน	ตอ	ทอ	โต	โท	ณอ
วรรณคดี	ត	ត	ត	ត	ត
สำเนียงอ่าน	ตอ	ทอ	โต	โท	โน

วรรณคดี	ប្ប	ផ្ទ	ព្ទ	ភ្ន	ម្ម
สำเนียงอ่าน	บอ	พอ	โป	โพ	โม

เศษวรรณคดี	ស្យ	ហ្គ	ឡ	អ្ន	យ្យ	ប្រ	ល្ល	រ្វ
สำเนียงอ่าน	ซอ	ฮอ	ลอ	ออ	โย	โร	โล	โว

สระสระเขมรมีสองพวก คือ สระลอย ภาษาเขมรเรียกว่าสระเต็มตัว ใช้เขียนเมื่อมีได้ ประสมกับพยัญชนะ และสระจม ภาษาเขมรเรียกว่าสระนิสสัย เป็นสระที่ใช้เขียนเมื่อประสมกับ พยัญชนะ

ตารางที่ 4 แสดงรูปและเสียงของสระลอย (สระเต็มตัว) ในภาษาเขมร

สระลอย (สระเต็มตัว)						
อักษรมูล	អ	អា	ឥ	ឺ	ឧ	ឺ
อักษรเขรียง	អ	អា	ឥ	ឺ	ឧ	ឺ
เทียบอักษรไทย	อ	อา	อิ	อี	อุ	อู
สำเนียงอ่าน	ออ	อา	เอะ	เอี้ย	โอะ	โอ (โอีว)
อักษรมูล	េ	េ	េ	េ	េ	េ
อักษรเขรียง	េ	េ	េ	េ	េ	េ
เทียบอักษรไทย	ะ	เา	เา	เา	เอ	โอ
สำเนียงอ่าน	ริ	รือ	ลือ	ลือ	แอ	โอ
อักษรเขรียง	ឺ	ឺ	អ្ន	អ្ន	អ្ន	អ្ន

เทียบอักษรไทย	โ	เ	อู	อ	อ	อะ
สำเนียงอ่าน	โ	เ	อม	อ้อม	อ	อะห์

ตารางที่ 5 แสดงรูปและเสียงของสระจุม (สระนิสสัย) ในภาษาเขมร

สระจุม (สระนิสสัย)							
อักษรมูล	।	ว	๐	๑	๒	๓	๔
อักษรเขรียง	।	า	๐	๑	๒	๓	๔
เทียบ อักษรไทย	-	า	๐	๑	๒	๓	๔
อักษรเขรียง	๖	๗	๘	๙	๑๐	๑๑	๑๒
เทียบ อักษรไทย	ัว	เ	เ	เ	เ	แ	ไ
อักษรเขรียง	๑๓	๑๔	๑๕	๑๖	๑๗	๑๘	
เทียบ อักษรไทย	โ	เ	อ	อ	อ	อะ	

2.2 ระบบเสียงในภาษาเขมร

ประยูร ทรงศิลป์ (2526, หน้า 129-132) ได้อธิบายระบบเสียงในภาษาเขมรไว้ว่า ระบบเสียงภาษาเขมรประกอบด้วยเสียงพยัญชนะ และเสียงสระซึ่งถือว่าเป็นเสียงสำคัญ และไม่มีระดับเสียงสูงต่ำซึ่งถือเป็นหน่วยเสียงเหมือนอย่างภาษาไทย

ก. เสียงสระ ภาษาเขมรมีเสียงสระเป็นแกนของพยางค์อยู่ 32 เสียง เมื่อวิเคราะห์แล้วถือเป็นหน่วยเสียงสระได้ 13 หน่วยเสียง คือ เป็นสระเดี่ยว 10 หน่วยเสียง และเป็นสระประสมสองเสียงสั้น 3 หน่วยเสียง สระเดี่ยวยาวและสระประสมสองเสียงยาว ซึ่งมีความยาวเท่ากัน ถือว่าเป็นสระเดี่ยวสั้นที่มาต่อกัน และสระประสมสองเสียงสั้นจะมีสัญลักษณ์ ๓ กำกับไว้ข้างบนเพื่อให้เห็นว่าเป็นเสียงสระที่แตกต่างจากสระประสมสองเสียงยาว สระในภาษาเขมรมีดังนี้

สระเดี่ยว 10 เสียง

[ii , ee , εε , ɦ, əə, ɑɑ, uu , oo, ɔɔ]

สระประสมสองเสียงยาว 10 เสียง

[iə, iə, uə, ei, əi, ou, ae, aə, ao, ɔə]

สระเดี่ยวสั้น 9 เสียง

[i, e, ɨ, ə, ɔ, a, u, o, ɔ]

สระประสมเสียงสั้น 3 เสียง

[ěə, ɨə, ɔə]

ตารางที่ 6 ตารางแสดงหน่วยเสียงสระภาษาเขมรตามฐานที่เกิด

	สระเดี่ยว			สระประสมสั้น	
	หน้า	กลาง	หลัง	กลาง	หลัง
ปิด	i	ɨ	u		ɨə
กึ่งปิด	e	ə	o	ěə	ɔə
กึ่งเปิด		a	ɔ		
เปิด		ɑ			

ข. เสียงพยัญชนะ ภาษาเขมรมีเสียงพยัญชนะ 18 หน่วยเสียง แบ่งตามคุณสมบัติ
ลักษณะการเกิด และฐานที่เกิดได้ดังนี้

ตารางที่ 7 ตารางแสดงหน่วยเสียงพยัญชนะภาษาเขมรตามฐานที่เกิด

		ริมฝีปาก	ริมฝีปาก และฟัน	ฟัน	เพดาน แข็ง	เพดาน อ่อน	ช่อง ระหว่าง เส้นเสียง
ระเบิด	ไม่มีลม- อโฆชะ	p		t	c	k	?
	ไม่มีลม- โฆชะ	b		d			
นาสิก	โฆชะ	m		n	กึ	ง	
เสียด แทรก	อโฆชะ		f	s			h
ข้างลิ้น	โฆชะ			l			
ลิ้นร้าว	โฆชะ			r			
อัมสระ	อโฆชะ	w			y		

พยัญชนะทั้ง 18 หน่วยนี้เกิดในตำแหน่งพยัญชนะต้นได้ทุกหน่วย และสามารถเกิดใน
ตำแหน่งพยัญชนะสะกดได้ 13 หน่วย ยกเว้น b d f s r

ภาษาเขมรมีพยัญชนะควบกล้ำเป็นจำนวนมาก มีทั้งพยัญชนะควบกล้ำ 2 เสียง ถึง 85
หน่วย และพยัญชนะควบกล้ำ 3 เสียง 3 หน่วย ซึ่งปรากฏได้เฉพาะในตำแหน่งพยัญชนะต้นเท่านั้นซึ่ง
เสียงควบกล้ำของเขมรนี้มากกว่าเสียงควบกล้ำในภาษาไทยมาก

3. การสร้างคำในภาษาเขมร

การสร้างคำในภาษาเขมรมี 3 วิธี คือ

3.1 วิธีการสร้างคำโดยใช้หน่วยคำเติม

3.2 การสร้างคำโดยซ้ำคำ

3.3 การสร้างคำโดยการประสมคำ

การสร้างคำแต่ละวิธีมีรายละเอียดตามที่ประยูร ทรงศิลป์ (2526, หน้า 133-135) อธิบายไว้ดังนี้

3.1 การสร้างคำโดยใช้หน่วยคำเติม (affix) ซึ่งมี 2 ชนิด คือ หน่วยคำที่เติมเข้าข้างหน้าคำหลักหรือคำเติม เรียกกันทั่วไปว่า ลงอุปสรรค (prefix) และหน่วยคำที่เติมเข้าไปในกลางคำหลัก เรียกว่า การลงอาคม (infix) ทำให้คำเติม ซึ่งเป็นคำพยางค์เดียวกลายเป็นคำใหม่สองพยางค์หน้าทีของอุปสรรค และอาคม คือ

3.1.1 สร้างคำนามจากศัพท์เติมที่เป็นกริยา

3.1.2 สร้างคำกริยากาไรต์จากคำกริยา

3.1.3 สร้างคำกริยาที่มีความหมาย “ซึ่งกันและกัน”

3.1.4 สร้างคำกริยา “passive”

3.1.5 สร้างคำที่มีความหมายหนักแน่นขึ้น หรือมีความหมายที่ไม่สุภาพ

ตัวอย่างการใช้หน่วยคำเติมหน้าและหน่วยคำเติมกลาง

ลาญ	[liəŋ]	“วอดวาย”	>	ผูลาญ	[phlaaŋ]	“ทำให้วอดวาย”
บัง	[ban]	“บัง”	>	กুবัง	[kban]	“เครื่องบัง”
จาย	[caay]	“จ่าย”	>	ขุจาย	[khcaay]	“กระจาย, เร็วราด”
งาบ	[ŋəəp]	“ตาย, ล้ม”	>	รงาบ	[rəŋəəp]	“อ่อนแรง, ระวัง”
มูล	[muul]	“รวม”	>	ปุมูล	[pramoul]	“ทำให้รวมกัน”
เพญ	[piŋ]	“เต็ม”	>	บัพเพญ	[bampiŋ]	“ทำให้เต็ม”
คิก	[kik]	“คิก”	>	คคิก	[kəkik]	“คะคิก”
เกีย	[kaəy]	“หนุน”	>	เขูนีย	[khnaəy]	“หมอน”
บวส	[bueh]	“บวช”	>	ผูนวส	[phnuəh]	“การบวช”
ตุลาย	[thliəy]	“ทลาย”	>	ทตุลาย	[tumliəy]	“ทำทลาย”
เกิต	[kaət]	“เกิด”	>	กัณเฑิต	[kamnaət]	“กำเนิด”
อาจ	[?aac]	“สามารถ”	>	อณาจ	[?amnaac]	“ความสามารถ”

คำศัพท์คำเดียวกัน ถ้าใช้อุปสรรคหรืออาคมที่ต่างกัน จะทำให้เกิดศัพท์ต่าง ๆ กัน และมีความหมายต่างกันด้วย เช่น

เกิด	[kaət]	เกิด	>	กเกิด	[kakaət]	“ก่อเกิด”
				บเกิด	[bankaət]	“ทำให้เกิด”
				กำเนิด	[kamnaət]	“การเกิด”

3.2 การสร้างคำโดยวิธีซ้ำคำ (reduplication) อาจจะเป็นการซ้ำหน่วยเดิมทั้งหมดหรือซ้ำเป็นบางส่วนก็ได้ ความหมายของคำที่เกิดขึ้นใหม่จะเปลี่ยนแปลงไป เช่น

มวย	[muəy]	“หนึ่ง”	>	มวย มวย	[muəy muəy]	“ซ้ำๆ”
จาส่	[cah]	“แก่”	>	จาส่ จาส่	[cah cah]	“แก่ๆ”
ตวจ	[touc]	“เล็ก”	>	ตวจ ตวจ	[touc touc]	“เล็กๆ”
ธึ	[thom]	“ใหญ่”	>	ธึ ธง	[thom theŋ]	“ใหญ่โต”
รหส	[rohah]	“เร็ว”	>	รหส รหวน	[rohah rohuən]	“รวดเร็ว”

3.3 การสร้างคำโดยวิธีการประสมคำ มีลักษณะเช่นเดียวกับกับภาษาไทย คือ เป็นการนำเอาหน่วยคำอิสระหรือที่เรียกว่า คำมูลในภาษาตั้งแต่ 2 คำ ขึ้นไปมาเรียงติดต่อกันทำให้เกิดเป็นคำใหม่ เช่น

ทีก	[tik]	จิต	[cət]	ทีกจิต	[tikcət]
“น้ำ”		“ใจ”		“น้ำใจ”	
มาน่	[mǎən]	อ่าง	[ʔaŋ]	มาน่อ่าง	[mǎənʔaŋ]
“ไก่อ่”		“ย่าง”		“ไก่อ่ย่าง”	
ปฺร่าก่	[praʔ]	แฆ	[khae]	ปฺร่าก่แฆ	[praʔkhae]
“เงิน”		“เดือน”		“เงินเดือน”	
นาก่	[nǎəʔ]	แสร	[srae]	นาก่แสร	[nǎəʔsrae]
“คน”		“นา”		“ชาวนา”	

4. ประโยคและการเรียงลำดับคำ

ประโยคภาษาเขมรมีลักษณะการเรียงลำดับคำในประโยค คือ ประธาน กริยา กรรม ส่วนขยายนาม และกริยาอยู่หลังนามและกริยาที่ถูกขยาย สำหรับการเรียงลำดับคำ ทองสุข เกตุโรจน์ (2551, หน้า 60-61) และวิไลศักดิ์ กิ่งคำ (2541, หน้า 71) ได้อธิบายไว้ สามารถสรุปได้ดังนี้

ก. ประธานอยู่หน้ากริยา กริยาอยู่หน้ากรรม เช่น

เย็งเทาสาลาเรียน (เย็งโต้วซาลาเรียน) “เราไปโรงเรียน”

ภะลิ่งเฉะไพร์ (เพลิ่งแะเซเปรีย) “ไฟไหม้ป่า”

ขุณุกัมพูงสีบาย = ฉั้นกำลังกินข้าว

ขุณูนึ่งสีบาย = ฉั้นจะกินข้าว

ข. คำคุณศัพท์อยู่ข้างหลังนามและกริยาที่ขยาย เช่น

ผกาถออ = ดอกไม้สวย

นครธม = เมืองใหญ่

มนุสสนมึ (มนุสส์ซื่อ) “คนเจ็บ”

โคมพยัวร์ (โกมพยัวร์) “โคมแหวน”

ค. กริยาวิเศษอยู่หลังกริยาหรือหลังคำวิเศษณ์ เช่น

นียายจรัล (นียैयाเจร์ล) “พูดคล้องเปรียะ”

เจรีนเพก (เจรีนเป๊ก) “มากมาย”

ง. บุพบทอยู่หน้าคำบอกสถานที่ เช่น

ผลู่ทักัธหุระจะพีภัน (โพลั่วตักัทมโฮร์โจะทักัปปูนุม) “ทางน้ำใหญ่ไหลลงจากภูเขา”

จ. มีลักษณะนามใช้ แต่ไม่นิยมหนัก และใส่ไว้หลังคำบอกจำนวนนับ เช่น

ขุทิมมวยกัมพีส (คุดิมมวยก้อมปี้ส) “กระเทียมหนึ่งกลีบ” (มวย “หนึ่ง” กัมพีส “กลีบ”)

โรคมวยย่าง (โรคมวยยาง) “โรคอย่างหนึ่ง” (ยาง “อย่าง”)

สกรโตนตมวยแพน (ซุกอร์โตนตมวยแพน) “น้ำตาลปึกหนึ่งปึก” (แพน “แผ่น, ปึก”)

ฉ. ลักษณะนามอยู่หลังคำบอกจำนวน เช่น

ปรั่าปีสนล็ก = แปดใบ

กุนปรัสมวยนากั = ลูกชาย 1 คน

ภาษาไทย

1. ลักษณะภาษาไทย

บรรจบ พันธุมธา (2555, หน้า 2) กล่าวโดยสรุปถึงลักษณะทั่วไปของภาษาที่ซึ่งมีลักษณะเป็นคำโดด ไว้ดังนี้

1.1 คำแต่ละคำมีพยางค์เดียว และไม่มีเสียงควบกล้ำ

1.2 คำแต่ละคำถือเป็นคำสำเร็จรูป เพราะมีความหมายสมบูรณ์ใช้เข้าประโยคได้ทันที โดยไม่ต้องมีการตกแต่งหรือเปลี่ยนแปลงส่วนใด ๆ ของคำ เพื่อบอกความสัมพันธ์ระหว่างคำในประโยค

1.3 คำคำเดียวกันอาจมีหลายความหมาย ใช้ได้หลายหน้าที่โดยไม่ต้องเปลี่ยนแปลงรูปคำเลย จะรู้ความหมายและหน้าที่ได้ก็ด้วยดูตำแหน่งในประโยค

1.4 การเรียงลำดับคำมีความสำคัญที่สุด เมื่อเข้าประโยคจะต้องเรียงคำตามตำแหน่งหน้าที่ คำใดทำหน้าที่ใด หมายความว่า ก็อยู่ในการเรียงลำดับคำ การเรียงคำที่ผิดตำแหน่ง ความหมายจะเปลี่ยนไปด้วย ประโยคของเราเรียงดังนี้ คือ ผู้ทำ (คำขยาย) กริยา (คำขยาย) ผู้ถูก (คำขยาย) ถ้ามีบุพบท บุพบทอยู่หน้านามที่เกี่ยวข้องด้วย

1.5 เมื่อจะสร้างคำใหม่ หรือต้องการแสดงเพศ พจน์ของคำนาม หรือ กาล มาลา ของคำกริยา อาจใช้คำมาประกอบกันเข้าข้างหน้าบ้าง ข้างหลังบ้าง หรือประสมตามแบบคำประสมบ้าง

1.6 มีลักษณนามมากับคำขยายบอกจำนวนนับ ในภาษาไทย คำขยายอยู่หลังคำนาม ลักษณนามตามหลังคำขยายบอกจำนวนนับ

1.7 มีระบบเสียงสูงต่ำ คำแต่ละคำมีเสียงสูงต่ำ เสียงหนึ่งมีความหมายอย่างหนึ่ง หากเปลี่ยนเสียง ความหมายย่อมเปลี่ยนไปด้วย

1.8 มีการใช้ราชาศัพท์ และภาษาสุภาพตามฐานะของบุคคล

2. รูปเขียนและระบบเสียงในภาษาไทย

2.1 รูปพยัญชนะ

พยัญชนะในภาษาไทยมี 44 รูป แต่มีหน่วยเสียงเพียง 21 หน่วยเสียง ทั้งนี้เนื่องจากมีพยัญชนะบางรูปมีหน่วยเสียงเดียวกันหรือกล่าวอีกนัยหนึ่งคือ หน่วยเสียงพยัญชนะบางหน่วยเสียงสามารถเขียนแทนด้วยพยัญชนะได้มากกว่าหนึ่งรูป รูปพยัญชนะในภาษาไทยทั้ง 44 รูปมีดังนี้

ก	ข	ฃ	ค	ฅ	ฆ	ง	จ	ฉ
ช	ซ	ฌ	ญ	ฎ	ฏ	ฐ	ฑ	ฒ
ณ	ด	ต	ถ	ท	ธ	น	บ	ป
ฝ	ฝ	พ	ฟ	ภ	ม	ย	ร	ล
ว	ศ	ษ	ส	ห	ฬ	อ	ฮ	

2.2 หน่วยเสียงพยัญชนะในภาษาไทยทั้ง 21 หน่วยเสียงจัดเป็นเสียงมาตรฐานในระบบเสียงภาษาไทย ซึ่งจะแสดงรายละเอียดให้เห็นในตารางหน่วยเสียงพยัญชนะในภาษาไทย (ศศิธร ชาติเหล็ก, 2546, หน้า 16, 20-21)

ตารางที่ 8 ตารางแสดงหน่วยเสียงพยัญชนะในภาษาไทย (ศศิธร ชาติเหล็ก, 2546, หน้า 21)

ฐานที่เกิดเสียง ประเภทของเสียง	ริม ฝีปาก	ริม ฝีปาก - ฟัน	ปุ่ม เหงือก	เพดาน แข็ง- ปุ่ม เหงือก	เพดาน แข็ง	เพดาน อ่อน	เส้น เสียง
ระเบิด							
ก้อง	b		d				
ไม่ก้อง มีลม	p ^h		t ^h			k ^h	
ไม่ก้อง ไม่มีลม	p		t			k	?

กักเสียดแทรก							
ไม่ก้อง มีลม				tɕ			
ไม่ก้อง ไม่มีลม				tɕ ^h			
นาสิก ก้อง	m		n			ŋ	
เสียดแทรก ไม่ก้อง		f	s				h
ข้างลิ้น ก้อง			l				
ลิ้นกระดก ก้อง			r				
เปิด ก้อง	w			j			

หน่วยเสียงพยัญชนะในภาษาไทยบางหน่วยเสียงสามารถปรากฏร่วมกับหน่วยเสียงพยัญชนะต้นบางหน่วยเสียง ทำให้เกิดเป็นหน่วยเสียงพยัญชนะควบกล้ำ ดังนี้

ตารางที่ 9 ตารางแสดงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบในภาษาไทย (ศศิธร ธาตุเหล็ก, 2546, หน้า 22)

หน่วยเสียงพยัญชนะต้น	พยัญชนะที่สามารถควบกล้ำกับเสียงพยัญชนะต้นได้		
	r-	l-	w-
k ^h	k ^h r-	k ^h l-	k ^h w-
k	kr-	kl-	kw-
p ^h	p ^h r-	p ^h l-	
p	pr-	pl-	
t ^h	t ^h r-		
t	tr-		

หน่วยเสียงพยัญชนะต้นในภาษาไทยแต่ละหน่วยเสียงสามารถเขียนแทนด้วยรูปพยัญชนะได้ต่างกัน ดังนี้

ตารางที่ 10 ตารางแสดงหน่วยเสียงพยัญชนะต้น รูปพยัญชนะ และตัวอย่างคำ

เสียง	รูป	ตัวอย่าง
/b/	บ	บ้าน, บาท, บาด
/p ^h /	ผ, พ, ภ	ผ้า, พาน, ภาพ
/p/	ป	ปาน, ปอก, ปาก
/m/	ม	ม้า, แม่, มาก
/w/	ว	วาด, วันวาน, วัง
/f/	ฝ, ฟ	ฝน, ฝาก, ฟ้า
/d/	ฎ, ด	ฎีกา, ดวงดาว
/t ^h /	ฐ, ท, ฒ, ถ, ท, ธ	ฐานะ, กริษา, เต่าแก่, ถ่าน, ท้อแท้, ธารง
/t/	ต	ติดตาม
/n/	ณ, น	เณร, น้ำ
/s/	ซ, ศ, ษ, ส	ซุง, เศษ, ษัษ, สงสัย
/l/	ล, ฬ	ลาภ, ฬส
/r/	ร	รูปร่าง, ร้ารวย
/tɕ/	จ	จับ, จุ่ม
/tɕ ^h /	ฉ, ช, ฌ	ฉุยฉาย, ชื่นชม, ฌาน

เสียง	รูป	ตัวอย่าง
/j/	ญ, ย	ญาติ, ยืดยาว
/k ^h /	ข, ค, ฃ	ขอม, คดเคี้ยว, เขี่ยน,
/k/	ก	ก้าง, แก้ว
/ŋ/	ง	งดงาม, งอกเงย
/ʔ/	อ	อาบ, อุ่น, ออก
/h/	ห, ฮ	หาบ, หุง, ฮุบ, ฮึกเหิม

หน่วยเสียงพยัญชนะท้ายในภาษาไทยแต่ละหน่วยเสียงสามารถเขียนแทนด้วยรูปพยัญชนะได้ต่างกัน ดังนี้

ตารางที่ 11 ตารางแสดงหน่วยเสียงพยัญชนะท้าย รูปพยัญชนะ และตัวอย่างคำ

เสียง	รูป	ตัวอย่างคำ
/p/	บ, ป, พ, ภ	กับ, ภาพ, บาบ, ลาก,
/t/	จ, ช, ฎ, ฏ, ฐ, ฒ, ต, ต, ถ, ท, ฒ, ศ, ษ, ส	आज, คช, กฏ, ปราบกฏ, รัฐ, พัฒนา, ขาด, ชีวิต, รถ, บาท, อาวุธ, อากาศ, กระดาษ, ทาส
/k/	ก, ข, ค, ฃ	มัก, มุข, มรรค, เมฆ
/m/	ม	ม้าม, ยาม, ห้าม
/n/	น, ญ, ณ, ร, ล, ฬ	กาน, จาร, หาญ, คุณ, กาฬ, กล
/ŋ/	ง	กาง, ข้าง, หาง

/w/	ว	กาว, ว่าว, พราว
/j/	ย	กาย, หม้าย, ปลาย

หน่วยเสียงพยัญชนะควบกล้ำในภาษาไทยแต่ละหน่วยเสียงสามารถเขียนแทนด้วยรูปพยัญชนะได้ต่างกัน ดังนี้

ตารางที่ 12 ตารางแสดงหน่วยเสียงพยัญชนะควบกล้ำ รูปพยัญชนะ และตัวอย่างคำ

เสียง	รูป	ตัวอักษร
k ^h r	ขร- , คร	ขรุขระ, ครู
k ^h l	ขล-, คล-	ขลิบ, คลอง
k ^h w	ขว-, คว-	ขวัญ, ความ
kr	กร-	กรอบ
kl	กล-	กลุ่ม
kw	กว-	กวาด
p ^h r	พร-	พระ
p ^h l	ผล- , พล-	พลอย, ผลุบไผ่
pr	ปร-	ปราบ
pl	ปล-	ปล่อย
t ^h r	ทร-	จันทร์
tr	ตร-	ตรา

ศศิธร ธาตุเหล็ก (2546, หน้า 24-25) ได้อธิบายเกี่ยวกับลักษณะเฉพาะบางประการของพยัญชนะในภาษาไทยไว้ว่า...นอกจากลักษณะต่างๆ ของพยัญชนะไทยดังที่กล่าวมาแล้ว ยังมีลักษณะเฉพาะบางประการที่ผู้ศึกษาภาษาไทยจำเป็นต้องทราบ เพื่อให้การศึกษาเกี่ยวกับพยัญชนะไทยเป็นไปโดยครอบคลุมเนื้อหาต่างๆ ดังนี้ มีรูปพยัญชนะไทยบางตัวที่ไม่เคยปรากฏในตำแหน่งตัวสะกดเลย ได้แก่ ฉ ฌ ฎ ฝ อ ห ฮ

1) เสียง /p t k/ ในตำแหน่งท้ายพยางค์ในคำโดดเป็นเสียงที่มีการกักลม หรือเรียกเสียงหยุดและเป็นเสียงอโฆษะ ดังนั้นในระดับสัทวิทยาจึงใช้สัญลักษณ์ /p t k/ แทนเสียงหยุดในตำแหน่งท้าย (พิณทิพย์ ทวยเจริญ, 2533, หน้า 78)

2) พยัญชนะบางตัวในภาษาไทยที่ควบกล้ำกับตัว ร แต่ไม่ออกเสียง ร เช่น จริง สร้าง และ ท ควบกับเสียง ร ออกเสียงเป็น /s/ เช่น ทราย ทราบ ทราม เรียกว่าอักษรควบไม่แท้

3) พยัญชนะต้นสองตัวเรียงกันและประสมอยู่ในสระเดียวกัน หากอ่านออกเสียงเป็น 2 พยางค์ เรียกว่า อักษรนำ มีวิธีการประสมอักษรคือ

3.1) หากพยัญชนะตัวที่ 1 เป็นอักษรสูง ยกเว้น ห หรือเป็นอักษรกลาง ยกเว้น อ นำอักษรเดี่ยว พยางค์ที่ 1 ออกเสียงเหมือนพยัญชนะตัวที่ 1 กล้าด้วยเสียงสระอะกึ่งเสียง ส่วนพยางค์หลังผันตามเสียงวรรณยุกต์ที่มีมาแต่เดิมของพยัญชนะตัวที่ 1 กล้าด้วยสระนั้นๆ เช่น

สยาม	อ่านว่า	[sa-ja:m]
อร่อย	อ่านว่า	[ʔa-roːj]
ขนม	อ่านว่า	[kʰa-nõm]

3.2) หากพยัญชนะต้นสองตัวเรียงกันโดยไม่เป็นไปตามข้อ 3.1 ให้อ่านแบบเรียงพยางค์ เช่น

ฉกาจ	อ่านว่า	[tɕʰa-kà:t]
ทบวง	อ่านว่า	[tʰa-buag]
สบาย	อ่านว่า	[sa-ba:j]

3.3) หากพยัญชนะต้นสองตัวเรียงกัน ตัวแรกคือ ห ตัวที่สองคืออักษรต่ำเดี่ยว ขณะออกเสียงจะไม่ออกเสียง ห แต่ให้ผันวรรณยุกต์ตามเสียงอักษรสูง เช่น

หนาม	อ่านว่า	[na:m]
หมู่	อ่านว่า	[mùː]
หลบ	อ่านว่า	[lòp]

3.4) หากพยัญชนะต้นสองตัวเรียงกัน ตัวแรกคือ อ ตัวที่สองคืออักษรต่ำเดี่ยว ขณะออกเสียงจะไม่ออกเสียง อ แต่ผันเสียงวรรณยุกต์ตามอักษรกลาง ภาษาไทยมีสี่คำ ดังนี้

อย่า	อ่านว่า	ijà:ɯ
อยู่	อ่านว่า	ijù:ɯ
อย่าง	อ่านว่า	ijà:ŋɯ
อยาก	อ่านว่า	ijà:kɯ

2.2 สระ

จิตตภา สารพัตนิก ไชยปัญญา (2550, หน้า 5-6) ได้กล่าวว่านักภาษามีมุมมองเกี่ยวกับจำนวนเสียงสระในภาษาไทยแตกต่างกันออกเป็น 2 แนวคิดดังนี้

แนวคิดที่ 1 มีความเห็นว่าเสียงสระในภาษาไทยมีจำนวน 21 หน่วยเสียงแบ่งเป็นเสียงเดี่ยว 18 เสียง และสระประสม 3 เสียง คือ เอีย เอือ อัว

แนวคิดที่ 2 มีความเห็นว่าเสียงสระในภาษาไทยมีจำนวน 24 หน่วยเสียง แบ่งเป็นเสียงเดี่ยว 18 เสียง และสระประสม คือ เอียะ เอีย เอือะ เอือ อัวะ อัว

นอกจากนี้ ในตำราเรียนภาษาไทยบางเล่มได้กล่าวว่าเสียงสระในภาษาไทยมี 32 เสียง การพิจารณาจำนวนเสียงสระในภาษาไทยว่ามีจำนวนเท่าไรนั้น ขึ้นอยู่กับเหตุผลของผู้พิจารณาเองใน ขณะที่การพิจารณาจำนวนรูปสระในภาษาไทยเป็นดังนี้

2.2.1 รูปสระและวิธีการเขียนรูปสระ

2.2.1.1 รูปสระในภาษาไทยมี 21 รูป ได้แก่

1) รูป ะ เรียกว่า วิสรรชนีย์ ใช้เป็นสระอะ และใช้ประสมกับรูปสระอื่นให้เป็นสระ อะะ แอะ โอะ เอาะ เออะ เอือะ เอือะ และ อัวะ

2) รูป ำ หรือลากข้าง ใช้เป็นสระอา และใช้ประสมกับรูปสระอื่นให้เป็นสระ เอาะ อำ เอา

3) รูป ิ เรียกว่า พินทุอิ ใช้เป็นสระอิ และใช้ประสมกับรูปสระอื่นให้เป็นสระ อี อี้ เอีย เอือะ และ เอือ

4) รูป ุ เรียกว่า หยตน้ำหรือนิคหิต ใช้ประสมกับรูปสระอื่นให้เป็นสระ อำ หรือ อี

5) รูป ู เรียกว่า ตินเหยียด ใช้เป็นสระ อุ

6) รูป ู เรียกว่า ตินคู้ ใช้เป็นสระ อู

7) รูป ุ เรียกว่า ไม้หน้า ใช้เป็นสระ เอ ใช้ 2 รูปคู่กันเป็นสระ แอ และใช้ประสมกับรูปสระอื่นให้เป็นสระ เอาะ แอะ เอาะ เออะ เอือะ เอือะ เอือ เอา

8) รูป โ ใช้เรียกว่า ไม้โอ ใช้เป็นสระ โ และใช้ประสมกับรูปวิสรรชนีย์เป็นสระโอะ

9) รูป ไ ใช้เรียกว่า ไม้้มลาย ใช้เป็นสระไอ (ไม้้มลาย)

10) รูป ใ ใช้เรียกว่า ไม้้ม้วน ใช้เป็นสระไอ (ไม้้ม้วน)

11) รูป ' เรียกว่า ฝนทอง ใช้ประกอบพินทุอ ให้เป็นสระอี และใช้ประสมกับรูปสระอื่นให้เป็นสระ เอียะ เอีย

12) รูป " เรียกว่า ฝนหนู ใช้ประกอบพินทุอ ให้เป็นสระ อือ และใช้ประสมกับรูปสระอื่นให้เป็นสระ เอือะ เอือ

13) รูป ฼ เรียกว่า ไม้ไต่คู้ ใช้เขียนบนพยัญชนะ ก แทนสระเอาะ เป็น กั

14) รูป ฾ เรียกว่า ไม้หันอากาศหรือไม้ผัด ใช้แทนสระ อะ ในคำที่มี

ตัวสะกด เช่น ผะ+ด = ผัด

15) รูป ฤ เรียกว่า รี ใช้ตามลำพัง เช่น ฤดู ฤดี หรือใช้ประสมกับพยัญชนะอื่น เช่น ฤทัย

16) รูป ฤ เรียกว่า รือ ใช้เป็นพยางค์หน้า เช่น ฤษี

17) รูป ฿ เรียกว่า ลี ปัจจุบันไม่ปรากฏคำที่ใช้กับรูปสระนี้

18) รูป ฿ เรียกว่า ลือ ปัจจุบันไม่ปรากฏคำที่ใช้กับรูปสระนี้

19) รูป อ เรียกว่า ออ ใช้เขียนหลังพยัญชนะเมื่อประสมกับสระ อือ เช่น มือถือ ประสมกับสระเออ เช่น เธอ และประสมกับสระเออะ เช่น เลอะ หรือใช้เขียนตามลำพังโดยไม่ต้องผสมกับสระอื่น เช่น รอ ขอ

20) รูป ย เรียกว่า ยอ ใช้ประสมรูปสระอื่น เช่น เอียะ เอีย

21) รูป ว เรียกว่า วอ ใช้ประสมรูปสระอื่น เช่น อัวะ อัว

2.2.1.2 วิธีการเขียนรูปสระในภาษาไทยทั้ง 21 รูปมีดังนี้

1) เขียนหน้าพยัญชนะ ได้แก่รูปสระ เ แ โ ไ

2) เขียนหลังพยัญชนะ ได้แก่รูปสระ ะ า ฤ ย ว อ

3) เขียนบนพยัญชนะ ได้แก่รูปสระ ิ ี ุ ฼ ฾ ฿

4) เขียนใต้พยัญชนะ ได้แก่รูปสระ ฿ ฿

5) เขียนโดด ๆ โดยไม่ต้องประสมกับพยัญชนะ ได้แก่รูปสระ ฤ ฤ ฿ ฿

2.2.2 เสียงสระในภาษาไทย

เสียงสระในภาษาไทยแบ่งเป็นเสียงสระเดี่ยว สระประสม และสระเกิน ได้ดังนี้

ตารางที่ 13 ตารางแสดงหน่วยเสียงสระในภาษาไทย

	ริมฝีปาก	ริมฝีปากเหยียด				ริมฝีปากห่อ	
	ระดับลิ้น	สั้น	ยาว	สั้น	ยาว	สั้น	ยาว
สระเดี่ยว	สูง	i	i:	ɪ	ɪ:	u	u:
	กลาง	e	e:	ə	ə:	o	o:
	ต่ำ	ɛ	ɛ:	a	a:	ɔ	ɔ:
สระประสม	ส่วนของลิ้น	หน้า		กลาง		หลัง	
		ia	i:a	ɪa	ɪ:a	ua	u:a
สระเกิน ได้แก่	am ay aw ɾ ɿ ɿ̃						

ศศิธร ธาตุเหล็ก (2546, หน้า 33-36) ได้อธิบายเกี่ยวกับลักษณะเฉพาะบางประการของเสียงสระในภาษาไทยไว้ดังนี้

เสียงสระในภาษาไทยมีลักษณะเฉพาะบางประการที่น่าสนใจ คือ

1) นักภาษาส่วนใหญ่จะเห็นว่าเสียงสระประสมในภาษาไทยมี 3 เสียง คือ สระเอื้อ สระเอื้อ และสระอัว แต่ในบางคำที่เป็นคำยืมหรือคำเลียนเสียง ซึ่งมีโครงสร้างเป็นพยางค์ที่ประสมด้วยสระเสียงสั้นไม่มีตัวสะกด ก็อาจปรากฏเสียงสระประสมเสียงสั้น สระเอื้อะ เช่น คำว่า เพียะ เจียะ และเสียงสระประสมเสียงสั้น สระอัวะ เช่น คำว่า พัวะ จัวะ เป็นต้น แต่ไม่พบคำที่ประสมด้วยสระประสมเสียงสั้น สระเอื้อะ ในพยางค์ที่มีลักษณะดังกล่าวเลย

2) การเปลี่ยนแปลงรูปสระบางรูปในภาษาไทยตามเงื่อนไขที่ปรากฏร่วมกันดังนี้

2.1) สระ ๕ เมื่อปรากฏในพยางค์ที่ไม่มีรูปพยัญชนะท้าย จะต้องเติมตัว อ ในตำแหน่งท้ายพยางค์ แต่เมื่อสระ ๕ ปรากฏในพยางค์ที่มีรูปพยัญชนะท้าย สามารถเติมพยัญชนะท้ายในตำแหน่งท้ายพยางค์ได้เลย ดังตัวอย่าง

ค + ๕ เป็นคำว่า คือ
 ค + ๕ + น เป็นคำว่า คิน

2.2) สระ ๖-๗ เมื่อปรากฏในพยางค์ที่ไม่มีรูปพยัญชนะท้าย รูปสระ ๖-๗ ยังคงรูปเดิม แต่เมื่อสระ ๖-๗ ปรากฏในพยางค์ที่มีรูปพยัญชนะท้าย จะมีการเปลี่ยนรูปจากสระ ๖-๗ เป็น ๘ ดังตัวอย่าง

ต + ๖-๗ เป็นคำว่า เตะ
 ต + ๖-๗ เป็นคำว่า เต้ม

2.3) สระ ๘-๙ เมื่อปรากฏในพยางค์ที่ไม่มีรูปพยัญชนะท้าย รูปสระ ๘-๙ ยังคงรูปเดิม แต่เมื่อสระ ๘-๙ ปรากฏในพยางค์ที่มีรูปพยัญชนะท้าย จะมีการเปลี่ยนรูปสระ ๘-๙ เป็น ๑๐ ดังตัวอย่าง

บ + ๘-๙ เป็นคำว่า แบะ
 บ + ๘-๙ + บ เป็นคำว่า แบ๊บ

2.4) สระ ๑๑-๑๒ เมื่อปรากฏในพยางค์ที่ไม่มีรูปพยัญชนะท้าย รูปสระ ๑๑-๑๒ ยังคงรูปเดิม แต่เมื่อสระ ๑๑-๑๒ ปรากฏในพยางค์ที่มีรูปพยัญชนะท้าย จะมีการลดรูปสระ ๑๑-๑๒ ทั้งหมด ดังตัวอย่าง

ล + ๑๑-๑๒ เป็นคำว่า โละ
 ล + ๑๑-๑๒ + ม เป็นคำว่า ลม

2.5) สระ ๑๓-๑๔ เมื่อปรากฏในพยางค์ที่ไม่มีรูปพยัญชนะท้าย รูปสระ ๑๓-๑๔ ยังคงรูปเดิม แต่เมื่อสระ ๑๓-๑๔ ปรากฏในพยางค์ที่มีรูปพยัญชนะท้าย จะมีการเปลี่ยนรูปจากสระ ๑๓-๑๔ เป็น ๑๕ ดังตัวอย่าง

ล + ๑๓-๑๔ เป็นคำว่า เลาะ
 ล + ๑๓-๑๔ + ก เป็นคำว่า ลือก

ยกเว้นคำว่า แกะ ในภาษาไทย ที่มีการลดรูปสระ ๑๓-๑๔ ทั้งหมดกลายเป็นคำว่า กั

2.6) สระ -อ เมื่อปรากฏในพยางค์ที่มีหรือมีมีรูปพยัญชนะท้ายก็ตาม รูปสระ -อ ก็ยังคงรูปเดิม เช่น

พ + อ	เป็นคำว่า	พอ
พ + อ + ง	เป็นคำว่า	พอง
ยกเว้นรูปพยัญชนะท้ายคือ ร จะมีการลดรูป -อ ทั้งหมด เช่น		
พ + อ + ร	เป็นคำว่า	พร

2.7) สระ -เอ เมื่อปรากฏในพยางค์ที่ไม่มีรูปพยัญชนะท้าย รูปสระ -เอ ยังคงรูปเดิม แต่เมื่อปรากฏในพยางค์ที่มีรูปพยัญชนะท้าย รูปสระ -เอ จะเปลี่ยนรูปจากสระ -เอ เป็นรูป เอิ เช่น

ก + -เอ	เป็นคำว่า	เกอ
ก + -เอ + ด	เป็นคำว่า	เก็ด
ยกเว้นเมื่อรูปพยัญชนะท้ายคือ ย สระ -เอ จะลดรูปตัว อ ไป เช่น		
ก + -เอ + ย	เป็นคำว่า	เกย

2.8) สระ ัว เมื่อปรากฏในพยางค์ที่ไม่มีรูปพยัญชนะท้าย รูปสระ ัว ยังคงรูปเดิม แต่เมื่อปรากฏในพยางค์ที่มีรูปพยัญชนะท้าย รูปสระ ัว จะมีการลดรูป ัว เหลือเพียงตัว ว เช่น

บ + ัว	เป็นคำว่า	บัว
บ + ัว + ช	เป็นคำว่า	บวช

3) รูปสระเกินในภาษาไทยมี 8 รูป คือ ำ ไ ใ เ-า ฤ ฦ ฎ ฏ สาเหตุที่เรียกว่าสระเกิน เนื่องจากมีเสียงซ้ำกับสระเดี่ยวบางตัว ดังนี้

ำ	มีเสียงซ้ำกับ	ะ + ม
ไ	มีเสียงซ้ำกับ	ะ + ย
ใ	มีเสียงซ้ำกับ	ะ + ย
เ-า	มีเสียงซ้ำกับ	ะ + ว
ฤ	มีเสียงซ้ำกับ	ร + ุ
ฦ	มีเสียงซ้ำกับ	ร + ุ
ฎ	มีเสียงซ้ำกับ	ล + ุ
ฏ	มีเสียงซ้ำกับ	ล + ุ

4) รูปสระ เือะ ใช้สำหรับฝึกอ่านออกเสียงเพื่อเป็นคู่สั้น-ยาว กับสระ เือ เท่านั้น จึงไม่สามารถนำรูปสระ เือะ ไปประสมกับพยัญชนะต้นใด ๆ เพื่อให้มีความหมายได้

นอกจากรายละเอียดเกี่ยวกับสระในภาษาไทยที่กล่าวมาแล้ว ผู้ศึกษาจำเป็นต้องเรียนรู้หลักเกณฑ์ในการเขียนคำแบบอื่นๆ อีก ซึ่งผู้เขียนมิได้กล่าวมาในที่นี้ เนื่องจากสามารถศึกษาหาความรู้ได้จากหนังสือการใช้ภาษาไทย ทั้งนี้เพื่อให้เกิดความรู้รอบในการศึกษาภาษาไทยต่อไป

2.3 วรรณยุกต์

จิตตภา สารพัตติก ไชยปัญญา (2550, หน้า 5) ได้อธิบายเกี่ยวกับวรรณยุกต์ไว้ดังนี้

2.3.1 ลักษณะของเสียงวรรณยุกต์

2.3.1.1 เสียงวรรณยุกต์เป็นเสียงก้อง เนื่องจากเป็นเสียงที่เกิดจากการสั่นสะเทือนของเส้นเสียง

2.3.1.2 เสียงวรรณยุกต์มีระดับเสียงสูงต่ำคล้ายเสียงดนตรี เสียงสูงเกิดจากการที่เส้นเสียงมีการสั่นสะเทือนมาก ในขณะที่เสียงต่ำเกิดจากการที่เส้นเสียงมีการสั่นสะเทือนน้อย

2.3.1.3 เสียงวรรณยุกต์ใช้แยกความหมายของคำ นั่นคือคำที่มีเสียงวรรณยุกต์ต่างกันจะมีความหมายต่างกันไป ทำให้ในภาษาไทยมีคำใช้มากขึ้น เช่น ปา ป่า ป้า

2.3.1.4 วรรณยุกต์ในภาษาไทยมี 4 รูป ได้แก่

1) รูปวรรณยุกต์	'
2) รูปวรรณยุกต์	ˊ
3) รูปวรรณยุกต์	ˋ
4) รูปวรรณยุกต์	ˆ

รูปวรรณยุกต์ที่ 4 รูปนี้ใช้เขียนบนส่วนท้ายของพยัญชนะ เช่น กร่อย ต้าย เกล้า ถ้ามีรูปสระอยู่บนพยัญชนะ ต้องเขียนรูปวรรณยุกต์บนรูปสระนั้นอีกต่อหนึ่ง ดังนี้ เครื่อง ขึ้น ตื้อ

2.3.1.5 วรรณยุกต์ในภาษาไทยมี 5 เสียง (ระดับ) ได้แก่

- 1) เสียงวรรณยุกต์สามัญ
- 2) เสียงวรรณยุกต์เอก
- 3) เสียงวรรณยุกต์โท
- 4) เสียงวรรณยุกต์ตรี
- 5) เสียงวรรณยุกต์จัตวา

ตารางที่ 14 ตารางแสดงเสียงและรูปวรรณยุกต์

เสียง	รูป	ตัวอย่างคำ
สามัญ	-	กา, ปู, มี, เดือน
เอก	'	อู่, ข่า, หลับ, สาด
โท	ˊ	ส้ม, ล่า, ป้า, แม่
ตรี	ˋ	น้ำ, ละ, ครับ, พบ
จัตวา	*	สาม, ขา, หมู, จำ

3. คำในภาษาไทย

3.1 การจำแนกคำ

การจำแนกคำในภาษาไทยหากใช้เกณฑ์ที่ต่างกันก็จะได้ชนิดคำที่ต่างกัน ดังนี้

3.1.1 การจำแนกตามชนิดของคำได้ 7 ชนิด คือ

- 1) คำนาม คือ คำที่เป็นชื่อของคน สัตว์ สถานที่ สิ่งของและกริยาอาการต่าง ๆ เช่น บ้าน โรงเรียน รถ มหาวิทยาลัย
- 2) คำสรรพนาม คือ คำที่ใช้แทนนามหรือข้อความที่กล่าวมาแล้ว เพื่อไม่ต้องกล่าวซ้ำอีก เช่น ท่าน เธอ เขา แก
- 3) คำกริยา คือ คำที่แสดงอาการของนามและสรรพนามหรือแสดงการกระทำของประธาน เช่น กิน นอน นั่ง ยืน เดิน ไป ถู ตัด ขาย
- 4) คำวิเศษณ์ คือ คำที่ทำหน้าที่ประกอบคำนาม คำสรรพนาม คำกริยา และคำวิเศษณ์ด้วยกันให้ได้ความชัดเจนยิ่งขึ้น เช่น อ้วน ผอม ช้า เร็ว มาก น้อย
- 5) คำบุพบท คือ คำที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างคำหรือประโยค เพื่อให้รู้ว่าคำหรือประโยคที่อยู่หลังบุพบทมีหน้าที่เกี่ยวข้องกับข้างหน้าอย่างไร เช่น ด้วย โดย ใน ของ กับ
- 6) คำสันธาน คือ คำที่ทำหน้าที่เชื่อมคำกับคำ ประโยคกับประโยค ข้อความกับข้อความหรือเชื่อมความให้สละสลวย เช่น เพราะ แต่ และ จึง
- 7) คำอุทาน คือ คำที่แสดงถึงเสียงที่เปล่งออกมาในเวลาดีใจ เสียใจ ตกใจ ประหลาดใจ ให้ต่อถ้อยเสริมบทให้บริบูรณ์ยิ่งขึ้น เช่น ว้าย คุณพระ พุทโธ อู๊ย

3.1.2 การจำแนกตามหน้าที่เป็น 5 ชนิด คือ

- 1) คำหลัก ได้แก่ คำนาม คำกริยา เช่น โต๊ะ พัดลม พ่อ แม่ ไป เดิน กิน
- 2) คำแทน ได้แก่ คำสรรพนาม เช่น ฉัน ผม ข้าพเจ้า คุณ แก
- 3) คำขยาย ได้แก่ คำวิเศษณ์ คำบุพบท เช่น แบน กลม ดำ แดง ใต้ ที่
- 4) คำเชื่อม ได้แก่ คำสันธาน เช่น จึง หรือ มิฉะนั้น เพราะ แต่ และ
- 5) คำเสริม ได้แก่ คำอุทาน คำเรียก คำรับ เช่น เฮอะ โอ้ ครับ ค่ะ นะจ๊ะ

3.2 การสร้างคำ

ภาษาไทย การสร้างคำในภาษาไทยมี 4 วิธี

3.2.1 คำซ้อน คือ การนำคำที่มีความหมายเหมือนกันหรือตรงข้ามกันมาซ้อนกัน เช่น ดีเลว ใหญ่โต เนื้อตัว แก่ไข โยกย้าย แพ้ชนะ กุ้ย้ม ดูแล ราบคาบ ลักลั่น เป็นต้น

3.2.2 คำซ้ำ คือ การออกเสียงซ้ำคำเดิมหรือเปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์ของคำหน้า เช่น เต็ก ๆ ดี ๆ นิ่ง ๆ นอน ๆ สวย ๆ งาม ๆ ดีดี เก้าเก้า เป็นต้น

3.2.3 คำประสม คือ การนำหน่วยคำอิสระตั้งแต่ 2 หน่วยคำขึ้นไปมาประกอบกัน เช่น หมอดู พ่อบ้าน แม่ยาย ตู๋เย็นใจแข็ง เป็นต้น

3.2.4 คำประสาน คือ การนำหน่วยคำอิสระกับหน่วยคำไม่อิสระมาประกอบกัน เช่น ความรัก ความดี การกิน การเดิน นักสืบ นักเรียน นักบิน นักเลง นักร้อง เป็นต้น

3.3 โครงสร้างประโยค

โครงสร้างประโยคของภาษาไทยเป็นดังนี้ คือ ประธาน กริยา กรรม และวางคำขยายไว้หลังคำที่ถูกขยาย เช่น

พี่ชายของฉันไปเที่ยวต่างประเทศทุกปี

แม่ไปตลาดทุกวันพุธ

ผู้หญิงคนนั้นเป็นครูของฉัน

การเรียงลำดับคำในประโยคของภาษาไทยมีความสำคัญ เนื่องจากเราจะรู้หน้าที่และความหมายแน่นอนของคำแต่ละเมื่อเรานำคำเหล่านั้นไปเรียงเข้าเป็นประโยค คำเดียวกันหากเรียงไว้ในตำแหน่งที่ต่างกัน อาจทำให้หน้าที่และความหมายของคำเปลี่ยนไป นอกจากนี้ยังทำให้ความหมายของประโยคเปลี่ยนไปด้วย เช่น

แม่ใช้ไม้เรียวตีลูก   ลูกใช้ไม้เรียวตีแม่   ใช้ไม้เรียวตีแม่ลูก   ใช้ไม้เรียวตีลูกแม่

ด้วยเหตุที่การเรียงลำดับของคำในประโยคมีผลต่อหน้าที่และความหมายของคำ และต่อความหมายของประโยค ภาษาไทยจึงมีกฎเกณฑ์ในการเรียงลำดับคำในประโยคที่แน่นอน ดังนี้

1. ผู้ทำหรือประธานอยู่หน้าคำกริยา เช่น แม่ต้มน้ำ
2. คำกริยาอยู่หน้าคำที่ทำหน้าที่เป็นกรรม เช่น ฉันซื้อเสื้อ
3. คำคุณศัพท์อยู่หลังคำที่คำคุณศัพท์นั้นไปขยาย เช่น ฉันซื้อเสื้อสีแดง
4. คำกริยาวิเศษณ์อยู่หลังคำที่คำกริยาวิเศษณ์นั้นไปขยาย เช่น น้องวิ่งเร็ว
5. คำลักษณนามอยู่หลังคำบอกจำนวนนับ เช่น ฉันซื้อเสื้อ 3 ตัว
6. คำบุพบทอยู่หน้าคำนาม สรรพนาม หรือกริยาสภาวะมาลา เช่น พ่อแม่ทำงานหนัก

เพื่อลูก ครูให้รางวัลแก่เขา

7. หากมีคำประพันธ์สรรพนาม ที่ ซึ่ง อัน คำประพันธ์สรรพนามนั้นจะอยู่หลังคำที่แทนหรือขยาย หรืออยู่หน้าประโยคเล็กที่แทรกอยู่ในประโยคใหญ่ เช่น ผู้ชายที่ยืนอยู่หน้าห้องเป็นครูของผม

8. คำสันธานอาจอยู่หน้าประโยค ระหว่างประโยค เช่น ทั้งพ่อและแม่ของผมเป็นครู เพราะสมชายกินอาหารน้อยเขาจึงผอมมาก

ลักษณะทั่วไปของภาษาเขมรและภาษาไทยที่นำเสนอในบทนี้ แสดงให้เห็นว่าภาษาทั้งสองมีความเหมือนกันและความแตกต่างกันในบางประเด็น ซึ่งทั้งความเหมือนและความแตกต่างเหล่านี้ อาจเป็นสาเหตุและอาจมีผลทำให้เกิดข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนิสิตกัมพูชา มหาวิทยาลัยบูรพา ซึ่งผู้วิจัยจะนำไปพิจารณาต่อไป

บทที่ 4

ข้อผิดพลาดด้านการสะกดคำ

การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนิสิตกัมพูชา มหาวิทยาลัยบูรพา ด้านการสะกดคำ สามารถแบ่งออกได้เป็นข้อผิดพลาดในการเขียนสระ พยัญชนะ วรรณยุกต์ และการเขียนผิดหลายลักษณะ ดังต่อไปนี้

1. การเขียนไม่ถูกต้อง

1.1 พยัญชนะต้น

1.1.1 การเขียนพยัญชนะต้นไม่ถูกต้อง

1.1.2 การเขียนพยัญชนะต้นสลับตำแหน่ง

1.2 พยัญชนะควบกล้ำ หรือ อักษรนำ

1.2.1 การเขียนพยัญชนะควบกล้ำไม่ถูกต้อง

1.2.2 การเขียนอักษรนำไม่ถูกต้อง

1.3 พยัญชนะท้าย

1.3.1 การเขียนพยัญชนะท้ายไม่ถูกต้อง

1.4 พยัญชนะการันต์

1.4.1 การเขียนพยัญชนะการันต์ไม่ถูกต้อง

1.5 สระ

1.5.1 การเขียนรูปสระไม่ถูกต้อง

1.5.2 การเขียนรูปสระผิดตำแหน่ง

1.6 วรรณยุกต์

1.6.1 การเขียนรูปวรรณยุกต์ไม่ถูกต้อง

1.6.2 การเขียนรูปวรรณยุกต์ผิดตำแหน่ง

2. การเขียนเกิน

2.1 การเขียนพยัญชนะเกิน

2.1.1 การเขียนพยัญชนะต้นเกิน

2.1.2 การเขียนพยัญชนะท้ายเกิน

2.2 การเขียนรูปสระเกิน

2.3 การเขียนรูปวรรณยุกต์เกิน

3. การเขียนตกหล่น

3.1 พยัญชนะควบกล้ำ หรือ อักษรนำ

3.1.1 การเขียนพยัญชนะควบกล้ำตกหล่น

3.1.2 การเขียนอักษรนำตกหล่น

3.2 พยัญชนะท้าย

3.2.1 การเขียนพยัญชนะท้ายตกหล่น

3.3 สระ

3.3.1 การเขียนรูปสระตกหล่น

3.4 วรรณยุกต์

3.4.1 การเขียนรูปวรรณยุกต์ตกหล่น

3.5 พยัญชนะการันต์

3.5.1 การเขียนพยัญชนะการันต์ตกหล่น

3.5.2 การไม่เขียนเครื่องหมายทัณฑฆาตบนพยัญชนะการันต์

4. ข้อผิดพลาดด้านการเขียนหลายลักษณะในคำหนึ่งคำ

ข้อผิดพลาดด้านการเขียนคำที่กล่าวมาข้างต้น มีรายละเอียดดังนี้

1. การเขียนไม่ถูกต้อง

1.1 พยัญชนะต้น

1.1.1 การเขียนพยัญชนะต้นไม่ถูกต้อง

1.1.1.1 หมวด ก พบการเขียนรูปพยัญชนะ ค และ ต แทน ก

ลำดับ	คำที่เขียนผิด	คำที่ถูกต้อง
1.	กิน	กิน
2.	อากาศ	อากาศ

1.1.1.2 หมวด ค พบการเขียนรูปพยัญชนะ ข ,ด และ ต แทน ค

ลำดับ	คำที่เขียนผิด	คำที่ถูกต้อง
1.	ขณะไฟฟ้า	ขณะไฟฟ้า
2.	ตอนค้ำ	ตอนค้ำ
3.	คื้อ	คื้อ
4.	คื้อ	คื้อ

1.1.1.3 หมวด จ พบการเขียนรูปพยัญชนะ ข และ ล แทน จ

ลำดับ	คำที่เขียนผิด	คำที่ถูกต้อง
1.	ขังหวัด	จังหวัด
2.	ลากนั้น	จากนั้น

1.1.1.4 หมวด ช พบการเขียนรูปพยัญชนะ ข จ ซ ฟ และ ส แทน ช

ลำดับ	คำที่เขียนผิด	คำที่ถูกต้อง
1.	ชายหาด	ชายหาด
2.	สมาชิก	สมาชิก
3.	ชื่อ	ชื่อ
4.	พุดซัด	พุดชัด
5.	น้องส่าย	น้องชาย
6.	พี่ส่าย	พี่ชาย

1.1.1.5 หมวด ด พบการเขียนรูปพยัญชนะ ค และ ถ แทน ด

ลำดับ	คำที่เขียนผิด	คำที่ถูกต้อง
1.	เคี้ยว	เดียว
2.	ตอนถึก	ตอนตึก

1.1.1.6 หมวด ถ พบการเขียนรูปพยัญชนะ ฐ แทน ถ

ลำดับ	คำที่เขียนผิด	คำที่ถูกต้อง
1.	มิฐุนายน	มิถุนายน

1.1.1.7 หมวด ท พบการเขียนรูปพยัญชนะ ก และ ถ แทน ท

ลำดับ	คำที่เขียนผิด	คำที่ถูกต้อง
1.	ไม่กั้นเวลา	ไม่ทันเวลา
2.	กินอาหารที่ร้าน	กินอาหารที่ร้าน
3.	ถูกว้น	ทุกวัน

1.1.1.8 หมวด น พบบการเขียนรูปพยัญชนะ ณ ต และ ม แทน น

ลำดับ	คำที่เขียนผิด	คำที่ถูกต้อง
1.	ปราณี	ปราณี
2.	ตื่นตอน	ตื่นนอน
3.	มี	นี่
4.	สระน้ำ	สระน้ำ
5.	น้องสาว	น้องสาว
6.	เนื้อหมู	เนื้อหมู

1.1.1.9 หมวด พ พบบการเขียนรูปพยัญชนะ ผ และ ภ แทน พ

ลำดับ	คำที่เขียนผิด	คำที่ถูกต้อง
1.	ผักผ่น	ผักพ่น
2.	ผวกเรา	พวกเรา
3.	หนึ่งผั้น	หนึ่งพั้น
4.	ผ่อ	พ่อ
5.	พิเศษ	พิเศษ
6.	ภูด	พุด

1.1.1.10 หมวด ผ พบบการเขียนรูปพยัญชนะ พ และ ฟ แทน ผ

ลำดับ	คำที่เขียนผิด	คำที่ถูกต้อง
1.	ข้าวผัด	ข้าวผัด
2.	พลไม้	ผลไม้
3.	ผัดผัก	ผัดผัก
4.	พูชาย	ผู้ชาย
5.	แผนการ	แผนการ
6.	เผ็ด	เผ็ด
7.	ผัดผัก	ผัดผัก

1.1.1.11 หมวด ฝ พบบการเขียนรูปพยัญชนะ ฝ แทน ฝ

ลำดับ	คำที่เขียนผิด	คำที่ถูกต้อง
1.	ฝีก	ฝึก

1.1.1.12 หมวด ม พบบการเขียนรูปพยัญชนะ น และ พ แทน ม

ลำดับ	คำที่เขียนผิด	คำที่ถูกต้อง
1.	นี่	มี
2.	นาก	มาก
3.	นมาจาก	มาจาก
4.	เพื่องไทย	เมืองไทย
5.	ภูมิศาสตร์	ภูมิศาสตร์

1.1.1.13 หมวด ล พบบการเขียนรูปพยัญชนะ ส แทน ล

ลำดับ	คำที่เขียนผิด	คำที่ถูกต้อง
1.	เสี้ยง	เลี้ยง

1.1.1.14 หมวด ว พบบการเขียนรูปพยัญชนะ จ และ ร แทน ว

ลำดับ	คำที่เขียนผิด	คำที่ถูกต้อง
1.	สภาพแฉดล้อม	สภาพแวดล้อม
2.	ทีวี	ทีวี

1.1.1.15 หมวด ศ พบบการเขียนรูปพยัญชนะ ค และ ส แทน ศ

ลำดับ	คำที่เขียนผิด	คำที่ถูกต้อง
1.	พิเศษ	พิเศษ
2.	สึษา	ศิษา
3.	อักษรสูาสตร์	อักษรศาสตร์
4.	อาศัย	อาศัย

1.1.1.16 หมวด ๒๒ พบการเขียนรูปพยัญชนะ ส แทน ษ

ลำดับ	คำที่เขียนผิด	คำที่ถูกต้อง
1.	ภา <u>ส</u> า	ภา <u>ษ</u> า

1.1.1.17 หมวด ส พบการเขียนรูปพยัญชนะ ช และ ล แทน ส

ลำดับ	คำที่เขียนผิด	คำที่ถูกต้อง
1.	พื <u>ช</u> าว	พื <u>ส</u> าว
2.	ยี่ <u>ล</u> ิบ	ยี่ <u>ส</u> ิบ
3.	บาง <u>ล</u> เอน	บาง <u>ส</u> เอน
4.	ล <u>ิ</u> บ	ล <u>ส</u> ิบ
5.	น้ <u>อ</u> งสาว	น้ <u>ส</u> องสาว

1.1.2 การเขียนพยัญชนะต้นสลับตำแหน่ง

1.1.2.1 การเขียนพยัญชนะต้นสลับตำแหน่ง

ลำดับ	คำที่เขียนผิด	คำที่ถูกต้อง
1.	พิ <u>ช</u> เศศ	พิ <u>ส</u> เศศ
2.	ห <u>จ</u> ดหมาย	ห <u>ส</u> ดหมาย

1.2 พยัญชนะควบกล้ำ หรือ อักษรนำ

1.2.1 การเขียนพยัญชนะควบกล้ำไม่ถูกต้อง

พบการเขียนรูปพยัญชนะ คล แทน กล, กว แทน คว, ดร แทน ตร, กถ แทน กฤ และการเขียน ส แทน ทร

ลำดับ	คำที่เขียนผิด	คำที่ถูกต้อง
1.	ค <u>ล</u> ้วยไม้	ค <u>ฤ</u> ้วยไม้
2.	ก <u>ว</u> าม	ค <u>ว</u> าม
3.	ม <u>น</u> ตรี	ม <u>ร</u> ตรี
4.	อ <u>ง</u> กฤษ	อ <u>ร</u> กฤษ
6.	ก <u>ร</u> ะหวง	ก <u>ร</u> ะทรวง

1.2.2 การเขียนอักษรนำไม่ถูกต้อง

พบการเขียนรูปพยัญชนะ ทน แทน หน กย แทน อย และหง แทน หว

ลำดับ	คำที่เขียนผิด	คำที่ถูกต้อง
1.	หนึ่ง	หนึ่ง
2.	มากอยู่	มากอยู่
3.	จังหวัด	จังหวัด

1.3 พยัญชนะท้าย

1.3.1 การเขียนพยัญชนะท้ายไม่ถูกต้อง

1.3.1.1 หมวด ก พบการเขียนพยัญชนะ ค และ น แทน ก

ลำดับ	คำที่เขียนผิด	คำที่ถูกต้อง
1.	ดีค ๆ	ดีก ๆ
2.	อร่อยมาน	อร่อยมาก

1.3.1.2 หมวด ง พบการเขียนพยัญชนะ ก และ ว แทน ง

ลำดับ	คำที่เขียนผิด	คำที่ถูกต้อง
1.	เถลิกศก	เถลิศก
2.	เมื่อว	เมือง

1.3.1.3 หมวด ฒ พบการเขียนพยัญชนะ ฌ แทน ฒ

ลำดับ	คำที่เขียนผิด	คำที่ถูกต้อง
1.	พัฒนา	พัฒนา

1.3.1.4 หมวด ณ พบการเขียนพยัญชนะ น แทน ณ

ลำดับ	คำที่เขียนผิด	คำที่ถูกต้อง
1.	ประมาณ	ประมาณ

1.3.1.5 หมวด ด พบบการเขียนพยัญชนะ ด และ น แทน ด

ลำดับ	คำที่เขียนผิด	คำที่ถูกต้อง
1.	ตลาต	ตลาต
2.	ข้าวฝัด	ข้าวฝัด
3.	ชนิด	ชนิด
4.	บ้านเกิน	บ้านเกิด
5.	ผู้จั้การ	ผู้จัดการ

1.3.1.6 หมวด ต พบบการเขียนพยัญชนะ ด แทน ต

ลำดับ	คำที่เขียนผิด	คำที่ถูกต้อง
1.	คณิต	คณิต
2.	ชีวิต	ชีวิต

1.3.1.7 หมวด ถ พบบการเขียนพยัญชนะ ด แทน ถ

ลำดับ	คำที่เขียนผิด	คำที่ถูกต้อง
1.	รด	รถ

1.3.1.8 หมวด ท พบบการเขียนพยัญชนะ ก และ ด แทน ท

ลำดับ	คำที่เขียนผิด	คำที่ถูกต้อง
1.	แครอก	แครอท
2.	พัทยา	พัทยา
3.	บาด	บาท

1.3.1.9 หมวด น พบบการเขียนพยัญชนะ ง ด บ ม ร ล และ อ แทน น

ลำดับ	คำที่เขียนผิด	คำที่ถูกต้อง
1.	ตองเที่ยง	ตอนเที่ยง
2.	การบ้าน	การบ้าน
3.	เฟื่อง	เพื่อน
4.	สอง	สอน
5.	เขียง	เขียน

6.	แต่งงาน	แต่งงาน
7.	วันหยุด	วันหยุด
8.	วันเสาร์	วันเสาร์
9.	วันที่	วันที่
10.	กิบ	กิน
11.	คม	คน
12.	เล่น	เล่น
13.	นอน	นอน
14.	หางานทำ	หางานทำ
15.	ชลชาติ	ชนชาติ
16.	ประชาชล	ประชาชน
17.	เที่ยงคือ	เที่ยงคืน

1.3.1.10 หมวด บ พบบการเขียนพยัญชนะ ป พ และ ม แทน บ

ลำดับ	คำที่เขียนผิด	คำที่ถูกต้อง
1.	เก็บ	เก็บ
2.	ประทับใจ	ประทับใจ
3.	กั้ม	กับ

1.3.1.11 หมวด ป พบบการเขียนพยัญชนะ บ แทน ป

ลำดับ	คำที่เขียนผิด	คำที่ถูกต้อง
1.	ทำบาบ	ทำบาป

1.3.1.12 หมวด ม พบบการเขียนพยัญชนะ น แทน ม

ลำดับ	คำที่เขียนผิด	คำที่ถูกต้อง
1.	สวยงาม	สวยงาม
2.	ผน	ผม
3.	ถาน	ถาม

1.3.1.13 หมวด ร พบการเขียนพยัญชนะ น แทน ร

ลำดับ	คำที่เขียนผิด	คำที่ถูกต้อง
1.	อาจรรย์	อาจารย์
2.	กานบ้าน	การบ้าน

1.3.1.14 หมวด ล พบการเขียนพยัญชนะ น แทน ล

ลำดับ	คำที่เขียนผิด	คำที่ถูกต้อง
1.	ชนบุรี	ชลบุรี

1.3.1.15 หมวด ศ พบการเขียนพยัญชนะ ค และ ช แทน ศ

ลำดับ	คำที่เขียนผิด	คำที่ถูกต้อง
1.	อากาศ	อากาศ
2.	ประเทศ	ประเทศ
3.	ประเทศ	ประเทศ

1.3.1.16 หมวด ษ พบการเขียนพยัญชนะ ด และ ศ แทน ษ

ลำดับ	คำที่เขียนผิด	คำที่ถูกต้อง
1.	อังกฤษ	อังกฤษ
2.	พิเศษ	พิเศษ

1.4 พยัญชนะการันต์

พยัญชนะการันต์ หมายถึง พยัญชนะที่ไม่ออกเสียง ซึ่งมีไม้ทัณฑฆาตกำกับไว้

1.4.1 การเขียนพยัญชนะการันต์ไม่ถูกต้อง พบการเขียนพยัญชนะ ร์ แทน ย์, ท์

แทน ทร์, ร์จ และ ท์ แทน ย์

ลำดับ	คำที่เขียนผิด	คำที่ถูกต้อง
1.	อาทิตรฺ	อาทิตยฺ
2.	วันจันท์	วันจันทร์
3.	อาจารย์จ	อาจารย์
4.	อาจารย์	อาจารย์

1.5 สระ

1.5.1 การเขียนรูปสระไม่ถูกต้อง

1.5.1.1 สระอะ พบบการเขียนพยัญชนะ ก แทน ะ

ลำดับ	คำที่เขียนผิด	คำที่ถูกต้อง
1.	เยอก ๆ	เยอะ ๆ

1.5.1.2 สระอะ (รูปไม้หันอากาศ) พบบการเขียนรูป ำ -า และ แ- แทน ั

ลำดับ	คำที่เขียนผิด	คำที่ถูกต้อง
1.	กำล้าง	กำลัง
2.	ท้วงหมด	ทั้งหมด
3.	กัมพูชา	กัมพูชา
4.	กวมพูชา	กัมพูชา
5.	ตั้งแต่	ตั้งแต่

1.5.1.3 สระอา พบบการเขียนรูป ั -ว และอ แทน -า

ลำดับ	คำที่เขียนผิด	คำที่ถูกต้อง
1.	มาจัก	มาจาก
2.	ตลัด	ตลาด
3.	กลางวัน	กลางวัน
4.	อับน้ำ	อาบน้ำ
5.	เข้ว	เข้า
6.	เพรวะ	เพราะ
7.	ต่างขอดี	ต่างชาติ

1.5.1.4 สระอี พบบการเขียนรูป ี แทน ี

ลำดับ	คำที่เขียนผิด	คำที่ถูกต้อง
1.	อีก	อีก
2.	จิ้น	จิ้น

1.5.1.5 สระอิ พบบการเขียนรูป ิ ี แทน ี

ลำดับ	คำที่เขียนผิด	คำที่ถูกต้อง
1.	นักศึกษา	นักศีกษา
2.	หนึ่งคน	หนึ่งคน

1.5.1.6 สระอือ พบบการเขียนรูป ื แทน ือ

ลำดับ	คำที่เขียนผิด	คำที่ถูกต้อง
1.	กลางคีน	กลางคีน

1.5.1.7 สระอุ พบบการเขียนรูป ู แทน ู

ลำดับ	คำที่เขียนผิด	คำที่ถูกต้อง
1.	บูรพา	บูรพา

1.5.1.8 สระเอีย พบบการเขียนรูป ี แทน ี ในสระประสมเอีย

ลำดับ	คำที่เขียนผิด	คำที่ถูกต้อง
1.	นักเรียน	นักเรียน
2.	คอนโดมิเนียม	คอนโดมิเนียม
3.	กำปงเณอเตียล	กำปงเณอเตียล
4.	เขียน	เขียน

1.5.1.9 สระเอือ พบบการเขียนรูป ื และ ื แทน ือ ในสระประสมเอือ

ลำดับ	คำที่เขียนผิด	คำที่ถูกต้อง
1.	เดือน	เดือน
2.	เพื่อน	เพื่อน
3.	เมือง	เมือง

1.5.1.10 สระเอ พบบการเขียนรูป ี และ แ- แทน เ-

ลำดับ	คำที่เขียนผิด	คำที่ถูกต้อง
1.	วิชาคีมี	วิชาเคมี
2.	แป็น	เป็น
3.	ตัวเอง	ตัวเอง
4.	แพลง	เพลง
5.	ทะเล	ทะเล
6.	ร้องแพลง	ร้องเพลง

1.5.1.11 สระแอ พบบการเขียนรูป เ- แทน แ-

ลำดับ	คำที่เขียนผิด	คำที่ถูกต้อง
1.	สืบแปด	สืบแปด

1.5.1.12 สระออ พบบการเขียนรูป ั และ-ว แทน อ

ลำดับ	คำที่เขียนผิด	คำที่ถูกต้อง
1.	ครั้บครั้ว	ครอบครัว
2.	ตวน	ตอน
3.	นวน	นอน

1.5.1.13 สระไอ้ไม่มลาย พบบการเขียนรูป โ- และ ใ- แทน ไ-

ลำดับ	คำที่เขียนผิด	คำที่ถูกต้อง
1.	โป	ไป
2.	คนโทย	คนไทย
3.	ใต้	ใต้
4.	ประเทศไทย	ประเทศไทย

1.5.1.14 สระไอไม้้วน พบการเขียนรูป ไ- และ โ- แทน ไ-

ลำดับ	คำที่เขียนผิด	คำที่ถูกต้อง
1.	สะไก้	สะไก
2.	ผ้าใหม่	ผ้าใหม่
3.	ไห้	ให้
4.	โให้	ให้

1.5.1.15 สระเอา พบการเขียนรูปตัวอ (ว) แทนสระเอา (-า) ในการประกอบรูปเป็นสระ เอา

ลำดับ	คำที่เขียนผิด	คำที่ถูกต้อง
1.	เข้ว	เข้า
2.	เพรวะ	เพราะ

1.5.2 การเขียนรูปสระผิดตำแหน่ง

ลำดับ	คำที่เขียนผิด	คำที่ถูกต้อง
1.	คำ	คำ
2.	น้ำ	น้ำ
3.	ส้มตำ	ส้มตำ
4.	ทำ, ทำงาน	ทำ, ทำงาน
5.	ตัว	ตัว
6.	อายุ	อายุ

1.6 วรรณยุกต์

1.6.1 การเขียนรูปวรรณยุกต์ไม่ถูกต้อง

1.6.1.1 การเขียนรูปวรรณยุกต์ ˊ แทนรูปวรรณยุกต์ ˋ

ลำดับ	คำที่เขียนผิด	คำที่ถูกต้อง
1.	ที่นี้	ที่นี่
2.	เล่นพั่น	เล่นพั่น
3.	นิตหน้อย	นิตหน้อย
4.	อร้อย	อร้อย

5.	ใช้	ใช้
6.	เล่น	เล่น
7.	ผมชื่อ	ผมชื่อ
8.	ช่วย	ช่วย

1.6.1.2 การเขียนรูปวรรณยุกต์ ' แทนรูปวรรณยุกต์ ' "

ลำดับ	คำที่เขียนผิด	คำที่ถูกต้อง
1.	ชื่อของ	ชื่อของ
2.	วันนี้	วันนี้
3.	ใช้เวลา	ใช้เวลา
4.	ตอนนี้	ตอนนี้
5.	สะใภ้	สะใภ้
6.	เดือนนี้	เดือนนี้
7.	ต้อง	ต้อง

1.6.1.3 การเขียนพยัญชนะการันต์ แทนรูปวรรณยุกต์ ' "

ลำดับ	คำที่เขียนผิด	คำที่ถูกต้อง
1.	พะไล้	พะไล้

1.6.1.4 การเขียนรูปวรรณยุกต์ ' แทนรูปวรรณยุกต์ ' "

ลำดับ	คำที่เขียนผิด	คำที่ถูกต้อง
1.	โต๊ะะ	โต๊ะะ

1.6.2 การเขียนรูปวรรณยุกต์ผิดตำแหน่ง พบการเขียนรูปวรรณยุกต์ไม่ถูกต้องตามหลักการเขียน เช่น การเขียนรูปวรรณยุกต์ไว้บนตัวสะกด การเขียนรูปวรรณยุกต์ไว้บนสระ และการเขียนรูปวรรณยุกต์ไว้ระหว่างพยัญชนะและกลางตัวพยัญชนะ

ลำดับ	คำที่เขียนผิด	คำที่ถูกต้อง
1.	อาจารย์ปุม้	อาจารย์ปุม
2.	แล้ว	แล้ว
3.	บน	บน

4.	บ้าน	บ้าน
5.	อร่อย	อร่อย
6.	ซ่า	ซ่า
7.	ตอนเช้า	ตอนเช้า
8.	ห้า	ห้า
9.	เพื่อน	เพื่อน
10.	เที่ยง	เที่ยง
11.	ที่	ที่
12.	พักผ่อน	พักผ่อน
13.	เสื้อ	เสื้อ
14.	อยู่	อยู่
15.	ไซ้	ไซ้
16.	พี	พี
17.	สัมผัส	สัมผัส
18.	กับ	กับ
19.	อย่าง	อย่าง
20.	ยี่สิบ	ยี่สิบ
21.	หนึ่ง	หนึ่ง
22.	ชื่อ	ชื่อ
23.	แม่	แม่
24.	แต่งงาน	แต่งงาน
25.	ไม่	ไม่
26.	พ่อแม่	พ่อแม่

2. การเขียนเกิน

2.1 การเขียนพยัญชนะเกิน

2.1.1 การเขียนพยัญชนะต้นเกิน

2.1.1.1 พยัญชนะต้น ห

ลำดับ	คำที่เขียนผิด	คำที่ถูกต้อง
1.	หลูก	ลูก

2.1.1.2 พยัญชนะต้น อ

ลำดับ	คำที่เขียนผิด	คำที่ถูกต้อง
1.	อัยัง	ยั้ง

2.1.2 การเขียนพยัญชนะท้ายเกิน

2.1.2.1 พยัญชนะท้าย ก

ลำดับ	คำที่เขียนผิด	คำที่ถูกต้อง
1.	มาจาก	มาจาก

2.1.2.2 พยัญชนะท้าย น

ลำดับ	คำที่เขียนผิด	คำที่ถูกต้อง
1.	ว่าน	ว่า
2.	เรียนกว่า	เรียกว่า

2.1.2.3 พยัญชนะท้าย บ

ลำดับ	คำที่เขียนผิด	คำที่ถูกต้อง
1.	ตอบบว่า	ตอบว่า

2.2 การเขียนรูปสระเกิน

2.2.1 สระอู

ลำดับ	คำที่เขียนผิด	คำที่ถูกต้อง
1.	คุณ	คน
2.	ชุลบุรี	ชลบุรี
3.	ปกติ	ปกติ

2.2.2 สระอา

ลำดับ	คำที่เขียนผิด	คำที่ถูกต้อง
1.	ชั่วโมง	ชั่วโมง
2.	มหาวิทยาลัย	มหาวิทยาลัย
3.	หรือ	หรือ
4.	หลาย	หลาย

5.	มหาวิทยาลัย	มหาวิทยาลัย
6.	ธนาคาร	ธนาคาร

2.2.3 เพิ่มสระเอ

ลำดับ	คำที่เขียนผิด	คำที่ถูกต้อง
1.	เจตหมาย	จดหมาย

2.3 การเขียนรูปวรรณยุกต์เกิน

2.3.1 รูปวรรณยุกต์เอก

ลำดับ	คำที่เขียนผิด	คำที่ถูกต้อง
1.	เร่า	เรา
2.	ส่องโมง	สองโมง
3.	อ่าบน้ำ	อาบน้ำ
4.	ได้ไหมคะ	ได้ไหมคะ
5.	ครู่, ครู่	ครู
6.	ราคา	ราคา
7.	ลิป	ลิป
8.	มี	มี
9.	คือ	คือ
10.	เมือง	เมือง
11.	ขอ	ขอ
12.	ปี	ปี
13.	ทุกวัน	ทุกวัน
14.	แตกต่างกัน	แตกต่างกัน
15.	หรรอก	หรรอก
17.	เขียน	เขียน

2.3.2 รูปวรรณยุกต์โท

ลำดับ	คำที่เขียนผิด	คำที่ถูกต้อง
1.	ดูที่วี	ดูที่วิ
2.	สบายใจ้	สบายใจ
3.	สวัสดี / ดี	สวัสดี / ดี
4.	ตอนมาถึง	ตอนมาถึง

3. การเขียนตกหล่น

3.1 พยัญชนะควบกล้ำ หรือ อักษรนำ

3.1.1 การเขียนพยัญชนะควบกล้ำตกหล่น

3.1.1.1 การเขียนพยัญชนะต้นเดี่ยวแทนพยัญชนะควบกล้ำ

ลำดับ	คำที่เขียนผิด	คำที่ถูกต้อง
1.	คล้องคอ	คล้องคอ
2.	ครอบครั้ว	ครอบครัว

3.1.2 การเขียนอักษรนำตกหล่น

3.1.2.1 การเขียนพยัญชนะต้นเดี่ยวแทนอักษรนำ พบการเขียนคำที่ขึ้นต้นด้วย อักษรนำ อย ที่เขียนเพียง ย ตัวเดียว

ลำดับ	คำที่เขียนผิด	คำที่ถูกต้อง
1.	ยาก	อยาก
2.	ย่างสนุกสนาน	อย่างสนุกสนาน
3.	ย่าง	อย่าง
4.	อยู่	อยู่

3.1.2.2 การเขียนพยัญชนะต้นเดี่ยวแทนอักษร ห นำ พบคำที่ไม่เขียนขึ้นต้นด้วย อักษร ห นำ แต่เขียนด้วยพยัญชนะต้นเดี่ยวแทน

ลำดับ	คำที่เขียนผิด	คำที่ถูกต้อง
1.	นั้งสี	หนังสือ
2.	นอนลับ	นอนหลับ
3.	น้ก	นก
4.	จ้งวัด	จังหวัด

5.	เหมือน	เหมือน
6.	ผู้หญิง	ผู้หญิง
7.	สำหรับ	สำหรับ
8.	หมดแล้ว	หมดแล้ว
9.	หวาน	หวาน

3.2 พยัญชนะท้าย

3.2.1 การเขียนพยัญชนะท้ายตกหล่น

3.2.1.1 ไม่เขียน ก

ลำดับ	คำที่เขียนผิด	คำที่ถูกต้อง
1.	มาจาก_	มาจาก
2.	ดีมา_	ดีมาก
3.	เอ_ชน	เอกชน

3.2.1.2 ไม่เขียน ง

ลำดับ	คำที่เขียนผิด	คำที่ถูกต้อง
1.	อย่า_มีความสุข	อย่างมีความสุข
2.	ช่ว_บ่าย	ช่วงบ่าย

3.2.1.3 ไม่เขียน จ

ลำดับ	คำที่เขียนผิด	คำที่ถูกต้อง
1.	อา_ไป	อาจไป

3.2.1.4 ไม่เขียน น

ลำดับ	คำที่เขียนผิด	คำที่ถูกต้อง
1.	ตอ_นี้	ตอนนี้
2.	วั_จันทร์	วันจันทร์
3.	โน้_	โน่น
4.	ดิ_สอ	ดินสอ
5.	การเรีย_	การเรียน

6.	เพื่อ_	เพื่อน
7.	เป็_	เป็น

3.2.1.5 ไม่เขียน ม

ลำดับ	คำที่เขียนผิด	คำที่ถูกต้อง
1.	ควา_	ความ

3.2.1.6 ไม่เขียน ย

ลำดับ	คำที่เขียนผิด	คำที่ถูกต้อง
1.	เมืองไท_	เมืองไทย

3.2.1.7 ไม่เขียน ว

ลำดับ	คำที่เขียนผิด	คำที่ถูกต้อง
1.	เดีย_	เดียว

3.3 สระ

3.3.1 การเขียนรูปสระตกหล่น

3.3.1.1 ไม่เขียนสระอะ (รูปไม้หันอากาศ)

ลำดับ	คำที่เขียนผิด	คำที่ถูกต้อง
1.	พกด่อน	พักผ่อน
2.	กัมพูชา	กัมพูชา
3.	อักษร	อักษร
4.	ฉั่น	ฉิ้น
5.	วันพุธ	วันพุธ
6.	รัฐบาล	รัฐบาล
7.	มัธยม	มัธยม

3.3.1.2 ไม่เขียนสระอะ

ลำดับ	คำที่เขียนผิด	คำที่ถูกต้อง
1.	เพราะฉ_นั้น	เพราะฉะนั้น

3.3.1.3 ไม่เขียนสระอา

ลำดับ	คำที่เขียนผิด	คำที่ถูกต้อง
1.	อ_หาร	อาหาร
2.	น_ฬิกา	นาฬิกา
3.	ภ_ษา	ภาษา
4.	ภษา_ไทย	ภาษาไทย
5.	ว้_	ว่า
6.	บ_งแสน	บางแสน
7.	มหาวิทยาลัย_	มหาวิทยาลัย
8.	ศาสน_	ศาสนา

3.3.1.4 ไม่เขียนสระอิ

ลำดับ	คำที่เขียนผิด	คำที่ถูกต้อง
1.	เกด	เกิด

3.3.1.5 ไม่เขียนสระอุ

ลำดับ	คำที่เขียนผิด	คำที่ถูกต้อง
1.	ทกวัน	ทุกวัน
2.	สนับสนุน	สนับสนุน (ซ้ำ 1 คำ)
3.	อาย	อายุ
4.	คุณ	คุณ
5.	ความสุข	ความสุข
6.	ห้องสมุด	ห้องสมุด

3.3.1.6 ไม่เขียนสระอู

ลำดับ	คำที่เขียนผิด	คำที่ถูกต้อง
1.	ภูเขา	ภูเขา
2.	กัมพูชา	กัมพูชา

3.3.1.7 ไม่เขียนรูป อ ในสระอือ

ลำดับ	คำที่เขียนผิด	คำที่ถูกต้อง
1.	อือ_	อือ
2.	อือ_	อือ

3.3.1.8 ไม่เขียนรูป อ ในสระประสมเอือ

ลำดับ	คำที่เขียนผิด	คำที่ถูกต้อง
1.	เอือ_ , เือ_	เอือ, เือ
2.	เหมือน_กัน	เหมือนกัน

3.3.1.9 ไม่เขียนรูป เ- ในสระประสมเอะ

ลำดับ	คำที่เขียนผิด	คำที่ถูกต้อง
1.	_จืดเือง	จืดเือง

3.3.1.10 ไม่เขียนรูป อ ในสระออ

ลำดับ	คำที่เขียนผิด	คำที่ถูกต้อง
1.	คร_บคร้ว	ครบคร้ว
2.	ฉล_ง	ฉลอง
3.	อือข_ง	อือของ

3.3.1.11 ไม่เขียนรูป ว ในสระลดรูปอัว

ลำดับ	คำที่เขียนผิด	คำที่ถูกต้อง
1.	สัว_น	ส่วน
2.	ดัว_ย	ด้วย

3.3.1.12 ไม่เขียนรูป -า ในสระอำ

ลำดับ	คำที่เขียนผิด	คำที่ถูกต้อง
1.	ลัว_บาก	ลำบาก
2.	กัว_ลั้ง	กำลัง

3.4 วรรณยุกต์

3.4.1 การเขียนรูปวรรณยุกต์ตกหล่น

3.4.1.1 ไม่เขียนรูปวรรณยุกต์เอก

ลำดับ	คำที่เขียนผิด	คำที่ถูกต้อง
1.	ตอน <u>คำ</u>	ตอน <u>คำ</u>
2.	พัก <u>ผ</u> อน	พัก <u>ผ</u> อน
3.	ชั <u>ว</u> โมง	ชั <u>ว</u> โมง
4.	ใ <u>ส</u>	ใ <u>ส</u>
5.	ไข <u>เจ</u> ียว	ไข <u>เจ</u> ียว
6.	ตี <u>น</u> นอน	ตี <u>น</u> นอน
7.	หน <u>ึ</u> ง	หน <u>ึ</u> ง
8.	เล <u>น</u>	เล <u>น</u>
9.	กิ <u>โม</u> ง	กิ <u>โม</u> ง
10.	สี <u>ทุ</u> ม	สี <u>ทุ</u> ม
11.	ไม <u>รู้</u> จัก	ไม <u>รู้</u> จัก
12.	เท <u>ี้ย</u> ว	เท <u>ี้ย</u> ว
13.	อ <u>่า</u> น	อ <u>่า</u> น
14.	ที่ <u>่</u>	ที่ <u>่</u>
15.	เพ <u>ื่อ</u> น	เพ <u>ื่อ</u> น
16.	พ <u>่อ</u>	พ <u>่อ</u>
17.	แต <u>่</u>	แต <u>่</u>
18.	แต่ <u>่</u> ก่อน	แต่ <u>่</u> ก่อน
19.	เล <u>น</u>	เล <u>น</u>
20.	หมู <u>่</u> บ้าน	หมู <u>่</u> บ้าน
21.	ส <u>่ว</u> สดี <u>คะ</u>	ส <u>่ว</u> สดี <u>คะ</u>
22.	สี <u>่</u>	สี <u>่</u>
23.	พี <u>่</u> สาว	พี <u>่</u> สาว
24.	น <u>่า</u> สน <u>ใ</u> จ	น <u>่า</u> สน <u>ใ</u> จ
25.	แต <u>ง</u> งาน	แต <u>ง</u> งาน
26.	อ <u>ย</u>	อ <u>ย</u>

ลำดับ	คำที่เขียนผิด	คำที่ถูกต้อง
27.	กอน	ก่อน
28.	ที่นั่น	ที่นั่น
29.	ชื่อ	ชื่อ
30.	เรื่อง	เรื่อง
31.	ไม	ไม่
32.	ถ่ายรูป	ถ่ายรูป
33.	สวน	สวน
34.	ช่วย	ช่วย
35.	อ่าน	อ่าน
36.	พอ	พอ
37.	ส่องแสง	ส่องแสง

3.4.1.2 ไม่เขียนรูปวรรณยุกต์โท

ลำดับ	คำที่เขียนผิด	คำที่ถูกต้อง
1.	นong	น้อง
2.	ห้องเรียน	ห้องเรียน
3.	พะไล	พะไล
4.	วันนั้น	วันนั้น
5.	ทางแหลมทอง	ห้างแหลมทอง
6.	ร้องเพลง	ร้องเพลง
7.	สะไก	สะไ้
8.	บ้าน	บ้าน
9.	ทั้งหมด	ทั้งหมด
10.	ร้านอาหาร	ร้านอาหาร
11.	นั้น	นั้น
12.	หา	ห่า
13.	ชั้น	ชั้น
14.	เกาสิบ	เก้าสิบ
15.	แล้ว	แล้ว

ลำดับ	คำที่เขียนผิด	คำที่ถูกต้อง
16.	ตั้งแต่	ตั้งแต้
17.	น้องชาย	น้องชาย
18.	วันนี้	วันนี้
19.	น้ำตก	น้ำตก
20.	ผักบุ้ง	ผักบั้ง
21.	ซึ่ง	ซึ่ง
22.	สุดท้าย	สุดท้าย
23.	วันนี้	วันนี้
24.	ไซ	ไซ
25.	ป้องกัน	ป้องกัน
26.	เรียนชั้นที่	เรียนชั้นที่
27.	กินข้าว	กินข้าว

3.4.1.3 ไม่เขียนรูปวรรณยุกต์ตรี

ลำดับ	คำที่เขียนผิด	คำที่ถูกต้อง
1.	โตะ	โตะ

3.5 พยัญชนะการรันต์

3.5.1 การเขียนพยัญชนะการรันต์ตกหล่น

3.5.1.1 ไม่เขียน ค์

ลำดับ	คำที่เขียนผิด	คำที่ถูกต้อง
1.	อง_การ	องค์การ

3.5.1.2 ไม่เขียน ส์

ลำดับ	คำที่เขียนผิด	คำที่ถูกต้อง
1.	พิสิก_	พิสิกส์

3.5.2 การไม่เขียนเครื่องหมายทัณฑฆาตบนพยัญชนะการันต์

3.5.2.1 ไม่เขียนเครื่องหมายทัณฑฆาตบน ย

ลำดับ	คำที่เขียนผิด	คำที่ถูกต้อง
1.	อาทิตย	อาทิตย์
2.	อาจารย์	อาจารย์

4. ข้อผิดพลาดด้านการเขียนหลายลักษณะในคำหนึ่งคำ

ลำดับ	คำที่เขียนผิด	คำที่ถูกต้อง	ข้อผิดพลาดที่พบ
1.	อักษร <u>ส</u> าสตร์	อักษรศาสตร์	พยางค์ที่2 เขียนพยัญชนะต้นผิดจาก ศ เป็น ส เขียนพยัญชนะการันต์ผิดจาก ตรี เป็น ต์
4.	ตอ <u>น</u> ถึก	ตอนดึก	พยางค์ที่2 เขียนพยัญชนะต้นผิดจาก ต เป็น ถ เขียนสระผิดจากสระอือเป็นสระเอือ
5.	<u>บ</u> งแลน	บางแสน	พยางค์ที่1 ไม่เขียนรูปสระอา พยางค์ที่2 เขียนพยัญชนะต้นผิดจาก ส เป็น ล
6.	พุด <u>ท</u> า	พุดว่า	พยางค์ที่2 เขียนพยัญชนะต้นผิดจาก ว เป็น ท ไม่เขียนรูปวรรณยุกต์เอก
7.	ตะ <u>ไ</u> ้รู้	ตะไคร้	พยางค์ที่2 เขียนพยัญชนะต้นผิดจาก ค เป็น ต วางรูปวรรณยุกต์โทผิดตำแหน่ง
8.	ตอ <u>ง</u> ที่	ตอนนี้	พยางค์ที่1 เขียนพยัญชนะท้ายผิดจาก น เป็น ง พยางค์ที่2 เขียนคำผิดจากคำว่า นี้ เป็น ที่
9.	เฝ <u>ย</u> น	เพื่อน	เขียนพยัญชนะต้นผิดจาก พ เป็น ผ เขียนสระผิดจากสระเอือ เป็น สระเอีย ไม่เขียนรูปวรรณยุกต์เอก

ลำดับ	คำที่เขียนผิด	คำที่ถูกต้อง	ข้อผิดพลาดที่พบ
10.	อารหนังสือ	อ่านหนังสือ	พยางค์ที่1 เขียนพยัญชนะท้ายผิดจาก น เป็น ร ไม่เขียนรูปวรรณยุกต์เอก
11.	ส_มารด	สามารถ	พยางค์ที่1 ไม่เขียนสระอาหลังพยัญชนะต้น ส พยางค์ที่2 เขียนพยัญชนะท้ายผิดจาก ถ เป็น ด
12.	ตองที่	ตอนนี้	พยางค์ที่1 เขียนพยัญชนะท้ายผิดจาก น เป็น ง พยางค์ที่2 เปลี่ยนคำจาก นี้ เป็น ที่
13.	สำรวบ	สำหรับ	พยางค์ที่2 ไม่เขียนพยัญชนะต้น ห เขียนสระผิดจากไม้หันอากาศเป็นสระอา
14.	พะอຍายาม	พยายาม	พยางค์ที่1 เขียนสระอะเกิน พยางค์ที่2 เขียนรูปพยัญชนะ อ เกินหน้าพยัญชนะ ย
15.	พูญิง	ผู้หญิง	พยางค์ที่1 เขียนพยัญชนะต้นผิดจาก ผ เป็น พ ไม่เขียนรูปวรรณยุกต์โท พยางค์ที่2 ไม่เขียนพยัญชนะต้น ห ในคำว่า หญิง เขียนสระผิดจากสระอิเป็นสระอี
16.	คุณชาย	คนชาย	พยางค์ที่1 เขียนสระอุ เกิน เขียนพยัญชนะท้ายผิดจาก น เป็น ณ
17.	คุณแก่	คนแก่	พยางค์ที่1 สระอุ เกิน เขียนพยัญชนะท้ายผิดจาก น เป็น ณ

ลำดับ	คำที่เขียนผิด	คำที่ถูกต้อง	ข้อผิดพลาดที่พบ
18.	ทุกคน	ทุกคน	พยางค์ที่2 เขียนสระอู เกิน เขียนพยัญชนะท้ายผิดจาก น เป็น ณ
19.	ความสุข	ความสุข	พยางค์ที่2 เขียนสระอู เกิน เขียนพยัญชนะท้ายผิดจาก ข เป็น ก
20.	ประเทศ	ประเทศ	พยางค์ที่1 ไม่เขียนสระอะ พยางค์ที่2 เขียนพยัญชนะท้ายผิดจาก ศ เป็น ษ
21.	อยู่ที่	อยู่ที่	พยางค์ที่1 ไม่เขียนสระอู ไม่เขียนวรรณยุกต์เอก
22.	ไหม	ไหม	เขียนสระผิดจากสระไอ่ไม่มลายเป็นสระโ ไม่เขียนรูปวรรณยุกต์เอก
23.	ไม้น	ไม้น	เขียนสระผิดจากสระไอ่ไม่ม้วนเป็นสระไอ่ไม่มลาย รูปวรรณยุกต์เอกเกิน
24.	ไซ	ไซ	เขียนสระผิดจากสระไอ่ไม่ม้วนเป็นสระไอ่ไม่มลาย ไม่เขียนรูปวรรณยุกต์เอก
25.	ที่	ที่	เขียนสระผิดจากสระอีเป็นสระอือ ไม่เขียนรูปวรรณยุกต์เอก
26.	แล้วก็	แล้วก็	พยางค์ที่1 เขียนสระผิดจากสระแอเป็นสระเอ ไม่เขียนรูปวรรณยุกต์โท
27.	หนึ่งคน	หนึ่งคน	พยางค์ที่1 เขียนสระผิดจากสระอีเป็นสระอือ ไม่เขียนรูปวรรณยุกต์เอก
28.	แต่งงาน	แต่งงาน	พยางค์ที่1 เขียนสระผิดจากสระแอเป็นสระเอ ไม่เขียนรูปวรรณยุกต์เอก

ลำดับ	คำที่เขียนผิด	คำที่ถูกต้อง	ข้อผิดพลาดที่พบ
29.	<u>มี</u>	มี	เขียนสระผิดจากสระอีเป็นสระเอ รูปวรรณยุกต์เอกเกิน
30.	<u>เริ่ม</u>	เริ่ม	เขียนสระผิดจากสระอีเป็นสระเอ ไม่เขียนรูปวรรณยุกต์เอก
31.	<u>ตั้งแต่</u>	ตั้งแต่	พยางค์ที่1 เขียนสระผิดจากไม้หันอากาศเป็นสระแอ เขียนรูปวรรณยุกต์ผิดจากรูปวรรณยุกต์โทเป็นรูป วรรณยุกต์เอก พยางค์ที่2 เขียนสระผิดจากสระแอเป็นสระเอ
32.	<u>ตั้งแต่</u>	ตั้งแต่	พยางค์ที่1 เขียนสระผิดจากไม้หันอากาศเป็นสระเอ เขียนรูปวรรณยุกต์ผิดจากรูปวรรณยุกต์โทเป็นรูป วรรณยุกต์เอก
33.	<u>พนมแป้น</u>	พนมแปญ	พยางค์ที่2 เขียนสระผิดจากสระเอเป็นสระแอ เขียนตัวสะกดผิดจาก ญ เป็น ล การเขียนไม้ไตคู่เกิน
34.	<u>แก้วโมง</u>	แก้วโมง	พยางค์ที่1 เขียนสระผิดจากสระเอเป็นสระแอ เขียนรูปเขียนวรรณยุกต์ผิดจากรูปวรรณยุกต์โท เป็นรูปวรรณยุกต์เอก
35.	<u>ข้าวโมง</u>	ข้าวโมง	พยางค์ที่1 เขียนสระผิดจากสระอัวเป็นสระอา เขียนรูปวรรณยุกต์ผิดจากรูปวรรณยุกต์เอกเป็นรูป วรรณยุกต์โท
36.	<u>เตงประโยค</u>	แตงประโยค	พยางค์ที่1 เขียนสระผิดจากสระแอเป็นสระเอ ไม่เขียนรูปวรรณยุกต์เอก

ลำดับ	คำที่เขียนผิด	คำที่ถูกต้อง	ข้อผิดพลาดที่พบ
37.	<u>ขาว</u>	เข้า	เขียนสระผิดจากสระเอาเป็นสระอา เขียนรูปวรรณยุกต์โทเกิน
38.	<u>แมบาน</u>	แม่บ้าน	พยางค์ที่1 เขียนสระผิดจากสระแอเป็นสระเอ และการไม่ เขียนรูปวรรณยุกต์เอก พยางค์ที่2 ไม่เขียนรูปวรรณยุกต์โท
39.	<u>เลว</u>	แล้ว	เขียนสระผิดจากสระแอเป็นสระเอ ไม่เขียนรูปวรรณยุกต์โท
41.	<u>พรงนี้</u>	พรงนี้	พยางค์ที่1 ไม่เขียนรูปวรรณยุกต์เอก พยางค์ที่ 2 เขียนรูปวรรณยุกต์ผิดจากรูปวรรณยุกต์โทเป็นรูป วรรณยุกต์เอก
42.	<u>กล้วยไม้</u>	กล้วยไม้	พยางค์ที่1 ไม่เขียนรูปวรรณยุกต์โท พยางค์ที่ 2 เขียนรูปวรรณยุกต์ผิดจากรูปวรรณยุกต์โทเป็นรูป วรรณยุกต์เอก
44.	<u>พักผ่อน</u>	พักผ่อน	พยางค์ที่ 2 เขียนพยัญชนะต้นผิดจาก ผ เป็น พ เขียนรูปวรรณยุกต์ผิดจากรูปวรรณยุกต์เอกเป็นรูป วรรณยุกต์โท
46.	<u>ประกัมพูชา</u>	ประเทศ กัมพูชา	ในคำแรก พบการเขียนตกหล่นทั้งพยางค์ คือ เทศ

จากผลการศึกษาข้อผิดพลาดด้านการสะกดคำ พบข้อผิดพลาดใน 3 ลักษณะ ได้แก่
การเขียนไม่ถูกต้อง การเขียนเกิน และการเขียนตกหล่น

การเขียนไม่ถูกต้อง พบทั้งการเขียนรูปพยัญชนะไม่ถูกต้อง ได้แก่ พยัญชนะต้น พยัญชนะ
ควบกล้ำหรืออักษรนำ พยัญชนะท้าย พยัญชนะการันต์ การเขียนรูปสระไม่ถูกต้อง

การเขียนรูปวรรณยุกต์ไม่ถูกต้อง ส่วนการเขียนพยัญชนะเกิน ได้แก่ การเขียนพยัญชนะต้น การเขียนพยัญชนะท้าย และการเขียนรูปวรรณยุกต์เกิน สำหรับการเขียนตกหล่น พบการเขียนพยัญชนะควบกล้ำหรืออักษรนำ การเขียนพยัญชนะท้าย การเขียนสระ การเขียนรูปวรรณยุกต์ และการเขียนพยัญชนะก้านต์ตกหล่น นอกจากนี้ ยังพบการเขียนผิดหลายลักษณะในคำหนึ่งคำอีกด้วย

บทที่ 5

ข้อผิดพลาดด้านการใช้คำและการเขียนประโยค

การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านการใช้คำและการเขียนประโยค ในการเขียนภาษาไทยของ นิสิตกัมพูชา มหาวิทยาลัยบูรพา สามารถแบ่งข้อผิดพลาดได้เป็น ข้อผิดพลาดเรื่องการใช้คำ ข้อผิดพลาดเรื่องกริยาลำดับคำ และข้อผิดพลาดเรื่องกริยารูปประโยค ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ข้อผิดพลาดด้านการใช้คำ

1. การใช้คำที่ทำหน้าที่ต่าง ๆ ในประโยคไม่ถูกต้อง

การเลือกชนิดของคำมาใช้ในประโยคไม่ถูกต้อง หมายถึง การที่ในประโยคควรใช้คำชนิดหนึ่งแต่นิสิตเลือกใช้คำอีกชนิดหนึ่งซึ่งไม่ถูกต้องตามหน้าที่ของคำ

1.1 การใช้คำอื่นแทนคำนาม

1.1.1 การใช้คำกริยาแทนคำนาม

(1) วันหยุดเขาไปเรียนพิเศษคือคณิตศาสตร์

ตัวอย่างที่ (1) นิสิตใช้คำว่า “คือ” ซึ่งเป็นคำกริยาในตำแหน่งของคำนาม ดังนั้นจึงควรเปลี่ยนจากคำกริยา “คือ” เป็นคำนาม “วิชา” เพื่อให้ประโยคถูกต้องสมบูรณ์ ดังนี้

(1) วันหยุดเขาไปเรียนพิเศษวิชาคณิตศาสตร์

(2) ผมไปตลาดอยู่ 8.15 นาที

(3) ผมออกกำลังกายอยู่สิบแปดนาฬิกา 15 นาที

(4) ผมกลับมาที่ห้องพักอยู่สี่นาฬิกา 15 นาที

(5) ผมและเธอจะไปบ้านของคุณอยู่เจ็ดโมงนาที

(6) อยู่ไม่กี่ชั่วโมงสิบห้านาทีผมเข้าห้องเรียนภาษาไทย

(7) ผมเข้าเรียนภาษาไทยอยู่ที่วันจันทร์ 9.00 นาฬิกา

ตัวอย่างที่ (2) (3) (4) (5) (6) และ (7) นิสิตใช้คำว่า “อยู่” และ “อยู่ที่” ซึ่งเป็นคำกริยาในตำแหน่งที่ควรใช้คำนาม ดังนั้นจึงควรเปลี่ยนจากคำกริยา “อยู่” เป็นคำนาม “เวลา” ดังนี้

(2) ผมไปตลาดเวลา 8.15 นาฬิกา

(3) ผมออกกำลังกายเวลา 18.15 นาฬิกา

(4) ผมกลับมาที่ห้องพักเวลา 16.15 นาฬิกา

- (5) ผมและเธอจะไปบ้านของคุณเวลา 7 โมง
- (6) เวลา 9 โมง 15 นาที ผมเข้าห้องเรียนภาษาไทย
- (7) วันจันทร์ผมเข้าเรียนภาษาไทยเวลา 9.00 นาฬิกา

1.1.2 การใช้คำบุพบทแทนคำนาม

- (8) ผมเตรียมตัวไปตลาดใน 8.32 นาฬิกา

ตัวอย่างที่ (8) นิสิตใช้คำว่า “ใน” ซึ่งเป็นคำบุพบทในตำแหน่งที่ควรใช้คำนาม ดังนั้นจึงควรเปลี่ยนจากคำบุพบท “ใน” เป็นคำนาม “เวลา” เพื่อให้ประโยคถูกต้องสมบูรณ์ ดังนี้ (8) ผมเตรียมตัวไปตลาดเวลา 8.32 นาฬิกา

1.2 การใช้คำอื่นแทนคำกริยา

1.2.1 การใช้คำนามแทนคำกริยา

- (9) ผู้หญิงทุกคนชอบการแต่งตัวทุกเวลา
  - (10) ผมมาประเทศไทยเพื่อการศึกษาเรื่องอิเล็กทรอนิกส์ที่มหาวิทยาลัยบูรพา
  - (11) ผมชอบการเดินทางท่องเที่ยววันอาทิตย์ไปเล่นน้ำตกในตอนเที่ยง
  - (12) ผมชอบการอ่านหนังสือ เล่นกีฬา ประจำวัน ช่วยทำงานบ้าน อย่างเช่น ไปทำนากับพ่อ ความสะดวกในห้องน้ำ ช่วยทำอาหารแม่
- ตัวอย่างที่ (9) (10) (11) และ (12) นิสิตใช้คำว่า “การ” นำหน้าคำกริยา ทำให้คำกริยากลายเป็นอาการนาม แต่ในประโยคตัวอย่างควรใช้คำกริยาเพื่อให้ประโยคถูกต้องสมบูรณ์ ดังนั้นจึงควรตัด “การ” ออก ดังนี้

- (9) ผู้หญิงทุกคนชอบแต่งตัวตลอดเวลา
- (10) ผมมาประเทศไทยเพื่อศึกษาเรื่องอิเล็กทรอนิกส์ที่มหาวิทยาลัยบูรพา
- (11) ผมชอบเดินทางท่องเที่ยว วันอาทิตย์ผมไปเล่นน้ำตกในตอนเที่ยง
- (12) ผมชอบอ่านหนังสือ และเล่นกีฬาเป็นประจำ ผมช่วยพ่อแม่ทำงานบ้าน เช่น ไปทำนากับพ่อ ทำความสะดวกในห้องน้ำ ช่วยแม่ทำอาหาร

1.2.2 การใช้คำวิเศษณ์แทนคำกริยา

- (13) ผมไป ร.ร. ไม่ทันเวลาเพราะผมนอนเยอะ ๆ ใช้คำวิเศษณ์แทนกริยา
- ตัวอย่างที่ (13) นิสิตใช้คำว่า “เยอะ ๆ” ซึ่งเป็นคำวิเศษณ์ในตำแหน่งที่ควรใช้คำกริยา ดังนั้นจึงควรเปลี่ยนจากคำวิเศษณ์ “เยอะ ๆ” เป็นคำกริยา “ตื่นสาย” เพื่อให้ประโยคถูกต้องสมบูรณ์ ดังนี้ (13) ผมไปโรงเรียนไม่ทันเวลาเพราะผมนอนตื่นสาย

1.2.3 การใช้กริยาวลีแทนคำกริยา

(14) ดิฉันมีอาชีพ/ครูสอน สามีของดิฉันก็เป็นครูสอนเหมือนกัน

ตัวอย่างที่ (14) มีประโยคย่อย 2 ประโยค ในประโยคย่อยที่ 1 นิสิตใช้กริยาวลี “มีอาชีพ” ในตำแหน่งกริยาของประโยค ถึงแม้ตำแหน่งของคำจะถูกตัดแต่งแต่การใช้กริยาวลีในประโยคนี้ทำให้ไม่สามารถสื่อความหมายที่ชัดเจนได้ ดังนั้นในประโยคนี้จึงควรเปลี่ยนจากกริยาวลี “มีอาชีพ” เป็นคำกริยา “เป็น” เพื่อให้ประโยคสามารถสื่อความหมายได้ชัดเจน ดังนี้ (14) “ดิฉันเป็นครู สามีของดิฉันก็เป็นครูเหมือนกัน”

1.3 การใช้คำอื่นแทนคำวิเศษณ์

1.3.1 การใช้คำกริยาแทนคำวิเศษณ์

(15) ผมมาถึงประเทศไทยใช้เวลาหนึ่งเดือน ผมมาเรียนที่นี้สบายดีใจ

ตัวอย่างที่ (15) นิสิตใช้คำกริยา “ใช้เวลา” ในประโยค “ผมมาถึงประเทศไทยใช้เวลาหนึ่งเดือน” ซึ่งสื่อความได้ว่านิสิตใช้เวลา 1 เดือนในการเดินทางมาถึงประเทศไทย ซึ่งในความเป็นจริงนิสิตมาถึงประเทศไทยและได้อยู่ในประเทศไทยแล้วเป็นเวลา 1 เดือน ดังนั้นในประโยคนี้จึงควรเปลี่ยนจากคำกริยา “ใช้เวลา” เป็นคำวิเศษณ์ “แล้ว” เพื่อให้ประโยคสามารถสื่อความหมายได้ถูกต้องตามความเป็นจริง ดังนี้ (15) ผมมาถึงประเทศหนึ่งเดือนแล้ว ผมมาเรียนที่นี้มีความสุข/สบายใจ

1.3.2 การใช้คำนามแทนคำวิเศษณ์

(16) ผมทำความสะอาดห้องน้ำแล้วซักผ้าตอนเย็นเป็นงานประจำวัน

ตัวอย่างที่ (16) นิสิตใช้คำว่า “งานประจำ” ซึ่งเป็นคำนามในตำแหน่งที่ควรใช้คำวิเศษณ์ ดังนั้นจึงควรเปลี่ยนจากคำนาม “งานประจำ” เป็นคำวิเศษณ์ “ประจำ” เพื่อให้ประโยคถูกต้องสมบูรณ์ ดังนี้ (16) ผมทำความสะอาดห้องน้ำแล้วซักผ้าตอนเย็นเป็นประจำ

(17) ผมต้องมาเรียนอยู่ที่ประเทศไทย จำนวน 3 เดือน ใน จ.ชลบุรี ม.บูรพา คณะศึกษาศาสตร์

ตัวอย่างที่ (17) นิสิตใช้คำว่า “จำนวน” ซึ่งเป็นคำนามในตำแหน่งที่ควรใช้คำวิเศษณ์ ดังนั้นจึงควรเปลี่ยนจากคำนาม “จำนวน” เป็นคำวิเศษณ์ “เป็นเวลา” เพื่อให้ประโยคถูกต้องสมบูรณ์ ดังนี้ (17) ผมต้องมาเรียนอยู่ที่ประเทศไทยเป็นเวลา 3 เดือน ที่คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา จังหวัดชลบุรี

(18) ผมทำความสะอาดห้องน้ำแล้วซักผ้าตอนเย็นเป็นงานประจำวัน

ตัวอย่างที่ (18) นิสิตใช้คำว่า “งานประจำวัน” การใช้คำนามนี้ทำให้ความหมายของประโยคไม่ชัดเจน นอกจากนี้ยังเป็นการใช้คำนามในตำแหน่งที่ควรใช้คำวิเศษณ์ ดังนั้นจึงควรเปลี่ยนจากคำนาม “งานประจำวัน” เป็นคำวิเศษณ์ “ทุกวัน” เพื่อสอดคล้องกับบริบทและทำให้ประโยคถูกต้องสมบูรณ์ ดังนี้ (18)ตอนเย็นผมทำความสะอาดห้องน้ำแล้วซักผ้าทุกวัน

1.3.3 การใช้คำสันธานแทนคำวิเศษณ์

(19) วันนี้เวลาห้าทุ่มผมเล่นบอลและล้มลงเลือดขาของผม แต่ตอนนี้อยู่ไม่มีปัญหาเลย

ตัวอย่างที่ (19) นิสิตเลือกใช้คำสันธาน “และ” เชื่อมระหว่างคำข้างหน้าคือ “เล่นฟุตบอล” กับคำข้างหลังคือ “ล้มลง” หากพิจารณาเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในประโยคนี้จะพบว่าประธานของประโยคคือ “ผม” ได้กระทำการการเล่นฟุตบอลแล้วจากนั้น(ผม)ก็ล้มลง ดังนั้นคำที่ควรใช้เพื่อบอกการกระทำใด ๆ ที่สิ้นสุดลงแล้วเริ่มการกระทำใดใหม่อีกระยะหนึ่งในประโยคนี้ควรเป็นคำวิเศษณ์ “แล้ว” ดังนี้ (19)วันนี้เวลาห้าโมงเย็นผมเล่นฟุตบอลแล้วล้มลงขาของพม่มีเลือดออก แต่ตอนนี้ดีขึ้นแล้ว

1.4 การใช้คำอื่นแทนคำช่วยกริยา

การใช้คำวิเศษณ์แทนคำช่วยกริยา

(20) ผมไม่อาจพูดเขียนภาษาไทยได้ แต่เวลา/-ประมาณ 1 เดือนผมอาจพูด+เขียนภาษาไทยได้นิดหน่อย

ตัวอย่างที่ (20) นิสิตใช้คำว่า “อาจ” ซึ่งเป็นคำวิเศษณ์ มีความหมายว่า กล้า ,สามารถ แม้ในประโยคนี้คำ “อาจ” ที่ใช้สื่อความหมายว่า “สามารถ” แต่ผู้ใช้ภาษาไทยโดยทั่วไปไม่นิยมใช้คำ “อาจ” ในบริบทเช่นนี้ ดังนั้นจึงควรเปลี่ยนจากคำวิเศษณ์ “อาจ” เป็นคำว่า “สามารถ” ซึ่งเป็นคำช่วยกริยาบอกว่ามีคุณสมบัติที่จะทำได้ ดังนี้(20) ผมไม่สามารถพูดและเขียนภาษาไทยได้ แต่เมื่อเวลาผ่านไปประมาณ 1 เดือนผมสามารถพูดและเขียนภาษาไทยได้บ้าง

1.5 การใช้คำอื่นแทนคำบุพบท

การใช้คำกริยาแทนคำบุพบท

(21) อยู่ประเทศไทย $\triangle$ เคารพเพลงชาติแปดโมงเช้า

(22) ผมมาเรียนที่นี่คณะไฟฟ้า เพื่อเอาความรู้มาสอนนักเรียนอยู่ประเทศกัมพูชา

(23) ผมมาที่นี่ เรียนสาขาไฟฟ้า เอาไปสั่งสอนนักศึกษาอยู่กัมพูชา

ตัวอย่างที่ (21) (22) และ (23) นิสิตใช้คำว่า “อยู่” ซึ่งเป็นคำกริยาในตำแหน่งที่ควรใช้คำบุพบท ดังนั้นจึงควรเปลี่ยนจากคำกริยา “อยู่” เป็นคำบุพบท “ที่” เพื่อให้ประโยคถูกต้องสมบูรณ์ ดังนี้

(21) ที่ประเทศไทยคนไทยเคารพธงชาติเวลา 8 นาฬิกา

(22) ผมมาเรียนที่นี่คณะวิศวกรรมศาสตร์ สาขาวิศวกรรมไฟฟ้า เพื่อนำความรู้ไปสอนนักเรียนที่ประเทศกัมพูชา

(23) ผมมาเรียนสาขาวิศวกรรมไฟฟ้าที่นี่เพื่อไปสอนนักศึกษาที่ประเทศกัมพูชา

(24) เวลาเช้านี้ ดิฉันจะพูดเรื่องสงกรานต์อยู่กัมพูชา ประการณในวันที่ 13 หรือก็วันที่ 14 เดือนเมษายนทุก ๆ ปี

ตัวอย่างที่ (24) นิสิตใช้คำว่า “อยู่” ซึ่งเป็นคำกริยาในตำแหน่งที่ควรใช้คำบุพบท ดังนั้นจึงควรเปลี่ยนจากคำกริยา “อยู่” เป็นคำบุพบท “ที่” หรือ “ใน” เพื่อให้ประโยคถูกต้องสมบูรณ์ ดังนี้ (24) เช้าวันนี้ ดิฉันจะพูดเรื่องสงกรานต์ในประเทศกัมพูชา ซึ่งเริ่มต้นในวันที่ 13 หรือวันที่ 14 เดือนเมษายนของทุก ๆ ปี

1.6 การใช้คำอื่นแทนคำสันธาน

การใช้คำวิเศษณ์แทนคำสันธาน

(25) ผมแต่งงานแล้วแล้วผมมีลูก 2 คน คือ ผู้หญิงและผู้ชาย

ตัวอย่างที่ (25) นิสิตใช้คำว่า “แล้ว ” ซึ่งเป็นคำวิเศษณ์ในตำแหน่งที่ควรใช้คำสันธาน ดังนั้นจึงควรเปลี่ยนจากคำวิเศษณ์ “แล้ว ” เป็นคำสันธาน “และ” เพื่อให้ประโยคถูกต้องสมบูรณ์ ดังนี้ (25) ผมแต่งงานแล้วและผมมีลูก 2 คน เป็นผู้หญิงและผู้ชาย

1.7 การใช้คำอื่นแทนคำลักษณนาม

การใช้คำวิเศษณ์แทนคำลักษณนาม

(26) อาจารย์อยู่ที่นี้ทั้งหมดมีใจดีมาก

ตัวอย่างที่ (26) นิสิตใช้คำว่า “ทั้งหมด” ซึ่งเป็นคำวิเศษณ์ในตำแหน่งที่ควรใช้คำลักษณนาม ดังนั้นจึงควรเปลี่ยนจากคำวิเศษณ์ “ทั้งหมด” เป็นคำลักษณนาม ซึ่งในบริบทนี้ลักษณนามของอาจารย์ควรใช้ “ทุกคน” ดังนั้นจึงควรเปลี่ยนคำลักษณนาม “ทั้งหมด” เป็น “ทุกคน” เพื่อให้ประโยคถูกต้องสมบูรณ์ ดังนี้ (26)อาจารย์ที่นี้ทุกคนใจดีมาก

2. การใช้คำผิดความหมาย

การใช้คำผิดความหมาย เป็นการใช้คำแต่ละประเภทไม่ถูกต้องตามความหมายของคำ ซึ่งอาจหมายถึงการใช้คำถูกชนิดแต่ผิดความหมาย หรือการใช้คำในความหมายที่ไม่ตรงกับบริบท

2.1 คำนาม

(27) ผมแต่งงานแล้ว ภรรยาของผมชื่อนิมลแล้วเขาแม่ชายครับ

ตัวอย่างที่ (27) นิสิตใช้เลือกใช้คำนาม คือ “แม่ชาย” ซึ่งไม่เหมาะสมกับบริบทและเป็นคำที่ไม่นิยมใช้ในภาษาไทย ในภาษาไทยจะใช้คำว่า “แม่” เรียกผู้หญิงที่กระทำการหรืองานอย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น คำชาย เรียกว่า “แม่คำ” ถึงแม้ภาษาไทยจะมีคำกริยา “คำชาย” แต่เมื่อผู้ทำกริยาคำชายเป็นหญิงเราจะใช้คำว่า “แม่คำ” เท่านั้น ดังนั้นในบริบทนี้จึงควรเปลี่ยนคำว่า “แม่ชาย” เป็น “แม่คำ” ดังนี้ (27) ผมแต่งงานแล้ว ภรรยาของผมชื่อนิมล เธอเป็นแม่คำ

(28) ดิฉันมีอาชีพครูสอน สามีของดิฉันก็เป็นครูสอนเหมือนกัน

ตัวอย่างที่ (28) นิสิตใช้ “ครูสอน” ซึ่งในภาษาไทยไม่สามารถสื่อความหมายได้ในบริบทนี้ หากจะพิจารณาว่าเป็นประโยคก็เป็นประโยคที่ไม่สมบูรณ์ เพราะมีส่วนประธานคือ “ครู” และส่วนกริยา คือ “สอน” แต่ขาดกรรม เนื่องจากกริยา “สอน” เป็นกริยาที่ต้องการกรรม ดังนั้นในบริบทนี้จึงควรเปลี่ยนคำว่า “ครูสอน” เป็น “ครู” ซึ่งสามารถสื่อความหมายได้ชัดเจน ดังนี้ (28) ดิฉันมีอาชีพเป็นครู สามีของดิฉันก็เป็นครูเหมือนกัน

(29) ดิฉันแต่งงานแล้ว มีลูกสองคน ลูกสาวมีอายุ 9 ขวบ ลูกน้องมีอายุ 4 ขวบ
 ขวบ ลูกคนเล็ก/ลูกสาวคนเล็ก/ลูกชายคนเล็กมีอายุ 4 ขวบ (ประโยคที่มีเนื้อความ
 ไม่สัมพันธ์กัน)

ตัวอย่างที่ (29) นิสิตใช้คำนาม คือ “ลูกน้อง” ซึ่งเป็นคำภาษาปาก มีความหมายว่า
 บริวาร, ผู้อยู่ในปกครองหรือใต้บังคับบัญชา, ผู้ใกล้ชิดเป็นกำลังสำคัญในการทำงาน จากความหมายของ
 “ลูกน้อง” เมื่อนำมาใช้ในประโยคนี้จะไม่สอดคล้องกับบริบท ดังนั้นจึงควรเปลี่ยนคำว่า “ลูกน้อง”
 เป็น “ลูกคนเล็ก” หรือ “ลูกสาวคนเล็ก” หรือ “ลูกชายคนเล็ก” ตามความเป็นจริง ดังนี้ (29) ดิฉัน
 แต่งงานแล้ว มีลูกสองคน ลูกคนโต/ลูกสาวคนโตมีอายุ 9 ขวบ ลูกคนเล็ก/ลูกสาวคนเล็ก/ลูกชายคน
 เล็กมีอายุ 4 ขวบ

(30) ตอนสายดิฉันกินอาหารกับไข่เจียวค่ะ

ตัวอย่างที่ (30) นิสิตใช้คำนาม คือ “อาหาร” ซึ่งมีความหมายว่า ของกิน, เครื่องค้ำ
 จุนชีวิต, เครื่องหล่อเลี้ยงชีวิต เช่น อาหารเช้า อาหารปลา อาหารนก แต่ในบริบทนี้คำที่ต่อจากคำว่า
 “อาหาร” คือ “กับไข่เจียว” การใช้คำว่า “อาหาร” ในประโยคนี้จึงไม่สอดคล้องกับบริบท ดังนั้นควร
 เปลี่ยนคำว่า “อาหาร” เป็น “ข้าว” เพื่อให้สอดคล้องกับบริบทและคำที่ตามมา ดังนี้ (30) ตอนสาย
 ดิฉันกินข้าวกับไข่เจียวค่ะ

(31) เมื่อวานฉันได้ไปตลาดแหลมทองซื้อนาฬิกา 1 เครื่อง

ตัวอย่างที่ (31) นิสิตใช้คำนาม คือ “ตลาด” ซึ่งมีความหมายว่า ที่ชุมนุมเพื่อซื้อขาย
 ของต่าง ๆ ส่วน “ห้างสรรพสินค้า” มีลักษณะเป็นร้านค้าปลีกขนาดใหญ่ ซึ่งสินค้าที่ขายส่วนใหญ่จะ
 เป็นเครื่องอุปโภคบริโภคระดับกลางจนถึงระดับสูงหลากหลายประเภท เช่น เสื้อผ้า เครื่องสำอาง
 เครื่องใช้ในบ้าน ซึ่งในความเป็นจริง “แหลมทอง” มีลักษณะเป็นห้างสรรพสินค้าที่ตั้งอยู่หน้า
 มหาวิทยาลัยบูรพา ดังนั้นในบริบทนี้จึงควรเปลี่ยนคำว่า “ตลาด” เป็น “ห้างสรรพสินค้า” เพื่อให้
 สอดคล้องกับความเป็นจริง ดังนี้ (31)เมื่อวานฉันได้ไปห้างสรรพสินค้าแหลมทองเพื่อซื้อนาฬิกา 1
 เรือน

(32) ประเทศไทยมีภูมิภาพสวย ๆ และอาหารอร่อย ๆ เป็นพิเศษ

ตัวอย่างที่ (32) นิสิตใช้คำว่า “ภูมิภาพ” ซึ่งในภาษาไทยคำว่า “ภูมิภาพ” ไม่สามารถสื่อความหมายได้ ในภาษาไทยมีคำที่สอดคล้องกับบริบทนี้คือคำว่า “ทัศนียภาพ” ซึ่งมีความหมายว่า ภาพที่หน้าตา, มักใช้หมายถึงภูมิประเทศที่สวยงาม ดังนั้นในบริบทนี้จึงควรเปลี่ยนคำว่า “ภูมิภาพ” เป็น “ทัศนียภาพ” เพื่อให้สอดคล้องกับบริบท ดังนี้ (32)ประเทศไทยมีทัศนียภาพสวย ๆ และอาหารอร่อย

(33) ตอนเช้าผมไปออกกำลังกายกับเพื่อน ผมใช้เวลา 50 นาที กลับไปคอนโดและอาบน้ำ กินอาหารตอนเช้า

ตัวอย่างที่ (33) นิสิตใช้คำว่า “อาหารตอนเช้า” ซึ่งไม่สอดคล้องกับบริบทนี้ เพราะ “อาหารตอนเช้า” สามารถตีความได้ว่า กินอาหารในเวลาเช้า ในบริบทนี้ควรใช้คำว่า “อาหารเช้า” ซึ่งหมายถึง อาหารมื้อเช้าแทน ดังนั้นในบริบทนี้จึงควรเปลี่ยนคำว่า “อาหารตอนเช้า” เป็น “อาหารเช้า” เพื่อให้สอดคล้องกับบริบท ดังนี้ (33)ตอนเช้าผมไปออกกำลังกายกับเพื่อนใช้เวลา 50 นาที เมื่อกลับไปคอนโดผมอาบน้ำแล้วจึงกินอาหารเช้า

(34) วันนี้คุณกินอาหารตอนกลางวันเสร็จแล้วยัง

ตัวอย่างที่ (34) นิสิตใช้คำว่า “อาหารตอนกลางวัน” ซึ่งไม่สอดคล้องกับบริบทนี้ เพราะ “อาหารตอนกลางวัน” สามารถตีความได้ว่า กินอาหารในเวลากลางวัน ในบริบทนี้ควรใช้คำว่า “อาหารกลางวัน” ซึ่งหมายถึง อาหารมื้อกลางวัน แทน ดังนั้นในบริบทนี้จึงควรเปลี่ยนคำว่า “อาหารตอนกลางวัน” เป็น “อาหารกลางวัน” เพื่อให้สอดคล้องกับบริบท ดังนี้ (34)วันนี้คุณกินอาหารกลางวันแล้วหรือยัง

(35) อยู่ประเทศไทย เคารพเพลงชาติแปดโมงเช้า

ตัวอย่างที่ (35) นิสิตใช้คำว่า “เพลงชาติ” ซึ่งไม่สอดคล้องบริบทการใช้ในภาษาไทย ในภาษาไทยไม่ใช่คำว่า “เพลงชาติ” หลังกริยาเคารพ แต่ใช้คำว่า “ธงชาติ” ดังนั้นในบริบทนี้จึงควรเปลี่ยนคำว่า “เพลงชาติ” เป็น “ธงชาติ” เพื่อให้สอดคล้องกับบริบท ดังนี้ (35)ที่ประเทศไทยคนไทยเคารพธงชาติเวลา 8 นาฬิกา

(36) ผมไปซื้อน้ำบริสุทธิ์กับเพื่อนของผมตอนเย็น

ตัวอย่างที่ (36) นิสิตใช้คำว่า “น้ำบริสุทธิ์” ซึ่งไม่สอดคล้องกับบริบทการใช้ในภาษาไทย เนื่องจาก “น้ำบริสุทธิ์” มักจะหมายถึงน้ำที่มีไฮโดรเจนกับออกซิเจนเป็นส่วนประกอบโดยไม่มีสารอะไรเจือปน น้ำบริสุทธิ์เป็นน้ำที่ไม่เหมาะจะใช้ดื่มเพราะไม่มีแร่ธาตุที่เป็นประโยชน์ต่อร่างกายปนอยู่ โดยทั่วไปมักใช้น้ำบริสุทธิ์เติมแบตเตอรี่รถ จากลักษณะของน้ำบริสุทธิ์ที่กล่าวมาไม่เหมาะสมจะนำมาใช้ในบริบทนี้ ดังนั้นในบริบทนี้ควรใช้คำว่า “น้ำดื่ม” แทน “น้ำบริสุทธิ์” เพื่อให้สอดคล้องกับบริบท ดังนี้ (36)ผมไปซื้อน้ำดื่มกับเพื่อนของผมตอนเย็น

2.2 คำสรรพนาม

(37) ครอบครัวของคุณมี 5 คน คือ พ่อ แม่ พี่ชาย ผม และน้องสาว

ตัวอย่างที่ (37) นิสิตใช้คำสรรพนาม “คุณ” ซึ่งไม่สอดคล้องกับบริบท ในบริบทนี้ นิสิตต้องการกล่าวถึงครอบครัวของตนเองดังนั้นจึงควรเปลี่ยนจากสรรพนาม “คุณ” เป็น “ผม” เพื่อให้สอดคล้องกับบริบทการใช้ ดังนี้ (37)ครอบครัวของผมมี 5 คน คือ พ่อ แม่ พี่ชาย ผม และน้องสาว

(38) ผมแต่งงานแล้ว ภรรยาของผมชื่อนิมลแล้ว เขาแม่ชายครับ

ตัวอย่างที่ (38) นิสิตใช้คำสรรพนาม “เขา” ซึ่งไม่สอดคล้องกับบริบท เนื่องจากในประโยคก่อนหน้านิสิตกล่าวถึงภรรยา ดังนั้นสรรพนามที่ควรใช้แทนภรรยา คือ “เธอ” ไม่ใช่ “เขา” เนื่องจาก เธอ เป็นสรรพนามที่ใช้กับผู้หญิง ดังนั้นในบริบทนี้จึงควรเปลี่ยนคำสรรพนาม “เขา” เป็น “เธอ” เพื่อให้สอดคล้องกับค่านามที่คำสรรพนามนั้นใช้แทน ดังนี้ (38)ผมแต่งงานแล้ว ภรรยาของผมชื่อนิมล เธอเป็นแม่ค้าครับ

(39) เดียวกับเดนาไม่รู้จักคำไทยไปเขาจะถามอาจารย์

ตัวอย่างที่ (39) นิสิตใช้คำสรรพนาม “เขา” ซึ่งไม่สอดคล้องกับบริบท เนื่องจากในประโยคก่อนหน้านิสิตกล่าวถึงคน ๒ คน คือ เดียวกับเดนา จึงควรใช้สรรพนาม “พวกเขา” แทนประธานที่เป็นพหูพจน์ ดังนั้นในบริบทนี้จึงควรเปลี่ยนคำสรรพนาม “เขา” เป็น “พวกเขา” เพื่อให้สอดคล้องกับค่านามที่คำสรรพนามนั้นใช้แทน ดังนี้ (39)เดียวกับเดนาไม่รู้จักคำไทย พวกเขาจะไปถามอาจารย์

2.3 คำกริยา

(40) เมืองไทยอากาศเป็นร้อนมาก (เน้นว่าที่เมืองไทย ไม่ได้เน้นที่อากาศ)

ตัวอย่างที่ (40) นิสิตเลือกใช้กริยา “เป็น” ซึ่งเป็นคำกริยาสำหรับแสดงความสัมพันธ์ระหว่างคำกับคำหลัง เพื่อให้เห็นว่าคำหน้าและคำหลังมีภาวะ คือ ความมี ความเป็น เกี่ยวข้องกันอย่างไร จากความหมายของ “เป็น” จะเห็นได้ว่านิสิตเลือกใช้คำไม่ถูกต้องตามหน้าที่ของคำและไม่สอดคล้องกับบริบท ในบริบทนี้ “อากาศเป็นร้อน” ไม่สามารถสื่อความได้ ต้องใช้คำว่า อากาศร้อน จึงจะสื่อความหมายได้ อย่างไรก็ตามประโยคนี้ต้องการคำกริยาและคำกริยาที่เหมาะสมกับการใช้ในบริบทนี้เพื่อให้สามารถสื่อความได้คือกริยา “มี” ดังนั้นควรแก้ไขประโยคใหม่ ดังนี้ (40)เมืองไทยมีอากาศร้อนมาก

(41) ผมรู้จักเพื่อนมาก ๆ รู้จัก ก. เคยพบเคยเห็นและจำได้, คู่กันเคยกัน

ตัวอย่างที่ (41) นิสิตเลือกใช้กริยา “รู้จัก” ซึ่งมีความหมายว่า เคยพบเคยเห็นและจำได้ คู่กันเคยกัน ซึ่งจากความหมายของ “รู้จัก” ไม่สอดคล้องกับค่านามที่ตามมาคือ “เพื่อน” ในบริบทนี้ เพราะ “เพื่อน” หมายถึง ผู้ชอบพอรักใคร่กัน ผู้สนิทสนมคู่กันเคยกัน จึงควรใช้กริยา “มี” มากกว่ากริยา “รู้จัก” เพื่อให้ประโยคมีความสมบูรณ์และชัดเจนขึ้น ดังนี้ (41)ผมมีเพื่อนมากมาย

(42) ผมแต่งงานแล้วแล้วผมมีลูก 2 คน คือ ผู้หญิงและผู้ชาย

ตัวอย่างที่ (42) นิสิตเลือกใช้กริยา “คือ” ซึ่งเป็นกริยาที่มีความหมายว่า เป็น , เท่ากับ เหมือนกับ แต่ในบริบทนี้ควรใช้คำกริยาที่แสดงความเกี่ยวข้องระหว่างคำหน้า “ลูก 2 คน” กับ คำหลัง “ผู้หญิงและผู้ชาย” ซึ่งกริยาที่เหมาะสมกับบริบทนี้ควรใช้ “เป็น” เนื่องจาก กริยา “เป็น” เป็นคำกริยาสำหรับแสดงความสัมพันธ์ระหว่างคำหน้ากับคำหลัง เพื่อให้เห็นว่าคำหน้าและคำหลังมีภาวะ คือ ความมี ความเป็น เกี่ยวข้องกันอย่างไร ดังนั้นในบริบทนี้ควรใช้ “เป็น” เพื่อแสดงความเกี่ยวข้องระหว่างคำหน้า “ลูก 2 คน” กับคำหลัง “ผู้หญิงและผู้ชาย” ดังนี้ (42)ผมแต่งงานแล้วและผมมีลูก 2 คน เป็นผู้หญิงและผู้ชาย

(43) ผมมาเรียนที่นี้คณะไฟฟ้า เพื่อเอาความรู้มาสอนนักเรียนอยู่ประเทศกัมพูชา
 ตัวอย่างที่ (43) นิสิตเลือกใช้กริยา “เอา...มา” ซึ่งถ้าพิจารณาจากประโยคแรก
 “ผมมาเรียนที่นี้คณะวิศวกรรมศาสตร์” แสดงให้เห็นว่านิสิตกำลังเรียนอยู่ที่มหาวิทยาลัยบูรพา และ
 เมื่อเรียนสำเร็จแล้วนิสิตจะกลับไปประเทศกัมพูชา ดังนั้นในประโยคนี้จึงควรใช้กริยา “นำ...ไป” จึงจะ
 สอดคล้องกับบริบทและความเป็นจริง เนื่องจากกริยาไป_มาใช้เพื่อระบุทิศทางออกจากตัวผู้พูด ดังนั้น
 ถ้านิสิตอยู่ที่ประเทศไทย ควรต้องใช้คำว่า “ไป” ไม่ใช่ “มา” ดังนี้ (43)ผมมาเรียนที่นี้คณะ
 วิศวกรรมศาสตร์ สาขาวิศวกรรมไฟฟ้า เพื่อนำความรู้ไปสอนนักเรียนในประเทศกัมพูชา

(44) ผมจะไปบ้านพຸ່ງนี้ ผมไปดูกรรยาของผมและครอบครัว
 ตัวอย่างที่ (44) นิสิตเลือกใช้กริยา “ดู” ซึ่งมีความหมายว่า ใช้สายตาเพื่อให้เห็น
 จากความหมายของ “ดู” ไม่สอดคล้องกับบริบทและทำให้ความหมายของประโยคไม่ชัดเจน ดังนั้น
 จึงควรใช้กริยา “หา” (เยี่ยม ,เยี่ยมเยียน) หรือ “เยี่ยม” (ไปถามข่าวทุกข์สุข, ไปหา) เพื่อให้สอดคล้อง
 กับบริบทและเนื้อความในประโยค ดังนี้ (44)ผมจะไปบ้านพຸ່ງนี้ ผมจะไปหา/เยี่ยมกรรยาและ
 ครอบครัวของผม

(45) ผมมาที่นี้ เรียนสาขาไฟฟ้า เอาไปสั่งสอนนักศึกษาอยู่กัมพูชา
 ตัวอย่างที่ (45) นิสิตเลือกใช้กริยา “สั่งสอน” ซึ่งมีความหมายว่า ชี้แจงให้เข้าใจ
 และบอกให้ทำ จากความหมายของ “สั่งสอน” จะเห็นได้ว่าการใช้คำที่ไม่สอดคล้องกับบริบท ดังนั้น
 ควรใช้กริยา “สอน” ซึ่งมีความหมายว่า บอกวิชาความรู้ให้ จึงจะสอดคล้องกับบริบทและเนื้อความใน
 ประโยค ดังนี้ (45)ผมมาเรียนสาขาวิศวกรรมไฟฟ้าที่นี้ เพื่อไปสอนนักศึกษาที่กัมพูชา

(46) เวลาเข้านี้ ดิฉันจะพูดเรื่องสงกรานต์ต่อกัมพูชา ปรารภในวันที่ 13 หรือก็
 วันที่ 14 เดือนเมษายนทุก ๆ ปี ปรารภ ก. กล่าวถึง ตั้งต้น ดารี
 ตัวอย่างที่ (46) นิสิตเลือกใช้กริยา “ปรารภ” ซึ่งมีความหมายว่า กล่าวถึง ตั้งต้น
 ดารี แม้ว่ากริยา “ปรารภ” จะมีความหมายว่า “ตั้งต้น” ซึ่งสอดคล้องกับเนื้อความของประโยค แต่ก็
 ไม่นิยมใช้ในบริบทเช่นนี้ ในบริบทนี้มีคำที่เหมาะสมกว่า คือ “เริ่มต้น” ดังนั้นควรใช้กริยา “เริ่มต้น”
 แทน “ปรารภ” เพื่อให้ประโยคมีความสมบูรณ์และชัดเจนขึ้น ดังนี้ (46) เข้าวันนี้ ดิฉันจะพูดเรื่อง
 สงกรานต์ในกัมพูชา ซึ่งเริ่มต้นในวันที่ 13 หรือวันที่ 14 เดือนเมษายนของทุก ๆ ปี

(47) ตอนกลางวันผมจากเรียนไปกินอาหารอยู่ที่ร้าน จาก ก. ออกผันไป เช่น จากบ้านจากเมือง จากลูกจากเมีย

ตัวอย่างที่ (47) นิสิตเลือกใช้กริยา “จาก” ซึ่งมีความหมายว่า ออกผันไป กริยา “จาก” เมื่อใช้กับกริยา “เรียน” ไม่สามารถสื่อความได้ ดังนั้นควรใช้กริยา “เลิก” ซึ่งมีความหมายว่า สิ้นสุดลงชั่วคราวหรือตลอดไป ซึ่งเป็นกริยาที่เมื่อใช้ร่วมกับกริยา “เรียน” เป็นกริยาเรียง “เลิกเรียน” ซึ่งสามารถสื่อความหมายได้ และสอดคล้องกับบริบทนี้ด้วย ดังนี้ (47)ตอนกลางวันเมื่อผมเลิกเรียน ผมก็ไปกินอาหารที่ร้าน

(48) อาจารย์ไทยทำอาหารตอนเที่ยงให้ผม วันนี้อร่อยมาก และนำผมไปเที่ยวทะเลบางแสน

ตัวอย่างที่ (48) นิสิตเลือกใช้กริยา “นำ” ซึ่งมีความหมายว่า ไปข้างหน้า , ออกหน้า, เริ่มต้นโดยมีผู้อื่นหรือสิ่งอื่นตามหรือทำตาม โดยทั่วไปในบริบทเช่นนี้ไม่นิยมใช้กริยา “นำ” กับบุคคล เว้นแต่ในภาษาถิ่นบางถิ่น เช่นภาษาถิ่นใต้ คำที่เหมาะสมกับบริบทนี้คือ “พา” เพราะคำที่ตามมาเป็นบุคคล (ผม) ในประโยคนี้จึงควรใช้คำว่า “นำ” แทน “พา” ดังนี้(48)วันนี้ตอนเที่ยง อาจารย์ชาวไทยทำอาหารให้ผมทานอร่อยมากและพาผมไปเที่ยวทะเลบางแสน

(49) ผมชอบใจอ่านหนังสือนำเที่ยวตอนบ่ายในห้องนอน

ตัวอย่างที่ (49) นิสิตเลือกใช้กริยา “ชอบใจ” ซึ่งมีความหมายว่า ถูกใจ ยินดีพอใจ จะเห็นได้ว่าความหมายของ “ชอบใจ” ไม่สอดคล้องที่จะใช้ในบริบทนี้ คำที่เหมาะสมจะใช้ในบริบทนี้คือ “ชอบ” ซึ่งมีความหมายว่า พอใจและทำบ่อย ๆ ในประโยคนี้จึงควรใช้คำว่า “ชอบ” แทน “ชอบใจ” เพื่อให้เพื่อให้ประโยคมีความสมบูรณ์และชัดเจนขึ้น ดังนี้(49)ผมชอบอ่านหนังสือนำเที่ยวในห้องนอนตอนบ่าย

(50) ตอนเช้าหกโมงผมตื่นตอนไปล้างหน้า ถูฟัน เสร็จกินมาม่า

ตัวอย่างที่ (50) นิสิตเลือกใช้กริยา “ถู” กับคำนาม “ฟัน” แม้ว่า “ถู” มีความหมายว่า สี่ ซึ่งสามารถใช้ได้ในหลาย ๆ ความหมาย เช่น ถูขี้โคล ถูเนื้อถูตัว รวมถึง ถูฟัน ด้วย แต่ในบริบทการใช้จริงในภาษาไทย ไม่นิยมใช้ กริยา “ถู” กับ “ฟัน” แต่เราใช้ กริยา “แปรง” กับ “ฟัน” เป็น “แปรงฟัน” ในประโยคนี้ควรใช้กริยา “แปรง” แทน “ถู” เพื่อให้ประโยคมีความชัดเจนและเป็นไปตามความนิยมในการใช้คำ ดังนี้ (50) ตอนเช้าหกโมงผมตื่นนอนไปล้างหน้า แปรงฟัน เสร็จแล้วกินมาม่า

(51) วันอาทิตย์ ผมไปเล่นแหลมทองตอนสายกับเพื่อน

ตัวอย่างที่ (51) นิสิตเลือกใช้กริยา “ไปเล่น” ซึ่งไม่สามารถสื่อความหมายได้ในประโยคนี้ จากบริบทจึงควรเปลี่ยนกริยา “ไปเล่น” เป็น “ไปเที่ยว” เพื่อให้สอดคล้องกับบริบทและเนื้อความในประโยค ดังนี้(51)วันอาทิตย์ตอนสายผมไปเที่ยวห้างแหลมทองกับเพื่อน

2.4 คำลักษณนาม

(52) เมื่อวานฉันได้ไปตลาดแหลมทอง/ซื้อนาฬิกา 1 เครื่อง

ตัวอย่างที่ (52) นิสิตเลือกใช้ลักษณนาม “เครื่อง” เพื่อบอกลักษณะของคำนาม “นาฬิกา” ซึ่งเป็นการใช้คำลักษณนามที่ไม่ถูกต้อง ลักษณะนามของนาฬิกาใช้ “เรือน” ดังนั้นจึงควรเปลี่ยนคำลักษณนาม “เครื่อง” เป็น “เรือน” เพื่อให้ถูกต้องตามการใช้คำลักษณนามในภาษาไทย ดังนี้ (52)เมื่อวานฉันได้ไปห้างแหลมทองเพื่อซื้อนาฬิกา 1 เรือน

2.5 คำวิเศษณ์

(53) ผมรู้จักเพื่อนมาก ๆ

ตัวอย่างที่ (53) นิสิตเลือกใช้คำวิเศษณ์ “มาก ๆ” เพื่อขยายคำกริยาในประโยคเดิมที่ใช้คำกริยาไม่ถูกต้อง ประโยคนี้เมื่อแก้ไขให้ถูกต้องแล้วกริยาของประโยคคือ “มี” ดังนั้นคำวิเศษณ์ที่ใช้ขยายกริยาควรเป็น “มาก” ซึ่งสามารถสื่อความและทำให้ประโยคสมบูรณ์ได้ ดังนี้ (53)ผมมีเพื่อนมาก

(54) เวลาเข้านี้ ดิฉันจะพูดเรื่องสงกรานต์ต่ออยู่กับพู่ชา พรารภในวันที่ 13 หรือก็วันที่ 14 เดือนเมษายนทุก ๆ ปี

ตัวอย่างที่ (54) นิสิตเลือกใช้คำวิเศษณ์ “เวลาเข้านี้” เพื่อบอกเวลา เป็นคำที่สามารถสื่อความหมายได้แต่ไม่นิยมใช้ โดยส่วนใหญ่เรามักใช้ “ตอนเช้า” หรือ “เข้าวันนี้” หากต้องการบอกเวลาแบบเจาะจง หากพิจารณาจากบริบทจะเห็นว่าคำวิเศษณ์ที่เหมาะสมจะใช้ในบริบทนี้คือ “เข้าวันนี้” เพราะจะทำให้ประโยคสามารถสื่อความได้ชัดเจนยิ่งขึ้น ดังนี้ (54)เข้าวันนี้ ดิฉันจะพูดเรื่องสงกรานต์ในกับพู่ชา ซึ่งเริ่มต้นในวันที่ 13 หรือวันที่ 14 เดือนเมษายนของทุก ๆ ปี

(55) เป็นประจำวันผมเข้านอนอยู่เวลาห้าทุ่ม

ตัวอย่างที่ (55) นิสิตเลือกใช้คำวิเศษณ์ “เป็นประจำวัน” ในการบอกความสม่าเสมอของการทำกริยา “เข้านอน” หากพิจารณาจากบริบทจะเห็นว่าคำวิเศษณ์ที่เหมาะสมจะใช้ในบริบทนี้คือ “เป็นประจำ” เพราะ “ประจำ” หมายถึง เป็นปกติ, เสมอ ซึ่งเป็นคำขยายที่แสดงความสม่าเสมอของการทำกริยา ในประโยคนี้ควรใช้คำวิเศษณ์ “เป็นประจำ” แทน “เป็นประจำวัน” เพื่อให้สอดคล้องกับบริบทและสามารถสื่อความหมายได้ชัดเจน ดังนี้ (55)ผมเข้านอนเวลา 5 ทุ่ม เป็นประจำ

(56) ผมชอบการอ่านหนังสือ เล่นกีฬาประจำวัน ช่วยทำงานบ้าน อย่างเช่น ไปทำนากับพ่อ ความสะอาดห้องน้ำ ช่วยทำอาหารแม่

ตัวอย่างที่ (56) นิสิตเลือกใช้คำวิเศษณ์ “ประจำวัน” ในการบอกความสม่าเสมอของการทำกริยา “อ่านหนังสือ” และ “เล่นกีฬา” หากพิจารณาจากบริบทจะเห็นว่าคำวิเศษณ์ที่เหมาะสมจะใช้ในบริบทนี้คือ “เป็นประจำ” เพราะ “ประจำ” หมายถึง เป็นปกติ, เสมอ ซึ่งเป็นคำขยายที่แสดงความสม่าเสมอของการทำกริยา ในประโยคนี้ควรใช้คำวิเศษณ์ “เป็นประจำ” แทน “ประจำวัน” เพื่อให้สอดคล้องกับบริบทและสามารถสื่อความหมายได้ชัดเจน ดังนี้ (56)ผมชอบอ่านหนังสือ และเล่นกีฬาเป็นประจำ ผมช่วยพ่อแม่ทำงานบ้าน เช่น ไปทำนากับพ่อ ทำความสะอาดห้องน้ำ ช่วยแม่ทำอาหาร

(57) ทุกวันตอนเช้าฉันตื่นขึ้นมาเจ็ดโมง 15 นาที

ตัวอย่างที่ (57)นิสิตใช้คำวิเศษณ์ “ทุกวันตอนเช้า” ในการบอกความสม่าเสมอของการทำกริยา “ตื่น”หากพิจารณาจากบริบทจะเห็นว่าคำวิเศษณ์ที่เหมาะสมจะใช้ในบริบทนี้คือ “ทุกเช้า” เพราะทุกเช้าสามารถสื่อความได้ชัดเจนว่า เป็นทุกเช้าของทุกวันอยู่แล้ว ดังนั้นประโยคนี้จึงควรใช้คำวิเศษณ์ “ทุกเช้า” แทน “ทุกวันตอนเช้า” ดังนี้ (57)ทุกเช้าฉันตื่นเวลา 7.15 นาที (เจ็ดโมง 15 นาที)

(58) ผมกลับมาที่ห้องพักอยู่สี่นาฬิกา 15 นาที

ตัวอย่างที่ (58) นิสิตเลือกใช้คำบอกเวลา คือ “สี่นาฬิกา 15 นาที” ซึ่งสื่อความได้ว่าเป็นเวลาสี่สิบห้านาที คำบอกเวลาที่นิสิตใช้นี้ไม่สอดคล้องกับบริบท จึงควรเปลี่ยนคำที่ใช้บอกเวลาจาก “สี่นาฬิกา 15 นาที” เป็น “16.15 นาที” หรือ “สี่โมงเย็นสิบห้านาที” ดังนี้ (58)ผมกลับมาที่ห้องพักเวลา 16.15 นาที

(59) ผมและเธอจะไปบ้านของคุณอยู่เจ็ดโมงนาทึ

ตัวอย่างที่ (59) นิสิตเลือกใช้คำบอกเวลา คือ “เจ็ดโมงนาทึ” ซึ่งไม่สามารถสื่อความได้ ดังนั้นจึงควรเปลี่ยนคำบอกเวลาจาก “เจ็ดโมงนาทึ” เป็น “เวลา 7 โมง” ดังนี้(59)ผมและเธอจะไปบ้านของคุณเวลา 7 โมง

(60) หกชั่วโมงผมและเพื่อนไปริมทะเลกินอาหารที่นั่น

ตัวอย่างที่ (60) นิสิตเลือกใช้คำบอกเวลา คือ “หกชั่วโมง” ซึ่งไม่สอดคล้องกับบริบทและไม่สามารถสื่อความได้ ดังนั้นจึงควรเปลี่ยนคำบอกเวลาจาก “หกชั่วโมง” เป็น “หกโมงเย็น” ดังนี้ (60) หกโมงเย็นผมและเพื่อนไปกินอาหารที่ริมทะเล

(61) วันนี้เวลาห้าทุ่มผมเล่นบอลและล้มลงเลือดขาของผม แต่ตอนนี้ไม่มีปัญหา

เลย

ตัวอย่างที่ (61) นิสิตเลือกใช้คำบอกเวลา คือ “ห้าทุ่ม” ซึ่งไม่สอดคล้องกับบริบทและความเป็นจริงของสถานการณ์ ดังนั้นจึงควรเปลี่ยนคำบอกเวลาจาก “ห้าทุ่ม” เป็น “ห้าโมงเย็น” ดังนี้ (61)วันนี้เวลาห้าโมงเย็นผมเล่นฟุตบอลแล้วล้มลง ขาของพม่มีเลือดออกแต่ตอนนี้ดีขึ้นแล้ว

3. การใช้คำที่ไม่สื่อความหมายในภาษาไทย

การใช้คำที่ไม่สื่อความหมายในภาษาไทย เป็นการใช้คำบางคำที่ไม่เข้ากับบริบทของภาษาไทย จึงไม่สามารถสื่อความหมายให้ผู้อ่านเข้าใจได้

(62) ผมเป็นครูมุขวิชาฟิสิกส์ที่โรงเรียนมัธยมพระยาศรีหะมุณี

ตัวอย่างที่ (62) นิสิตใช้คำว่า “มุขวิชา” ซึ่งไม่สามารถสื่อความหมายได้ในภาษาไทย ดังนั้นจึงควรเปลี่ยนคำว่า “มุขวิชา” เป็น “วิชา” เพื่อให้สามารถสื่อความหมายได้และประโยคมีความชัดเจนยิ่งขึ้น ดังนี้ (62)ผมเป็นครูสอนรายวิชาฟิสิกส์ที่โรงเรียนมัธยมพระยาศรีหะมุณี

(63) ผมมาเรียนที่นี้คณะไฟฟ้า เพื่อเอาความรู้มาสอนนักเรียนอยู่ประเทศกัมพูชา

ตัวอย่างที่ (63) นิสิตใช้คำว่า “คณะไฟฟ้า” ซึ่งสื่อความหมายได้ไม่ชัดเจน เนื่องจากไม่ตรงตามความเป็นจริงในบริบทการใช้ของภาษาไทย ดังนั้นจึงควรเปลี่ยนคำว่า “คณะไฟฟ้า” เป็น “คณะวิศวกรรมศาสตร์ สาขาวิศวกรรมไฟฟ้า” เพื่อตรงตามความเป็นจริง สามารถสื่อความหมายได้และประโยคมีความชัดเจนยิ่งขึ้น ดังนี้ (63) ผมมาเรียนที่นี้คณะวิศวกรรมศาสตร์ สาขาวิศวกรรมไฟฟ้า เพื่อนำความรู้ไปสอนนักเรียนในประเทศกัมพูชา

4. การใช้คำขาดหรือการใช้คำเกิน

4.1 การตกคำบางประเภทในประโยค

4.1.1 คำนาม

(64) ทุกวันตอนเช้าฉันตื่นขึ้นมาเจ็ดโมง 15 นาที

(65) 1 ทุ่ม พวกเรามาจากออกกำลังกายที่สนามกีฬา

(66) อยู่ประเทศไทย เคารพเพลงชาติแปดโมงเช้า

ตัวอย่างที่ (64) (65) (66) นิสิตใช้คำแสดงเวลา แต่ไม่ใช่คำนาม “เวลา” หน้าคำแสดงเวลาเหล่านั้น แม้ประโยคเหล่านี้จะสามารถสื่อความได้ แต่รูปประโยคขาดความสมบูรณ์ ดังนั้น ควรเติมคำว่า “เวลา” ประโยคมีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้นด้วย ดังนี้

(64) ทุกวันตอนเช้าฉันตื่นเวลา 7.15 นาที (เจ็ดโมง 15 นาที)

(65) เวลา 1 ทุ่ม พวกเรากลับจากออกกำลังกายที่สนามกีฬา

(66) ที่ประเทศไทยคนไทยเคารพธงชาติเวลา 8 นาฬิกา

(67) ผมกับเพื่อนไปเรียนภาษาไทยกลางวัน

ตัวอย่างที่ (67) นิสิตใช้คำบอกเวลา คือ กลางวัน โดยไม่ได้มีคำแสดงเวลาที่แน่นอน ดังนั้นเพื่อให้ประโยคมีความสมบูรณ์และสามารถสื่อความหมายได้ชัดเจนยิ่งขึ้น ควรเติมคำว่า “ตอน” หน้าคำบอกเวลา “กลางวัน” ดังนี้ (67)ผมกับเพื่อนไปเรียนภาษาไทยตอนกลางวัน

(68) ผมชอบการอ่านหนังสือ เล่นกีฬา ประจำวัน ช่วยทำงานบ้าน อย่างเช่น ไปทำนากับพ่อ ความสะอาดห้องน้ำ ช่วยทำอาหารแม่

ตัวอย่างที่ (68) ในประโยคที่ (2) เป็นประโยคที่ขาดคำนาม ทั้งส่วนที่เป็นประธานและกรรมประโยคนี้อาจขาดความสมบูรณ์และสื่อความได้ไม่ชัดเจน ดังนั้นควรเติมคำนามในส่วนที่ขาดไปเพื่อให้ประโยคนี้สมบูรณ์และสื่อความได้ชัดเจนยิ่งขึ้น ดังนี้ (68) (2) ผมช่วยพ่อแม่ทำงาน เช่น ไปทำนากับพ่อ ทำความสะอาดห้องน้ำ ช่วยแม่ทำอาหาร

4.1.2 คำลักษณนาม

(69) เธอมีลูกชาย 3 คน ลูกชายที่หนึ่งมีอายุสิบห้าปี ลูกที่สองมีอายุสิบสองปี

ตัวอย่างที่ (69) เป็นประโยคที่ขาดคำลักษณนาม จึงทำให้ประโยคขาดความสมบูรณ์และสื่อความได้ไม่ชัดเจน ดังนั้นควรเติมคำลักษณนามเพื่อให้ประโยคนี้สมบูรณ์และสื่อความได้ชัดเจนยิ่งขึ้น ดังนี้ (69) เธอมีลูกชาย 3 คน ลูกชายคนที่หนึ่งมีอายุสิบห้าปี ลูกคนที่สองมีอายุสิบสองปี...

(70) ผมชื่อสุภักตรา อายุสามสิบเอ็ด เป็นครูสอนวิชาฟิสิกส์ น. วิทยาลัยพระบาทศรีหะมุณี

ตัวอย่างที่ (70) เป็นประโยคที่ขาดคำลักษณนาม จึงทำให้ประโยคขาดความสมบูรณ์และสื่อความได้ไม่ชัดเจน ดังนั้นควรเติมคำลักษณนามเพื่อให้ประโยคนี้สมบูรณ์และสื่อความได้ชัดเจนยิ่งขึ้น ดังนี้ (70) ผมชื่อสุภักตรา อายุสามสิบเอ็ดปี เป็นครูสอนวิชาฟิสิกส์ ณ (ที่)วิทยาลัยพระบาทศรีหะมุณี

4.1.3 คำกริยาช่วย

(71) ผมจะไปบ้านพรุ่งนี้ ผมไปดูภรรยาของผมและครอบครัว

ตัวอย่างที่ (71) เป็นประโยคที่ขาดคำช่วยกริยา “จะ” ที่แสดงให้เห็นว่ากริยาในประโยคเป็นสิ่งที่จะทำในอนาคต ดังนั้นควรเติมคำช่วยกริยา คือ “จะ” เพื่อแสดงว่าเหตุการณ์ยังไม่เกิดขึ้นและจะเกิดขึ้นในอนาคตประโยคนี้จึงจะมีความสมบูรณ์และสามารถสื่อความได้ชัดเจนยิ่งขึ้น ดังนี้ (71) ผมจะไปบ้านพรุ่งนี้ ผมจะไปหา/เยี่ยมภรรยาและครอบครัวของผม

4.1.4 คำบุพบท

(72) เมื่อวานฉันได้ไปตลาดแหลมทองซื้อนาฬิกา 1 เครื่อง

ตัวอย่างที่ (72) เป็นประโยคที่ขาดคำบุพบทที่ใช้ออกวัตถุประสงค์ของการไปห้างแหลมทอง ดังนั้นเพื่อให้ประโยคมีความชัดเจนจึงควรเติมคำบุพบท “เพื่อ” ซึ่งจะทำให้ทราบว่าประธานของประโยค คือ “ฉัน” ไปห้างแหลมทองเพื่อวัตถุประสงค์ใด ดังนี้ (72) เมื่อวานฉันได้ไปห้างแหลมทองเพื่อซื้อนาฬิกา 1 เรือน

(73) เวลาห้าโมงผมกำลังเรียนภาษาไทยอยู่โรงเรียน

ตัวอย่างที่ (73) เป็นประโยคที่ขาดคำบุพบทที่ใช้ออกสถานที่ เพื่อให้ประโยคมีความชัดเจนและสมบูรณ์จึงควรเติมคำบุพบท “ที่” หน้าคำนาม “โรงเรียน” ประโยคนี้จึงจะสมบูรณ์ ดังนี้ (73) เวลา 11.00 นาฬิกา ผมกำลังเรียนภาษาไทยอยู่ที่โรงเรียน

4.1.5 คำสันธาน

(74) วันนี้คุณกินอาหารตอนกลางวันเสร็จแล้วยัง

ตัวอย่างที่ (74) เป็นประโยคที่ขาดคำสันธาน “หรือ” ที่ใช้ประกอบกับประโยคคำถาม เพื่อให้ประโยคนี้เป็นประโยคที่มีความหมายเป็นคำถามที่ชัดเจนและเป็นประโยคคำถามที่สมบูรณ์ จึงควรเติมคำสันธาน “หรือ” ดังนี้ (74) วันนี้คุณกินอาหารกลางวันแล้วหรือยัง

(75) ผมชอบการอ่านหนังสือ ∧ เล่นกีฬา ประจำวัน ช่วย∧ทำงานบ้าน อย่างเช่นไปทำนากับพ่อ ความสะอาดห้องน้ำ ช่วยทำอาหารแม่

ตัวอย่างที่ (75) ประโยคย่อยที่ (1) เป็นประโยคที่ขาดคำสันธานซึ่งใช้เชื่อมความระหว่างประโยคย่อย 2 ประโยค คือ ประโยค “ผมชอบอ่านหนังสือ” กับประโยค “ผมชอบเล่นกีฬาเป็นประจำ” ดังนั้นเพื่อให้ประโยคย่อยที่ (1) มีความสมบูรณ์และสื่อความหมายได้ชัดเจนจึงควรเติมคำสันธาน “และ” ระหว่างประโยคทั้ง 2 ที่กล่าวมา ดังนี้ (75) (1) ผมชอบอ่านหนังสือ และชอบเล่นกีฬาเป็นประจำ

(76) ตอนเช้าผมไปออกกำลังกายกับเพื่อน ผมใช้เวลา 50 นาที กลับไปคอนโดและอาบน้ำ∧กินอาหารตอนเช้า

ตัวอย่างที่ (76) เป็นประโยคที่ขาดคำสันธานที่ใช้เชื่อมความในประโยค เพื่อแสดงความต่อเนื่องกันของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น โดยคำสันธานที่ควรใช้ในประโยคนี้คือ เมื่อ...แล้วจึง ดังนี้ (76) ตอนเช้าผมไปออกกำลังกายกับเพื่อนใช้เวลา 50 นาที เมื่อกลับไปถึงคอนโด ผมอาบน้ำแล้วจึงกินอาหารเช้า

(77) อาจารย์อยู่ที่นี้ทั้งหมดมีใจดีมาก

ตัวอย่างที่ (77) เป็นประโยคที่ขาดคำสันธานซึ่งเป็นคำใช้แทนคำนามหรือข้อความที่อยู่ข้างหน้า ในประโยคนี้ควรเติมสันธาน “ที่” ซึ่งเป็นคำสันธานใช้แทนคำนาม “อาจารย์” ที่อยู่ข้างหน้าเพื่อให้ประโยคสามารถสื่อความหมายได้ชัดเจน ดังนี้ (77) อาจารย์ที่อยู่ที่นี้ทุกคนใจดีมาก

4.2 การใช้คำบางประเภทเกินมาในประโยค

4.2.1 คำนาม

(78) วันอาทิตย์นี้ฉันกับครอบครัวจะไปเที่ยวทะเลเวลาตอนเย็น

ตัวอย่างที่ (78) นิสิตใช้คำนาม “เวลา” ในประโยคนี้ ซึ่งผู้ใช้ภาษาไทยโดยทั่วไปไม่นิยมเติมคำว่า “เวลา” หน้าคำที่ทำหน้าที่วิเศษณ์บอกเวลา “ตอนเย็น” ดังนั้นในบริบทนี้จึงควรตัดคำนาม “เวลา” ออก ดังนี้ (78) วันอาทิตย์นี้ฉันกับครอบครัวจะไปเที่ยวทะเลตอนเย็น

4.2.2 คำกริยาหรือกริยาวลี

(79) ทุกวันตอนเช้าฉันตื่นขึ้นมาเจ็ดโมง 15 นาที

ตัวอย่างที่ (79) นิสิตใช้คำกริยา “ขึ้นมา” ต่อท้ายคำกริยา “ตื่น” ซึ่งในบริบทนี้หากใช้คำกริยา “ตื่น” เพียงคำเดียวก็สามารถสื่อความหมายให้เข้าใจได้อย่างชัดเจน ในบริบทนี้จึงควรตัดคำกริยา “ขึ้นมา” ออก ดังนี้ (79) ทุกเช้าฉันตื่นเวลา 7.15 นาที (เจ็ดโมง 15 นาที)

(80) เป็นประจำวัน ผมเข้านอนอยู่เวลา 5 ทุ่ม

ตัวอย่างที่ (80) นิสิตใช้คำกริยา “อยู่” ต่อท้ายคำกริยา “เข้านอน” ทำให้ประโยคนี้อาจสื่อความหมายได้ไม่ชัดเจน หากใช้คำกริยา “เข้านอน” โดยตัดคำกริยา “อยู่” ออก จะสามารถสื่อความหมายได้ชัดเจนมากกว่า ในบริบทนี้จึงควรตัดคำกริยา “อยู่” ออก ดังนี้ (80) ผมเข้านอนเวลา 5 ทุ่มเป็นประจำ

(81) อาจารย์อยู่ที่นี้ทั้งหมดมีใจดีมาก

ตัวอย่างที่ (81) มีคำวิเศษณ์ “ใจดี” ที่ใช้ขยายคำนาม “อาจารย์” ซึ่งคำวิเศษณ์ “ใจดี” นี้ไม่จำเป็นต้องใช้คำกริยาใด ๆ มาหน้า แต่ในประโยคนี้ นิสิตใช้คำกริยา “มี” นำหน้าคำวิเศษณ์ “ใจดี” ซึ่งผิดหลักการใช้คำในภาษาไทย ดังนั้นจึงควรตัดคำกริยา “มี” ออก เพื่อให้การใช้คำในประโยคมีความถูกต้องตามหลักภาษาและทำให้ความหมายของประโยคนี้น่าเชื่อถือยิ่งขึ้น ดังนี้ (81) อาจารย์ที่อยู่ที่นี้ทุกคนใจดีมาก

(82) ผมชอบไปออกกำลังกายอยู่ตอนเย็นกับเพื่อน

ตัวอย่างที่ (82) นิสิตใช้คำกริยา “อยู่” ประกอบหลังกริยา “ออกกำลังกาย” สามารถตีความได้ว่าประธาน คือ “ผม” กำลังทำกริยาออกกำลังกายอยู่ในขณะนั้น หรือหากแยกประโยคเป็น ผมชอบไปออกกำลังกาย/อยู่ตอนเย็นกับเพื่อน ประโยคนี้ก็ไม่สามารถสื่อความหมายได้อย่างชัดเจน เห็นได้ว่าหากตัดคำกริยา “อยู่” ในประโยคนี้ออกจะสามารถเข้าใจความหมายของประโยคนี้ได้ชัดเจนยิ่งขึ้น ดังนี้ (82) ผมชอบไปออกกำลังกายกับเพื่อนตอนเย็น หรือ ตอนเย็นผมชอบไปออกกำลังกายกับเพื่อน

(83) ที่บางแสนอากาศคือดีมากและอาหารที่บางแสนอร่อยมาก

ตัวอย่างที่ (83) นิสิตใช้คำกริยา “คือ” มีความหมายว่า เป็น เท่ากับ เหมือนกับ หลังคำนาม “อากาศ” โดยมีคำที่ตามคำกริยา “คือ” มาเป็นคำวิเศษ “ดีมาก” ซึ่งในบริบทนี้คำวิเศษณ์ “ดีมาก” สามารถใช้ตามหลังคำนาม “อากาศ” ได้โดยไม่ต้องมีคำกริยามาคั่น ดังนั้นควรตัดกริยา “คือ” ออก เพื่อให้ประโยคนี้มีการใช้คำที่ถูกต้องตามโครงสร้างภาษาไทย ดังนี้ (83) ที่บางแสนอากาศดีมากและอาหารที่บางแสนอร่อยมาก

(84) ดิฉันมีความรู้สึกดีใจมากที่มีโอกาสมาเรียนภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ณ ม.บูรพาแห่งนี้

ตัวอย่างที่ (84) นิสิตใช้กริยาวลี “มีความรู้สึก” โดยมีคำกริยา “ดีใจ” ตามมา ทั้งที่ในประโยคนี้สามารถใช้กริยา “ดีใจ” ตามหลังประธาน คือ “ดิฉัน” ได้โดยที่ประโยคนี้ยังสามารถสื่อความหมายได้ชัดเจน จึงควรตัดกริยาวลี “มีความรู้สึก” ออก ดังนี้ (84) ดิฉันดีใจมากที่มีโอกาสมาเรียนภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ที่มหาวิทยาลัยบูรพาแห่งนี้

(85) ดิฉันมีอาชีพครูสอน สามีของดิฉันก็เป็นครูสอนเหมือนกัน

ตัวอย่างที่ (85) นิสิตใช้กริยา “สอน” หลังคำนาม “ครู” เมื่อพิจารณาจากรูปประโยคพบว่า “ครูสอน” ที่นิสิตใช้เป็นเหมือนคำประสมที่ทำหน้าที่เป็นกรรมของประโยค คำว่า “ครูสอน” นี้ไม่สามารถสื่อความได้ในภาษาไทย ดังนั้นจึงควรตัดคำกริยา “สอน” ออก เพื่อให้เหลือคำว่า “ครู” ซึ่งทำหน้าที่เป็นกรรมของประโยค ประโยคนี้ก็จะสามารถสื่อความได้ชัดเจน ดังนี้(85)ดิฉันเป็นครู สามีของดิฉันก็เป็นครูเหมือนกัน

4.2.3 คำกริยาและคำบุพบท

(86) ผมกินอาหารเสร็จอยู่ที่ตอนสายก็เอาหนังสือมาเรียน

ตัวอย่างที่ (86) นิสิตใช้กริยา “อยู่” คู่กับคำบุพบท “ที่” หน้าคำวิเศษบอกเวลา “ตอนสาย” ซึ่งในบริบทนี้หากไม่มีคำดังกล่าวก็สามารถสื่อความหมายได้ และมีความถูกต้องตามโครงสร้างประโยคในภาษาไทยด้วย ดังนั้นจึงควรตัดคำ “อยู่ที่” ออก เพื่อให้ประโยคมีความถูกต้องตามโครงสร้างประโยคในภาษาและทำให้สามารถเข้าใจความหมายของประโยคได้ชัดเจนยิ่งขึ้น ดังนี้ (86)ผมกินอาหารเสร็จ ตอนสายก็มาเรียนหนังสือ

4.2.4 คำวิเศษณ์

(87) วันนี้คุณกินอาหารตอนกลางวันเสร็จ แล้วยัง

ตัวอย่างที่ (87) นิสิตใช้คำวิเศษณ์ “เสร็จ” ซึ่งมีความหมายว่า “แล้ว” ในประโยค ซึ่งเมื่อพิจารณาจากบริบท หากลบคำว่า “เสร็จ” ออก ประโยคนี้ก็ยังสามารถสื่อความหมายได้ชัดเจน ดังนั้นในบริบทนี้จึงควรตัดคำวิเศษณ์ “เสร็จ” ออก ดังนี้ (87) วันนี้คุณกินอาหารกลางวันแล้วหรือยัง

(88) ผมแต่งงานแล้ว ภรรยาของผมชื่อนิมลแล้วเขาแม่ชาย

ตัวอย่างที่ (88) นิสิตใช้คำวิเศษณ์ “แล้ว” ในประโยค “ภรรยาของผมชื่อนิมลแล้ว” ซึ่งจากบริบทไม่จำเป็นต้องมีคำนี้ก็สามารถสื่อความได้ชัดเจนอยู่แล้ว ดังนั้นในบริบทนี้จึงควรตัดคำวิเศษณ์ “แล้ว” ออก ดังนี้ (88) ผมแต่งงานแล้ว ภรรยาของผมชื่อนิมล เธอเป็นแม่ค้า

(89) ผู้หญิงทุกคนชอบการแต่งตัวตลอดเวลา

ตัวอย่างที่ (89) นิสิตใช้คำวิเศษณ์ “ตลอดเวลา” ซึ่งทำให้เข้าใจได้ว่า ผู้หญิงต้องแต่งตัวอยู่ตลอดเวลาไม่ว่าเวลาใดก็ตาม แต่ในความเป็นจริงไม่เป็นเช่นนั้น เนื่องจากธรรมชาติของผู้หญิงส่วนใหญ่รักสวยรักงาม ชอบการแต่งตัว ความหมายของประโยคนี้จึงเป็นการบอกธรรมชาติของผู้หญิงโดยทั่วไป โดยไม่จำเป็นต้องมีคำว่า “ตลอดเวลา” ในบริบทนี้จึงควรตัดคำวิเศษณ์ “ตลอดเวลา” ออก ดังนี้ (89)ผู้หญิงทุกคนชอบแต่งตัว

4.2.5 คำสันธาน

(90) ผมมีลูก 2 คน ลูกโตผู้หญิงและผู้ชาย ผู้หญิงของผมมีอายุ 9 ปี แต่ผู้ชายของผมมีอายุ 4 ปี

ตัวอย่างที่ (90) นิสิตเลือกใช้คำสันธาน “และ” และคำสันธาน“แต่” เพื่อเชื่อมความในประโยค เมื่อพิจารณาจากเนื้อความในประโยคทั้งหมดจะพบว่าหากตัดคำสันธาน“และ” และคำสันธาน“แต่” ออก ความหมายของข้อความนี้ ยังคงสมบูรณ์และสามารถสื่อความหมายได้ชัดเจนทุกประโยค ดังนี้ (90) ผมมีลูก 2 คน ลูกคนโตเป็นผู้หญิง ลูกคนเล็กเป็นผู้ชาย ลูกผู้หญิงมีอายุ 9 ปี ลูกผู้ชายมีอายุ 4 ปี

ข้อผิดพลาดด้านการเรียงลำดับคำ

1. การวางส่วนขยายไม่ถูกต้อง

(91) ผมจะไปบ้านพรุ่งนี้ ผมไปดูกรรยาของผมและครอบครัว

ตัวอย่างที่ (91) ประโยคย่อยที่ 2 นิสิตวางส่วนขยาย “ของผม” ไว้หลังคำนาม “กรรยา” ประโยคนี้เมื่อแก้ไขคำกริยา “ไปดู” ให้ถูกต้องแล้ว จะได้ประโยคว่า “ผมจะไปหา/ไปเยี่ยมกรรยาของผมและครอบครัว” ซึ่งจากความหมายของประโยคนี้สามารถแยกย่อยได้เป็น 2 ประโยค แต่แต่ละประโยคจะมีข้อความดังนี้ ประโยคแรก “ผมจะไปหา/ไปเยี่ยมกรรยาของผม” ประโยคที่ 2 “ผมจะไปหา/ไปเยี่ยมครอบครัวของผม” หากรวมความของทั้ง 2 ประโยคเข้าด้วยกันก็ควรวางส่วนขยาย “ของผม” ไว้ท้ายประโยค ดังนี้ (91) ผมจะไปบ้านพรุ่งนี้ ผมจะไปหา/ไปเยี่ยมกรรยาและครอบครัวของผม

2. การสลับตำแหน่งคำในประโยค ทำให้การเขียนเนื้อความไม่เป็นไปตามลำดับเหตุการณ์

(92)ผมมาที่นี่ เรียนสาขาไฟฟ้า เอาไปสั่งสอนนักศึกษาอยู่กัมพูชา

(93)ผมกินอาหารเสร็จอยู่ที่ตอนสายก็เอาหนังสือมาเรียน

(94)หกชั่วโมงผมและเพื่อนไปริมทะเลกินอาหารที่นั่น

(95)ผมต้องมาเรียนอยู่ที่ ประเทศไทย จำนวน 3 เดือน ใน จ.ชลบุรี ม.บูรพา คณะศึกษาศาสตร์

(96)ผมชอบประเทศไทย เพราะประเทศไทยมีถนนสวยมาก มีอาหารก็อร่อย พิเศษส้มตำ เป็นอาหารมีครบทุกรสชาติ ส่วนภูมิประเทศสวยมาก

(97)ตอนกลางวันเดินกับเพื่อนไปกินอาหาร

(98)เดียวกับเดนาไม่รู้จักคำไทยไปเขาจะถามอาจารย์

(99)วันนี้เวลาห้าทุ่มผมเล่นบอลและล้มลงเลือดขาของผม แต่ตอนนี้ไม่มีปัญหา
เลย

(100)ผมชอบการอ่านหนังสือ เล่นกีฬา ประจำวัน ช่วยทำงานบ้าน อย่างเช่น ไป
ทำนากับพ่อ ทำความสะอาดห้องน้ำ ช่วยทำอาหารแม่

(101)-ตอนเช้าหกโมงผมตื่นตอนไปล้างหน้า ฤพิน เสร็จ/กินมาฆ่า

ตัวอย่างที่ (92) - (101) มีการสลับตำแหน่งของคำบางคำในประโยคที่ทำให้การ
สื่อความไม่ชัดเจน หรือไม่เป็นไปตามลำดับความสำคัญ ดังนั้นเพื่อให้ประโยคตัวอย่างทั้งหมดข้างต้น
สามารถสื่อความหมายได้ชัดเจน เป็นไปตามลำดับความสำคัญ หรือเป็นไปตามลำดับเหตุการณ์ จึง
ควรการสลับตำแหน่งของคำบางคำในประโยค ดังนี้

(92) ผมมาเรียนสาขาไฟฟ้าที่นี่เพื่อไปสอนนักศึกษาที่กัมพูชา

(93) ผมกินอาหารเสร็จ ตอนสายก็มาเรียนหนังสือ

(94) หกโมงเย็นผมและเพื่อนไปกินอาหารที่ริมทะเล

(95) ผมต้องมาเรียนที่ประเทศไทยเป็นเวลา 3 เดือน ผมเรียนที่คณะ
ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา จังหวัดชลบุรี

(96) ผมชอบประเทศไทย เพราะประเทศไทยมีถนนสวย ภูมิประเทศก็สวยงาม
ส่วนอาหารก็อร่อย โดยเฉพาะส้มตำเป็นอาหารที่มีครบทุกรสชาติ

(97) ตอนกลางวันฉันกับเพื่อนเดินไปกินอาหาร

(98) เดียวกับเตนารู้จักคำไทยพวกเขาจะไปถามอาจารย์

(99) วันนี้เวลาห้าโมงเย็นผมเล่นฟุตบอลแล้วล้มลงขาของผมมีเลือดออก แต่
ตอนนี้ดีขึ้นแล้ว

(100)ผมชอบอ่านหนังสือ และเล่นกีฬาเป็นประจำ ผมช่วยพ่อแม่ทำงาน เช่น ไป
ทำนากับพ่อ ทำความสะอาดห้องน้ำ ช่วยแม่ทำอาหาร

(101) ผมตื่นนอนตอนหกโมงเช้าไปล้างหน้า แปรงฟัน เสร็จแล้วก็กินมาฆ่า

3. การวางคำวิเศษณ์บอกเวลาหรือคำแสดงความถี่ในตำแหน่งที่ไม่เหมาะสม

(102) วันอาทิตย์ผมซักผ้าประมาณชั่วโมงอยู่ในห้องน้ำ เรียงประโยคไม่ถูก
ตำแหน่งคำทำให้สื่อความงง

ตัวอย่างที่ (102) การเรียงลำดับคำบอกเวลาในประโยคทำให้การสื่อความหมายไม่ชัดเจน เนื่องจากวางคำวิเศษณ์บอกเวลา “ประมาณชั่วโมง” ไว้หลังคำกริยา และวางคำวิเศษณ์บอกสถานที่ “อยู่ในห้องน้ำ” ไว้ท้ายประโยค ทำให้สามารถตีความได้ว่า วันอาทิตย์นี้สัปดาห์ และ นิสิตใช้เวลาประมาณหนึ่งชั่วโมงอยู่ในห้องน้ำ ซึ่งนิสิตอาจไม่ได้ซักผ้าตลอดเวลา 1 ชั่วโมงก็เป็นได้ ดังนั้นเพื่อให้ประโยคนี้สามารถสื่อความได้ชัดเจน ควรเรียงประโยคใหม่ ดังนี้ (102) วันอาทิตย์ผมซักผ้าอยู่ในห้องน้ำใช้เวลาประมาณหนึ่งชั่วโมง

(103) อาจารย์ไทยทำอาหารตอนเที่ยงให้ผม วันนี้อร่อยมาก และนำผมไปเที่ยวทะเลบางแสน

(104) ผมเข้าเรียนภาษาไทยอยู่ที่วันจันทร์ 9.00 นาฬิกา

(105) เดี๋ยวในวันหยุดและเพื่อน ๆ ไปเที่ยวชายทะเลบางแสน กินอาหารทะเลและเล่นน้ำทะเลอย่างสนุกสนาน

(106) เป็นประจำวัน ผมเข้านอนอยู่เวลา 5 ทุ่ม

ตัวอย่างที่ (103) - (106) นิสิตวางคำวิเศษณ์บอกเวลาหรือคำวิเศษณ์บอกความถี่ในตำแหน่งที่ไม่เหมาะสมตามลักษณะการวางคำวิเศษณ์ในภาษาไทย จึงทำให้ความหมายของประโยคไม่ชัดเจนเท่าที่ควร ดังนั้น เพื่อให้ประโยคตัวอย่างทั้งหมดข้างต้นมีการวางคำวิเศษณ์บอกเวลาหรือคำวิเศษณ์บอกความถี่ในตำแหน่งที่เหมาะสมตามลักษณะการวางคำวิเศษณ์ในภาษาไทย ซึ่งจะทำให้ความหมายของประโยคชัดเจนยิ่งขึ้น ดังนั้น ตัวอย่างที่ (103) - (105) ควรวางคำบอกเวลาไว้ต้นประโยค ส่วนตัวอย่างที่ (106) ควรวางคำบอกความถี่ไว้ท้ายประโยค ดังนี้

(103) วันนี้ตอนเที่ยง อาจารย์คนไทยทำอาหารให้ผมทานอร่อยมากและพาผมไปเที่ยวทะเลบางแสน

(104) วันจันทร์ผมเข้าเรียนภาษาไทยเวลา 9.00 นาฬิกา

(105) ในวันหยุดเดี๋ยวและเพื่อน ๆ ไปเที่ยวชายทะเลบางแสน กินอาหารทะเลและเล่นน้ำทะเลอย่างสนุกสนาน

(106) ผมเข้านอนเวลา 5 ทุ่ม เป็นประจำ/ทุกวัน

4. การวางคำวิเศษณ์บอกเวลาสลับกับคำอื่น

(107) ผมชอบใจอ่านหนังสือนำเที่ยวตอนบ่ายในห้องนอน

(108) ผมทำความสะอาดห้องน้ำแล้วซักผ้าตอนเย็นเป็นงานประจำวัน

(109) ผมชอบไปออกกำลังกายอยู่ตอนเย็นกับเพื่อน

ตัวอย่างที่ (107) – (109) นิสิตใช้คำวิเศษณ์บอกเวลาสลับกับคำอื่น ๆ ดังนี้

ตัวอย่างที่ (107) วางคำวิเศษณ์บอกเวลาไว้ก่อนคำวิเศษณ์บอกสถานที่ ตัวอย่างที่ (108) วางคำวิเศษณ์บอกเวลาไว้ก่อนคำวิเศษณ์บอกความถี่ และตัวอย่างที่ (109) วางคำวิเศษณ์บอกเวลาไว้ก่อนคำบุพบทที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างคำกริยากับคำนาม ดังนั้น เพื่อให้ประโยคตัวอย่างข้างต้นมีการวางคำวิเศษณ์บอกเวลาในตำแหน่งที่เหมาะสมตามลักษณะการวางคำวิเศษณ์ในภาษาไทย ซึ่งจะทำให้ความหมายของประโยคชัดเจนยิ่งขึ้น ดังนั้น ตัวอย่างที่ (107) ควรวางคำวิเศษณ์บอกสถานที่ไว้ก่อนคำวิเศษณ์บอกเวลา ตัวอย่างที่ (108) ควรวางคำวิเศษณ์บอกความถี่ไว้ก่อนคำวิเศษณ์บอกเวลา และตัวอย่างที่ (109) ควรวางคำบุพบทที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างคำกริยากับคำนามไว้ก่อนคำวิเศษณ์บอกเวลา ดังนี้

(107) ผมชอบอ่านหนังสือนำเที่ยวในห้องนอนตอนบ่าย

(108) ผมทำความสะอาดห้องน้ำแล้วซักผ้าทุกวันในตอนเย็น

(109) ผมชอบไปออกกำลังกายกับเพื่อนในตอนเย็น

ข้อผิดพลาดด้านการเขียนประโยค

1. ประโยคที่มีความหมายไม่ชัดเจน

1.1 ประโยคที่สื่อความไม่ชัดเจนเนื่องจากการไม่เว้นวรรคตอนและขาดประธาน

(110) ผมชอบการเดินทางท่องเที่ยววันอาทิตย์ไปเล่นน้ำตกในตอนเที่ยง

ตัวอย่างที่ (110) อาจสื่อความได้ว่านิสิตชอบการเดินทางท่องเที่ยวในวันอาทิตย์และนิตินิสิตไปเล่นน้ำตกในตอนเที่ยง หรือ อาจสื่อความได้อีกนัยหนึ่งว่า นิสิตชอบการเดินทางท่องเที่ยวและวันอาทิตย์นิตินิสิตไปเล่นน้ำตกในตอนเที่ยง ดังนั้นเพื่อให้ประโยคนี้อาจสื่อความหมายได้ชัดเจนจึงควรแก้ไข ดังนี้(110)ผมชอบเดินทางท่องเที่ยว วันอาทิตย์ผมไปเล่นน้ำตกในตอนเที่ยง

1.2 ประโยคที่สื่อความไม่ชัดเจนเนื่องจากใช้คำกำกวม

1.2.1 การใช้คำนามกำกวม

(111) อาจารย์ไทยทำอาหารตอนเที่ยงให้ผม วันนี้อร่อยมาก และนำผมไปเที่ยวทะเลบางแสน

ตัวอย่างที่ (111) คำว่า “อาจารย์ไทย” ที่นิสิตใช้อาจสื่อความได้ว่า อาจารย์ชาวไทย หรือ อาจารย์ที่สอนภาษาไทย ดังนั้นเพื่อให้ประโยคนี้อาจสื่อความหมายได้ชัดเจนจึงควรแก้ไข ดังนี้ (111) วันนี้ตอนเที่ยง อาจารย์ชาวไทยทำอาหารให้ผมทานอร่อยมากและพาผมไปเที่ยวทะเลบางแสน หรือวันนี้ตอนเที่ยง อาจารย์ที่สอนภาษาไทยทำอาหารให้ผมทานอร่อยมากและพาผมไปเที่ยวทะเลบางแสน

(112) วันอาทิตย์ ผมไปเล่นแหลมทองตอนสายกับเพื่อน

ตัวอย่างที่ (112) คำว่า “แหลมทอง” ที่นิสิตใช้ไม่สามารถสื่อความหมายได้ชัดเจนสำหรับคนที่ไม่คุ้นเคยกับสถานที่ใกล้มหาวิทยาลัยบูรพาว่า แหลมทอง หมายถึง สถานที่ใด ดังนั้นเพื่อให้ประโยคนี้อาจสื่อความหมายได้ชัดเจนจึงควรแก้ไข ดังนี้ (112) วันอาทิตย์ตอนสายผมไปเที่ยวห้างสรรพสินค้าแหลมทองกับเพื่อน

1.2.2 การใช้คำกริยากำกวม

(113) พ่อทำบ้านใช้เวลา 2 เดือน

ตัวอย่างที่ (113) คำว่า “ทำบ้าน” ที่นิสิตใช้อาจสื่อความได้ว่า เป็นการสร้างบ้าน หรือ ซ่อมบ้าน หรือปรับปรุงบ้าน ดังนั้นเพื่อให้ประโยคนี้อาจสื่อความหมายได้ชัดเจนจึงควรแก้ไข ดังนี้ (113) พ่อสร้างบ้านใช้เวลา 2 เดือน หรือพ่อซ่อมบ้านใช้เวลา 2 เดือน หรือพ่อปรับปรุงบ้านใช้เวลา 2 เดือน

1.2.3 การใช้คำบอกเวลากำกวม

(114) เวลาห้าโมงผมกำลังเรียนภาษาไทยอยู่โรงเรียน

ตัวอย่างที่ (114) คำว่า “ห้าโมง” อาจสื่อความว่าเป็นเวลา 11 นาฬิกาหรือเวลา 17 นาฬิกาก็ได้ แต่ในความเป็นจริงเวลาที่นิสิตเรียนคือ 9 นาฬิกา ถึง 12 นาฬิกา ดังนั้นเพื่อให้ประโยคนี้อาจสื่อความหมายได้ชัดเจนและถูกต้องตามสถานการณ์จริงจึงควรแก้ไขประโยค ดังนี้ (114) เวลา 11.00 น. ผมกำลังเรียนภาษาไทยอยู่ที่โรงเรียน

1.2.4 การใช้บุพบทกำกวม

(115) เมื่อวานผมบอกเพื่อนของผมในประเทศกัมพูชาเกี่ยวกับราคานาฬิกา
ตัวอย่างที่ (115) นิสิตเลือกใช้คำบุพบท คือ “ใน” เมื่อใช้ในบริบทนี้ทำให้
ความหมายของประโยคไม่ชัดเจนว่าประธาน “ผม” บอกเพื่อนขณะอยู่ที่ทั้งสองคนอยู่ที่ประเทศ
กัมพูชา หรือ ประธาน “ผม” บอกเพื่อนที่อยู่ในประเทศกัมพูชา ดังนั้นเพื่อให้ประโยคนี้สื่อความได้
ชัดเจนควรแก้ไขประโยค ดังนี้ (115) เมื่อวานผมบอกเพื่อนของผมที่อยู่ในประเทศกัมพูชาเกี่ยวกับ
ราคานาฬิกา

2. ประโยคที่มีความหมายหรือเนื้อความในประโยคไม่สอดคล้องกัน

(116) วันนี้คุณกินอาหารตอนกลางวันเสร็จแล้วยัง
ตัวอย่างที่ (116) นิสิตใช้คำว่า “เสร็จแล้ว” กับคำบอกเวลา “วันนี้” คำว่าเสร็จ
แล้วเป็นวิเศษณ์ขยายกริยา กิน ...กิน(อาหารกลางวัน)เสร็จแล้ว ถ้าถามว่าคุณกินอาหารกลางวันเสร็จ
แล้วหรือยัง นัยของคำถามคือ ผู้ถูกถามกำลังกินอาหารอยู่แล้วผู้ถามถามว่าขณะนี้กินเสร็จแล้วหรือกิน
ยังไม่เสร็จ คำวิเศษณ์ เสร็จแล้ว บอกเหตุการณ์ของการทำกริยาที่มีนัยว่า เพิ่งทำกริยานั้นล่องไปแล้ว
ไม่นาน แต่ประโยคนี้มีคำวิเศษณ์บอกเวลา คือ “วันนี้” ขึ้นต้นประโยค นัยของประโยคน่าจะถามเมื่อ
เหตุการณ์ผ่านมาแล้ว มีใช่เหตุการณ์ที่กระทำอยู่เฉพาะหน้านั้นล่องไปแล้วไม่นาน ดังนั้นการใช้วิเศษณ์
“เสร็จแล้ว” ขยายกริยา “กิน” จึงไม่สัมพันธ์กับคำวิเศษณ์บอกเวลา “วันนี้” ดังนั้นประโยคนี้ควรใช้
เพียงคำว่า “แล้ว” ในการขยายกริยา “กิน” เพื่อให้สัมพันธ์กับเวลาที่เกิดเหตุการณ์คือ “วันนี้” ดังนี้
(116) วันนี้คุณกินอาหารกลางวันแล้วหรือยัง

(117) เรามีลูกชาย 3 คน ลูกชายที่หนึ่งมีอายุสิบห้าปี ลูกที่สองมีอายุสิบสองปี
ตัวอย่างที่ (117) ในตอนต้นของข้อความนิสิตกล่าวว่า “มีลูกชาย 3 คน” แต่ใน
ส่วนข้อความที่ตามมากล่าวถึงลูกเพียง 2 คน ประโยคนี้จึงมีข้อความที่ไม่สอดคล้องกันทำให้
ความหมายของประโยคไม่สมบูรณ์ หากจะแก้ไขควรเพิ่มข้อความต่อไปว่า “ลูกคนที่ 3 อายุ...”

3. ประโยคที่ขาดส่วนประกอบสำคัญในประโยค

ประโยคตัวอย่างต่อไปนี้เป็นประโยคที่ขาดส่วนประกอบสำคัญในประโยค เช่น ขาดประธาน ขาดกริยา หรือขาดวิเศษณ์ ซึ่งทำให้ประโยคไม่ถูกต้องตามโครงสร้างประโยคในภาษาไทย ส่งผลให้ประโยคเหล่านี้มีความหมายที่ไม่ชัดเจนด้วย

จากตัวอย่าง ประโยคที่ขาดประธานของประโยค ได้แก่ ประโยคตัวอย่างที่ (118) และ (119) ประโยคที่ขาดประธาน / ขาดกริยา คือ ประโยคตัวอย่างที่(120) ตัวอย่างประโยคที่ขาดประธาน / วิเศษณ์บอกสถานที่ คือประโยคตัวอย่างที่ (121) และประโยคที่ขาดกริยาของประโยค ได้แก่ ประโยคตัวอย่างที่ (122) ดังนี้

ประโยคที่ขาดประธาน

(118) อยู่ประเทศไทย / เคารพเพลงชาติแปดโมงเช้า

แก้ไขให้ถูกต้อง   ที่ประเทศไทยคนไทยเคารพธงชาติเวลา 8 นาฬิกา

(119) ผมขอการเดินทางท่องเที่ยววันอาทิตย์/ไปเล่นน้ำตกในตอนเที่ยง

แก้ไขให้ถูกต้อง   ผมขอเดินทางท่องเที่ยว วันอาทิตย์ผมไปเล่นน้ำตกใน

ตอนเที่ยง

ประโยคที่ขาดประธาน / ขาดกริยา

(120) ผมเป็นครู/มุขวิชาฟิสิกส์ที่โรงเรียนมัธยมพระยาศรีหะมุนี

แก้ไขให้ถูกต้อง   ผมเป็นครู ผมสอนรายวิชาฟิสิกส์ที่โรงเรียนมัธยมพระยา

ศรีหะมุนี

ประโยคที่ขาดประธาน / วิเศษณ์บอกสถานที่

(121) ตอนกลางวันเดิน/กับเพื่อนไปกินอาหาร

แก้ไขให้ถูกต้อง   ตอนกลางวันฉันกับเพื่อนเดินไปกินอาหารที่...

ประโยคที่ขาดกริยา

(122) ดิฉันมีอาชีพ/ครูสอน สามีของดิฉันก็เป็นครูสอนเหมือนกัน ขาดกริยาและ

ใช้กริยาเกิน

แก้ไขให้ถูกต้อง   ดิฉันมีอาชีพเป็นครู สามีของดิฉันก็เป็นครูเหมือนกัน

จากการศึกษาเรื่องข้อผิดพลาดด้านการใช้คำและการเขียนประโยค พบข้อผิดพลาดในการใช้คำ 4 ลักษณะ ได้แก่ 1.การใช้คำที่ทำหน้าที่ต่าง ๆ ในประโยคไม่ถูกต้อง 2.การใช้คำผิดความหมาย 3.การใช้คำที่ไม่สื่อความหมาย และ 4.การใช้คำขาดหรือการใช้คำเกิน ส่วนข้อผิดพลาดด้านการเรียงลำดับคำพบ 4 ลักษณะ ได้แก่ 1.การวางส่วนขยายไม่ถูกต้อง 2.การสลับตำแหน่งคำในประโยค 3. การวางคำวิเศษณ์บอกเวลาหรือคำแสดงความถี่ในตำแหน่งที่ไม่เหมาะสม 4. การวางคำวิเศษณ์บอกเวลาสลับกับคำอื่น และข้อผิดพลาดด้านการเขียนประโยคพบ 3 ลักษณะ ได้แก่ 1. ประโยคที่มีความหมายไม่ชัดเจน 2. ประโยคที่มีความหมายหรือเนื้อความในประโยคไม่สอดคล้องกัน 3. ประโยคที่ขาดส่วนประกอบสำคัญในประโยค

บทที่ 6

สาเหตุและแนวทางการแก้ไขข้อผิดพลาด

สาเหตุของข้อผิดพลาดด้านการสะกดคำ

สาเหตุของข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนิสิตชาวกำแพงเพชร มหาวิทยาลัยบูรพา ด้านการสะกดคำที่พบ สรุปได้ดังนี้

1. ข้อผิดพลาดที่เกิดเนื่องจากขาดความรู้เกี่ยวกับหลักภาษา ในเรื่องต่อไปนี้

1.1 อักษรควบกล้ำ อักษรนำ

พยัญชนะต้นในภาษาไทยมีทั้งพยัญชนะเดี่ยว พยัญชนะควบกล้ำและอักษรนำ หากนิสิตไม่สามารถจดจำได้ว่าคำใดเขียนด้วยพยัญชนะต้นเดี่ยว คำใดเขียนด้วยพยัญชนะควบกล้ำหรืออักษรนำ หรืออักษรที่ควบกล้ำกันได้มีอะไรบ้าง และพยัญชนะใดบ้างที่เป็นอักษรนำในภาษาไทย ก็จะเป็นเหตุให้เขียนผิดได้ เช่น คำที่ต้องใช้พยัญชนะควบกล้ำหรืออักษรนำเป็นพยัญชนะต้น นิสิตเขียนด้วยพยัญชนะต้นเดี่ยวทั้งหมด ได้แก่ กระทรวง เขียนเป็น กระสูงวง ครอบคร้ว เขียนเป็น ครอบรั้ว อยาก เขียนเป็น ยาก อย่าง เขียนเป็น ย่าง นอกจากนี้ยังพบคำที่ต้องเขียนด้วยพยัญชนะต้นเดี่ยว แต่นิสิตเขียนด้วยอักษรนำ เช่น ลูก เขียนเป็น หลูก และพบคำที่ต้องเขียนด้วยอักษรนำแต่นิสิตเขียนอักษรนำนั้นผิด เช่น หนึ่ง เขียนเป็น หนึ่ง

1.2 อักษร 3 หมู่ หรือ ไตรยางศ์

ในภาษาไทยแบ่งอักษรออกเป็นสามหมู่ตามพื้นเสียงที่มีมาแต่เดิมของพยัญชนะ ซึ่งทำให้จัดหมวดหมู่พยัญชนะได้เป็น อักษรสูง อักษรกลางและอักษรต่ำ ไตรยางศ์เป็นระบบการจัดหมวดหมู่อักษรไทยตามลักษณะการผันวรรณยุกต์ของพยัญชนะแต่ละหมวด หากนิสิตขาดความรู้และเข้าใจเรื่องไตรยางศ์ก็จะไม่สามารถผันเสียงคำที่ใช้อักษรต่างหมวดหมู่กันได้ เมื่อไม่สามารถผันเสียงได้ก็ส่งผลให้การเขียนคำผิดไปด้วย

จากการศึกษาพบว่า การขาดความรู้เรื่องอักษร 3 หมู่หรือไตรยางศ์อาจเป็นสาเหตุทำให้เกิดข้อผิดพลาดในการเขียนได้ ดังจะเห็นได้จาก คำที่ใช้อักษรต่ำนิสิตเขียนด้วยอักษรสูง เช่น ค เขียนเป็น ข ท เขียนเป็น ถ เช่น คณะไฟฟ้า เขียนเป็น ุณะไฟฟ้า ทุกวัน เขียนเป็น ุควัน ส่วนในคำที่ใช้อักษรสูงนิสิตเขียนด้วยอักษรต่ำ เช่น ถ เขียนเป็น ฐ และ ฝ เขียนเป็น ฟ เช่น มิถุนายน เขียนเป็น มิฐุนายน ผึก เขียนเป็น ฝึก จากตัวอย่างที่ยกมาเป็นการเขียนที่เกิดความสับสนระหว่างอักษรต่ำคู่กับอักษรสูง ข้อผิดพลาดนี้อาจเกิดเนื่องจากนิสิตไม่สามารถแยกความแตกต่างระหว่างการผันเสียงคำของอักษรต่ำคู่กับอักษรสูงที่คู่กันได้ นอกจากนี้ยังพบคำที่ใช้อักษรต่ำ ข เขียนเป็น อักษรสูง ส เช่น น้องชาย เขียนเป็น น้องสาย และคำที่ใช้อักษรสูง ส เขียนเป็นอักษรต่ำ ซ เช่น พี่สาว เขียนเป็น พี่

ขาว ซึ่งในความเป็นจริง ส เป็นอักษรสูงที่คู่กับอักษรต่ำ ซ แต่นิสิตเลือกใช้ ช ซึ่งเป็นอักษรต่ำที่คู่กับอักษรสูง ฉ สาเหตุของข้อผิดพลาดนี้อาจเกิดจากนิสิตไม่สามารถแยกความแตกต่างระหว่างการผันเสียงคำของอักษรต่ำคู่กับอักษรสูงที่คู่กันได้และอาจเกิดจากความคล้ายคลึงกันระหว่างรูป ช กับ ชด้วย

1.3 การใช้ ศ ษ และ ส

คำในภาษาไทยที่ใช้ ศ ษ ส มีที่ใช้แตกต่างกันตามที่มาของคำศัพท์ ซึ่งโดยส่วนใหญ่คำที่ใช้พยัญชนะเหล่านี้มักเป็นคำที่ไทยยืมมาจากภาษาบาลีและสันสกฤต ดังนั้นการจะเขียนคำโดยเฉพาะคำที่ใช้ ศ หรือ ษ ได้ถูกต้องนั้นต้องมีความรู้เกี่ยวกับที่มาของคำหรือสามารถจดจำวิธีการเขียนคำเหล่านั้นได้เป็นอย่างดี มิเช่นนั้นจะเกิดข้อผิดพลาดในการเขียน เช่น ศึกษา เขียนเป็น สึกษา ภาษาเขียนเป็น ภาสลา ประเทศ เขียนเป็น ประเทศ พิเศษ เขียนเป็น พิเศศ

1.4 มาตรการตัวสะกด

มาตรการตัวสะกดในภาษาไทยมีทั้งสิ้น 8 มาตรการ แต่ละมาตรการมีรูปพยัญชนะที่ใช้เป็นตัวสะกดได้หลายรูป หากนิสิตเกิดความสับสนหรือไม่ทราบแน่ชัดว่าในมาตรการตัวสะกดเดียวกันควรใช้พยัญชนะตัวใดเป็นตัวสะกดก็จะเป็นเหตุให้เขียนพยัญชนะสะกดไม่ถูกต้อง เช่น คณิต เขียนเป็น คณิต ประเทศ เขียนเป็น ประเทศ พิเศษ เขียนเป็น พิเศศ หางานทำ เขียนเป็น หางารุทำ ชนชาติ เขียนเป็น ชลชาติ อาจารย์ เขียนเป็น อาจรรย์ ประมาณ เขียนเป็น ประมาณ ประทับใจ เขียนเป็น ประทับใจ เก็บ เขียนเป็น เก็บ ทำบาป เขียนเป็น ทำบาบ

1.5 การใช้ ใ- และ ไ-

ในภาษาไทยมีการกำหนดไว้ชัดเจนว่าคำใดเขียนด้วยไม้มลาย คำใดเขียนด้วยไม้ม้วน โดยเฉพาะคำที่เขียนด้วยไม้ม้วนซึ่งมีเพียง 20 คำซึ่งเป็นสิ่งที่ผู้เรียนภาษาไทยต้องรู้ การใช้ไม้มลายและไม้ม้วนในการเขียนคำจึงเป็นหลักของการเขียนที่ผู้เรียนต้องใส่ใจและจดจำ ไม่เช่นนั้นอาจเกิดข้อผิดพลาดในการเขียนได้ เช่น ได้ เขียนเป็น ไได้ ประเทศไทย เขียนเป็น ประเทศไทย สะใภ้ เขียนเป็น สะไ้ ผ้าไหม เขียนเป็น ผ้าไหม

1.6 การเขียนรูปสระ

ในภาษาไทยมีรูปสระใช้ทั้งสระรูปเต็มและสระลดรูป ผู้ที่เรียนภาษาไทยควรมีความรู้เกี่ยวกับรูปสระทั้งสองลักษณะให้ชัดเจน โดยเฉพาะสระลดรูป เนื่องจากสระบางรูปเมื่อผสมกับพยัญชนะและมีตัวสะกดตามมาจะเปลี่ยนรูปไป ถ้าผู้เรียนขาดความรู้ในเรื่องนี้ก็จะเกิดข้อผิดพลาดในการเขียนได้ เช่น ทั้งหมด เขียนเป็น ท่างหมด ส่วน เขียนเป็น ส่น ด้วย เขียนเป็น ดัย พักผ่อน เขียนเป็น พกผ่อน วันพุธ เขียนเป็น วันพุธ

1.7 การวางรูปวรรณยุกต์

ตำแหน่งการวางรูปวรรณยุกต์ในการเขียนคำภาษาไทยเป็นสิ่งที่ผู้เรียนภาษาไทยต้องให้ความสำคัญ เนื่องจากในภาษาไทยมีการกำหนดการวางตำแหน่งวรรณยุกต์ที่แน่นอน โดยรูปวรรณยุกต์ต้องวางไว้บนพยัญชนะต้น หากคำใดพยัญชนะต้นเป็นพยัญชนะควบกล้ำหรืออักษรนำให้วางรูปวรรณยุกต์ไว้เหนือพยัญชนะตัวที่สอง และถ้าคำใดมีรูปสระอยู่บนพยัญชนะต้นให้วางรูปวรรณยุกต์ไว้เหนือรูปสระอีกทีหนึ่ง การขาดความรู้เรื่องการวางรูปวรรณยุกต์อาจเป็นสาเหตุทำให้เกิดข้อผิดพลาดในการเขียนได้ เช่น แล้ว เขียนเป็น แล่ว บ่น เขียนเป็น บน อร์อ่ย เขียนเป็น อร่อย

1.8 การเขียนพยัญชนะการันต์

คำในภาษาไทยที่เขียนพยัญชนะการันต์ส่วนใหญ่ออกเสียงมาจากอื่น เช่น ภาษาบาลีหรือสันสกฤต ดังนั้นการจะเขียนคำที่ต้องมีพยัญชนะการันต์ได้ถูกต้องนั้นต้องมีความรู้เกี่ยวกับที่มาของคำหรือสามารถจดจำวิธีการเขียนคำเหล่านั้นได้เป็นอย่างดี การขาดความรู้เรื่องการเขียนพยัญชนะการันต์อาจเป็นสาเหตุทำให้เกิดข้อผิดพลาดในการเขียนได้ เช่น อาทิตย์ เขียนเป็น อาทิตย์ อาจารย์ เขียนเป็น อาจารย์/อาจารย์ องค์การ เขียนเป็น องค์การ วันจันทร์ เขียนเป็น วันจันทร์

2. ข้อผิดพลาดที่เกิดเนื่องจากออกเสียงไม่ถูกต้อง

การเขียนสะกดคำไม่ถูกต้องเนื่องจากการออกเสียงผิดเป็นสาเหตุสำคัญของการเขียนคำผิด เนื่องจากการพูดกับการเขียนมีความสัมพันธ์กัน เมื่อพูดผิดหรือออกเสียงผิดก็จะส่งผลให้การเขียนผิดพลาดไปด้วย ข้อผิดพลาดที่อาจเกิดเนื่องจากออกเสียงไม่ถูกต้อง มีทั้งข้อผิดพลาดในการเขียนพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ เช่น ตอนดึก เขียนเป็น ตอนฎีก กล้วยไม้ เขียนเป็น คล้วยไม้ การบ้าน เขียนเป็น การบ้าน มาจาก เขียนเป็น มาจัก ครอบครัว เขียนเป็น ครัวบครัว ตัวเอง เขียนเป็น ตัวแอง เพลง เขียนเป็น แผลง ทะเล เขียนเป็น ทะแล มหาวิทยาลัย เขียนเป็น มหาววิทยาลัย นิดหน่อย เขียนเป็น นิดหน้อย ผมชื่อ เขียนเป็น ผมชื่อ ชื่อของ เขียนเป็น ชื่อของ ราคา เขียนเป็น ราคา เมือง เขียนเป็น เมือง สวัสดิ์ เขียนเป็น สวัสดิ์ เล่น เขียนเป็น เล่น ตึนนอน เขียนเป็น ตึนนอน และ พ่อ เขียนเป็น พ่อ

3. ข้อผิดพลาดที่เกิดเนื่องจากการที่รูปพยัญชนะมีความคล้ายกัน

ในภาษาไทยมีพยัญชนะที่รูปคล้ายกันหลายตัว เช่น ด-ค-ต, ม-น, พ-ผ, บ-ป ความคล้ายกันเหล่านี้ อาจเป็นปัญหาในการจดจำสำหรับนิสิตต่างชาติ ซึ่งหากไม่สามารถแยกความแตกต่างได้ก็จะทำให้เกิดข้อผิดพลาดในการเขียน เช่น คือ เขียนเป็น ตือ/ตือ ข้าวผัด เขียนเป็น ข้าวฝัด น้องสาว เขียนเป็น ม้องสาว มาก เขียนเป็น นาก สวยงาม เขียนเป็น สวยงาน หนึ่งพัน เขียนเป็น นึ่งพัน พ่อ เขียนเป็น ฝ่อ เก็บ เขียนเป็น เก็ป ทำบาป เขียนเป็น ทำบาบ

4. ข้อผิดพลาดที่เกิดเนื่องจากการใช้แนวเทียบผิด

การที่นิสิตใช้แนวเทียบผิดอาจเป็นสาเหตุให้เกิดข้อผิดพลาดในการเขียนได้ เช่น ชลบุรี เขียนเป็น ชนบุรี เพราะเทียบกับ ประชาชน ประทับ เขียนเป็น ประทัฬใจ เพราะเทียบกับ แม่ทัฬ ชนชาติ เขียนเป็น ชลชาติ และ ประชาชน เขียนเป็น ประชاخل เพราะเทียบกับ ชลบุรี วันจันทร์ เขียนเป็น วันจันท์ เพราะเทียบกับ จันทบุรี

5. ข้อผิดพลาดที่เกิดเนื่องจากอิทธิพลของภาษาแม่

คำบางคำที่เกิดข้อผิดพลาดในการเขียนอาจเนื่องมาจากนิสิตมีความเคยชินกับภาษาแม่ จึงนำรูปเขียนในภาษาของตนมาใช้ในการเขียนคำภาษาไทย คำที่ในภาษาเขมรเขียนด้วยพยัญชนะ “ส” เช่น ศึกษา เขียนเป็น สึษา อักษรศาสตร์ เขียนเป็น อักษรสาศตร์ อาศัย เขียนเป็น อาสัย ภาษา เขียนเป็น ภาสฺา นอกจากนี้ยังพบคำ ทีวี เขียนเป็น ทีรี เนื่องมาจาก “ว” ในภาษาเขมรมีรูปใกล้เคียงกับ “ร” ในภาษาไทย เมื่อนิสิตต้องการเขียนคำไทยที่ใช้พยัญชนะ “ว” อิทธิพลของภาษาแม่อาจส่งผลให้นิสิตนึกถึงพยัญชนะ “ว” ในภาษาเขมรซึ่งมีรูปเหมือนพยัญชนะ “ร” ในภาษาไทย จึงทำให้นิสิตเขียน คำว่า ทีวี เป็น ทีรี การเขียนที่ได้รับอิทธิพลจากภาษาแม่ยังปรากฏให้เห็นได้อีก เช่น กำลัง เขียนเป็น กำลัง ทั้งหมด เขียนเป็น ทังหมด ข้อผิดพลาดในการเขียนลักษณะนี้เกิดจากในภาษาเขมรมีการเขียนสระอำตามด้วยพยัญชนะ ง (ำง) นิสิตจึงใช้รูปการเขียนในภาษาแม่มาเขียนคำในภาษาไทย

6. ข้อผิดพลาดที่เกิดเนื่องจากความสะเพร่า

ความสะเพร่าเป็นอีกสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดข้อผิดพลาดในการเขียนได้ เช่น ตอบว่า เขียนเป็น ตอบบว่า วันจันทร์ เขียนเป็น วัจันท์ นาฬิกา เขียนเป็น นฬิกา ชั่วโมง เขียนเป็น ช่วโมง

แนวทางการแก้ไขข้อผิดพลาดด้านการสะกดคำ

จากสาเหตุที่ทำให้เกิดข้อผิดพลาดด้านการสะกดคำที่กล่าวมาข้างต้น สามารถเสนอแนวทางแก้ไขข้อผิดพลาดดังกล่าวได้ดังนี้

1. ข้อผิดพลาดที่เกิดเนื่องจากขาดความรู้เกี่ยวกับหลักภาษา ควรแก้ไขโดยผู้สอนต้องอธิบายหลักภาษาที่ถูกต้องให้แก่นิสิต โดยเฉพาะเรื่องที่ยากและมีความซับซ้อนสำหรับนิสิตต่างชาติ เช่น เรื่องอักษร 3 หมู่ มาตราตัวสะกด การเขียนสระลดรูป การวางรูปวรรณยุกต์ ซึ่งการอธิบายนั้นอาจไม่ใช่เป็นการสอนในวิชาหลักภาษาเท่านั้น แต่ควรแทรกการอธิบายเรื่องต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับหลักภาษาในวิชาการพูด การอ่านและการเขียน เพราะจะทำให้หลักภาษาไม่เป็นเรื่องที่น่าเบื่อสำหรับนิสิต

2. ข้อผิดพลาดที่เกิดเนื่องจากออกเสียงไม่ถูกต้อง ควรแก้ไขโดยสอนการเขียนให้สัมพันธ์กับการฟัง พูด และอ่าน เนื่องจากการฟังวิธีการออกเสียงจากผู้สอนและการให้นิสิตออกเสียงตามผู้สอนซึ่งใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่จะทำให้ นิสิตคุ้นกับเสียงต่าง ๆ ที่ถูกต้องในภาษาไทยโดยเฉพาะเสียงวรรณยุกต์ซึ่งเป็นเสียงที่ไม่มีในภาษาแม่ของนิสิต การอ่านออกเสียงยังเป็นอีกวิธีหนึ่งที่จะช่วยให้ นิสิตฝึกการออกเสียงที่ถูกต้องได้ ซึ่งหากนิสิตฝึกทักษะการฟัง พูด และอ่านร่วมกันอย่างสม่ำเสมอ โดยมีผู้สอนช่วยแก้ไขข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้น จะทำให้การเขียนของนิสิตพัฒนาขึ้นตามไปด้วย เนื่องจากการออกเสียงที่ถูกต้องเป็นส่วนหนึ่งที่จะนำไปสู่การเขียนที่ถูกต้อง นอกจากนี้ผู้สอนควรให้นิสิตได้เห็นคำที่เขียนถูกต้องอยู่เสมอ โดยเชื่อมโยงการออกเสียง รูปสะกด และความหมายของคำ ๆ นั้นเพื่อให้ นิสิตจดจำไปพร้อมกัน

3. ข้อผิดพลาดที่เกิดเนื่องจากการที่รูปพยัญชนะมีความคล้ายกัน ควรแก้ไขโดยผู้สอนจัดกลุ่มพยัญชนะที่มีลักษณะคล้ายกันแล้วอธิบายให้นิสิตเห็นความแตกต่างในการเขียนรูปพยัญชนะเหล่านั้นพร้อมทั้งฝึกเขียนและฝึกการอ่านออกเสียงพยัญชนะเหล่านั้นด้วย

4. ข้อผิดพลาดที่เกิดเนื่องจากการใช้แนวเทียบผิด ควรแก้ไขโดยการจัดแสดงคำที่เขียนถูกต้องแต่นิสิตมักเขียนคำนั้นผิดให้นิสิตเห็นเป็นประจำ และฝึกเขียนคำเหล่านั้นอย่างสม่ำเสมอจะช่วยให้ นิสิตจดจำคำที่ถูกต้องได้โดยไม่จำเป็นต้องใช้แนวเทียบซึ่งเป็นสาเหตุให้เกิดข้อผิดพลาดในการเขียน เนื่องจากนิสิตมีประสบการณ์ในการใช้ภาษาไทยไม่มากเท่าที่ควร ทำให้มีคลังคำที่จำกัด เป็นเหตุให้ใช้แนวเทียบที่ไม่ถูกต้องในการเขียน

5. ข้อผิดพลาดที่เกิดเนื่องจากอิทธิพลของภาษาแม่ ควรแก้ไขโดยการอธิบายให้นิสิตเข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาไทยกับภาษาเขมรซึ่งเป็นภาษาแม่ของนิสิต ทั้งในเรื่องระบบเสียง อักษรวิธีในการเขียนคำ รวมถึงคำภาษาบาลีและสันสกฤตที่มีใช้ทั้งในภาษาไทยและภาษาเขมร เพื่อนิสิตจะได้ไม่นำสิ่งที่มีใช้ในภาษาแม่มาปะปนในการใช้เขียนคำภาษาไทย การแก้ไขข้อผิดพลาดในเรื่องนี้จะทำได้ดียิ่งขึ้นหากผู้สอนมีความรู้เกี่ยวกับหลักภาษาเขมรและมีความรู้หลัก

ภาษาไทยที่ดี เพื่อจะสามารถอธิบายความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาทั้งสองให้เห็นได้อย่างชัดเจน

6. ข้อผิดพลาดที่เกิดเนื่องจากความสะเพร่า ควรแก้ไขโดยการปลูกฝังให้นิสิตเห็นว่าการสะกดคำที่ถูกต้องมีความสำคัญ เนื่องจากคำแต่ละคำมีความหมาย และความหมายของคำจะแตกต่างกันไปเนื่องจากการเขียนที่ต่างกัน ดังนั้นการจะทำให้คำเป็นเครื่องมือในการสื่อความหมายที่ดีได้ ต้องเขียนคำให้ถูกต้องตามอักขรวิธีที่กำหนดไว้ในภาษา นอกจากนี้การฝึกเขียนคำอย่างสม่ำเสมอ โดยมีผู้สอนเป็นผู้ให้คำแนะนำและช่วยแก้ไขข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นจะทำให้ลดข้อผิดพลาดในการเขียนที่เกิดเนื่องจากความสะเพร่าลงได้

สาเหตุของข้อผิดพลาดด้านการใช้คำและการเขียนประโยค

สาเหตุของข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนิสิตกัมพูชา มหาวิทยาลัยบูรพา ด้านการใช้คำและการเขียนประโยคที่พบ สรุปได้ดังนี้

1. ข้อผิดพลาดที่เกิดเนื่องจากขาดความรู้เกี่ยวกับชนิดและหน้าที่ของคำ ทำให้เกิดการใช้คำต่าง ๆ ในประโยคไม่ถูกต้องตามหน้าที่ของคำ คำในภาษาไทยแต่ละชนิดมีลักษณะการใช้ที่ต่างกัน เมื่อนำไปประกอบประโยค หากนิสิตไม่เข้าใจว่าคำแต่ละคำทำหน้าที่อะไรในประโยค และคำเหล่านั้นต้องวางอยู่ในตำแหน่งใดในประโยค ก็จะไม่สามารถนำคำต่าง ๆ เหล่านั้นไปใช้ได้อย่างถูกต้อง เช่น การใช้อาการนามแทนคำกริยา โดยเติม “การ” หน้าคำกริยาแทนการใช้คำกริยา ในประโยค “ผมมาประเทศไทยเพื่อการศึกษา(ศึกษา)เรื่องอิเล็กทรอนิกส์ที่มหาวิทยาลัยบูรพา” การใช้คำสรรพนามไม่ถูกต้อง เช่น ใช้คำสรรพนาม “เขา” แทน “เธอ” ในประโยค “ผมแต่งงานแล้ว ภรรยาของผมชื่อนิมลแล้ว เขา (เธอ)เป็นแม่ขาย(แม่ค้า)ครับ” การใช้ลักษณนามไม่ถูกต้อง เช่น ใช้คำลักษณนามของนาฬิกาว่า “เครื่อง” แทน “เรือน” ในประโยค “เมื่อวานฉันได้ไปตลาดแหลมทอง/ซื้อนาฬิกา 1 เครื่อง (เรือน)”

2. ข้อผิดพลาดที่เกิดเนื่องจากไม่สามารถเลือกใช้คำให้เหมาะกับบริบทการใช้ได้ โดยเฉพาะคำที่มีความหมายเดียวกันหรือความหมายคล้ายคลึงกันหรือความหมายใกล้เคียงกัน เช่น คำว่า “อาจ” กับ “สามารถ” ในประโยค “ผมไม่อาจ (สามารถ) พูด(และ)เขียนภาษาไทยได้” คำว่า “ประจำวัน” กับ “ประจำ” ในประโยค “ผมทำความสะอาดห้องน้ำแล้วซักผ้าตอนเย็นเป็นงานประจำวัน (ประจำ)” คำว่า “แม่ขาย” ซึ่งเป็นคำที่ไม่สื่อความหมายในภาษาไทย กับ “แม่ค้า” ในประโยค “ผมแต่งงานแล้วภรรยาของผมชื่อนิมลแล้วเขาแม่ขาย(แม่ค้า)ครับ” คำว่า “อาหาร” กับคำว่า “ข้าว” ในประโยค “ตอนสายดิฉันกินอาหาร(ข้าว)กับไข่เจียวคะ” คำว่า “ตลาด” กับ “ห้างสรรพสินค้า” ในประโยค “เมื่อวานฉันได้ไปตลาด(ห้างสรรพสินค้า)แหลมทองซื้อนาฬิกา 1 เครื่อง” คำว่า “สั่งสอน”

กับคำว่า “สอน” ในประโยค “ผมมาที่นี่ เรียนสาขาไฟฟ้า เอาไปสั่งสอน(สอน)นักศึกษาอยู่กัมพูชา” คำว่า “ชอบใจ” กับ “ชอบ” ในประโยค “ผมชอบใจ(ชอบ)อ่านหนังสือนำเที่ยวตอนบ่ายในห้องนอน”

3. ข้อผิดพลาดที่เกิดเนื่องจากการไม่เข้าใจความหมายของคำจึงเลือกใช้คำที่ไม่เหมาะสมและไม่สอดคล้องกับคำอื่น ๆ ที่แวดล้อมอยู่ในประโยคส่งผลให้ความหมายในการสื่อสารเปลี่ยนแปลงไป เช่น คำว่า “เพลงชาติ” ในประโยค “อยู่ประเทศไทย เคารพเพลงชาติ(ธงชาติ)แปดโมงเช้า” คำว่า “ดู” ในประโยค “ผมจะไปบ้านพรุ่งนี้ ผมไปดู(เยี่ยม)ภรรยาของผมและครอบครัว” คำว่า “โมง” ในประโยค “ผมและเธอจะไปบ้านของคุณอยู่(เวลา)เจ็ดโมงนา(โมง) คำว่า “ทุ่ม” ในประโยค “วันนี้เวลาห้าทุ่ม(ห้าโมงเย็น)ผมเล่นบอล...” คำว่า “ชั่วโมง” ในประโยค “หกชั่วโมง(หกโมงเย็น)ผมและเพื่อนไปริมทะเลกินอาหารที่นั่น”

การไม่เข้าใจเรื่องความหมายของคำในภาษาไทยอีกลักษณะหนึ่งคือ การไม่เข้าใจหรือการขาดความรู้ว่าคำในภาษาไทยมีทั้งคำที่มีความหมายตรงและความหมายโดยนัย หรือคำคำหนึ่งทีอาจตีความหมายได้หลายนัย ด้วยสาเหตุนี้จึงอาจทำให้ผู้ใช้คำที่มีความหมายกำกวมโดยไม่รู้ว่าคำเหล่านั้นสามารถสื่อความหมายได้หลายนัย เช่น ประโยคที่ใช้คำกริยากำกวม “พ่อทำบ้านใช้เวลา 2 เดือน” คำว่า “ทำบ้าน” อาจหมายถึง “สร้างบ้านหรือซ่อมบ้านหรือปรับปรุงบ้าน” ประโยคที่ใช้คำนามกำกวม “อาจารย์ไทยทำอาหารตอนเที่ยงให้ผม วันนี้อร่อยมาก และนำผมไปเที่ยวทะเลบางแสน” คำว่า “อาจารย์ไทย” อาจหมายถึง “อาจารย์ชาวไทยหรืออาจารย์ที่สอนภาษาไทย”

4. ข้อผิดพลาดที่เกิดเนื่องจากอิทธิพลของภาษาแม่

คำบางคำที่เกิดข้อผิดพลาดในการใช้คำอาจเนื่องมาจากนิสัยมีความเคยชินกับภาษาแม่ จึงนำคำในภาษาของตนมาใช้ในภาษาไทย ดังตัวอย่าง ประโยค “ดิฉันมีอาชีพครูสอน (ครู) สามี่ของดิฉันก็เป็นครูสอน (ครู)เหมือนกัน” คำว่า “ครูสอน” ในภาษาเขมรคือ “ครูบ็องเรียน”(ครูบงเรียน) ซึ่งมีความหมายว่า “ครู” นิสิตแปลศัพท์คำว่า “ครูบ็องเรียน” มาเป็น “ครูสอน” ในภาษาไทยเนื่องจากอิทธิพลของคำในภาษาแม่ที่ใช้อยู่เป็นประจำ ประกอบกับนิสัยคิดว่าคำทั้งสองเมื่อแปลความหมายแล้วก็มีความหมายว่า “ครู” เหมือนกัน

ประโยค “ผมแต่งงานแล้วแล้วผมมีลูก 2 คน คือ (เป็น) ผู้หญิงและผู้ชาย” ในภาษาเขมรมีคำว่า “กือ”(คือ) กับ “เจีย”(ชา) ซึ่งคำว่า “กือ” แปลเป็นไทยได้ว่า “คือ” ส่วน “เจีย” แปลเป็นไทยได้ว่า “เป็น” นิสิตส่วนใหญ่จะใช้ คือ ในประโยคภาษาไทยอาจเนื่องมาจากคุ้นเคยกับคำว่า กือ ในภาษาเขมร ประกอบกับนิสัยอาจไม่เข้าใจอย่างชัดเจนว่า คำว่า คือ กับ เป็น ในภาษาไทยนั้นมีการใช้ในบริบทที่ต่างกัน จึงทำให้เกิดข้อผิดพลาดในการใช้คำ

ประโยค “ตอนเช้าหกโมงผมตื่นนอนไปล้างหน้า กู่ฟัน (แปรงฟัน) เสร็จกินมามา” ในประโยคนี้นิสิตใช้คำว่า “กู่ฟัน” ซึ่งเป็นคำที่ได้รับอิทธิพลมาจากภาษาแม่ เพราะในภาษาเขมรมีคำว่า “โตะฮ ทมึญ” แปลตามตัวว่า “กู่ฟัน”

ประโยค “วันอาทิตย์ ผมไปเล่น (ไปเที่ยว)แหลมทองตอนสายกับเพื่อน” ในภาษาเขมรมี คำว่า “ตีวเลง” ซึ่งมีความหมายว่า ไปเที่ยว คำว่า “ตีวเลง” แปลแบบตรงตัวคือ “ไปเล่น” การที่นิสิต ใช้คำว่า ไปเล่น แทนคำว่า ไปเที่ยว อาจเนื่องมาจากอิทธิพลของคำในภาษาแม่ที่ใช้อยู่เป็นประจำ ประกอบกับนิสิตอาจนึกคำภาษาไทยไม่ออกจึงใช้วิธีการแปลศัพท์ในภาษาเขมรมาใช้ในภาษาไทย เพราะเข้าใจว่าคำทั้งสองมีความหมายเหมือนกัน

ประโยค “ผมเป็นครูมุขวิชา (รายวิชา) พิสิกส์ที่โรงเรียนมัธยมพระยาศรีหะมุณี” ในประโยค นี้ นิสิตใช้คำว่า “มุขวิชา” ซึ่งแปลว่า “รายวิชา” ซึ่งเป็นคำที่ได้รับอิทธิพลมาจากภาษาแม่

5. ข้อผิดพลาดที่เกิดเนื่องจากขาดความรู้เรื่องโครงสร้างของประโยคและลำดับการเรียงคำ ในประโยค ถึงแม้ภาษาไทยและภาษาเขมรจะมีหลักในการเรียงคำในประโยคเหมือนกัน คือ ประธาน กริยา กรรม แต่โครงสร้างของประโยคหรือการลำดับความในประโยคอาจมีความแตกต่างกัน ซึ่งหาก นิสิตไม่เข้าใจหลักในการเรียงลำดับคำและการลำดับความในประโยคของภาษาไทยอย่างชัดเจนแล้ว ก็ อาจทำให้เกิดข้อผิดพลาดในการเรียงคำในประโยคหรือการสร้างประโยคที่ไม่สามารถสื่อความหมาย ได้อย่างชัดเจน เช่น

ประโยค “หกชั่วโมงผมและเพื่อนไปริมทะเลกินอาหารที่นั่น (หกโมงเย็นผมและเพื่อนไปกิน อาหารที่ริมทะเล)”

ประโยค “ผมต้องมาเรียนอยู่ที่ ประเทศไทย จำนวน 3 เดือน ใน จ.ชลบุรี ม.บูรพา คณะ ศึกษาศาสตร์ (ผมต้องมาเรียนที่ประเทศไทยเป็นเวลา 3 เดือน ผมเรียนที่คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา จังหวัดชลบุรี)”

โครงสร้างหลักของประโยคในภาษาไทยต้องประกอบด้วย ประธาน กริยา และกรรม ซึ่ง อาจมีการละส่วนใดส่วนหนึ่งได้ในบางบริบท หรืออาจนำกริยาหรือกรรมขึ้นต้นประโยคได้หากต้องการ เน้น การที่นิสิตขาดความรู้ความเข้าใจที่ชัดเจนในเรื่องโครงสร้างประโยค ก็อาจเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิด ข้อผิดพลาดในการสร้างประโยคได้ เช่น ประโยคที่ขาดประธาน “อยู่ประเทศไทย $\angle$ เคารพเพลงชาติ แด่ดวงเจ้า (ที่ประเทศไทยคนไทยเคารพธงชาติเวลา 8 นาฬิกา)”

6. ข้อผิดพลาดที่เกิดเนื่องจากความสะเพร่า ความสะเพร่าเป็นอีกสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิด ข้อผิดพลาดในการเขียนประโยคได้ เช่น ประโยค “ผมแต่งงานแล้วแล้ว (และ)ผมมีลูก 2 คน คือ ผู้หญิงและผู้ชาย” จากตัวอย่างคำว่า “แล้ว” กับคำว่า “และ” อาจมีความคล้ายกันในความรู้สึกของ นิสิต หากไม่ระมัดระวังในการเขียนและไม่เข้าใจความหมายหรือบริบทการใช้คำทั้งสองในประโยคก็ อาจทำให้เกิดข้อผิดพลาดในการใช้คำดังกล่าวได้

ประโยค “ผมทำความสะอาดห้องน้ำแล้วซักผ้าตอนเย็นเป็นงานประจำวัน” ในประโยค ตัวอย่างนี้นิสิตเขียนคำว่า “ทำ” ตกไปซึ่งอาจเกิดเนื่องจากความสะเพร่า ประโยคที่ถูกต้องควรเป็น “ผมทำทำความสะอาดห้องน้ำแล้วซักผ้าตอนเย็นเป็นประจำ”

แนวทางการแก้ไขข้อผิดพลาดด้านการใช้คำและการเขียนประโยค

จากสาเหตุที่ทำให้เกิดข้อผิดพลาดด้านการใช้คำและการเขียนประโยคที่กล่าวมาข้างต้น สามารถเสนอแนวทางแก้ไขข้อผิดพลาดดังกล่าวได้ดังนี้

1. ข้อผิดพลาดเรื่องการใช้คำไม่ว่าจะมีสาเหตุมาจากขาดความรู้เกี่ยวกับชนิดและหน้าที่ของคำ การไม่สามารถเลือกใช้คำที่มีความหมายเดียวกันหรือความหมายคล้ายคลึงกันหรือความหมายใกล้เคียงกันให้เหมาะกับบริบทการใช้ได้ และการไม่เข้าใจความหมายของคำ ควรแก้ไขโดยการสอนให้นิสิตรู้จักชนิดของคำในภาษาไทย โดยต้องรู้ว่าคำแต่ละชนิดในภาษาไทยทำหน้าที่อะไรได้บ้างในประโยค เช่น คำนาม ทำหน้าที่เป็นได้ทั้งประธานและกรรมของประโยค เป็นต้น นอกจากนี้ต้องอธิบายให้นิสิตเข้าใจอย่างชัดเจนว่ามีคำในภาษาไทยจำนวนหนึ่งที่มีความหมายใกล้เคียงกันแต่มีการใช้ที่ต่างกันในแต่ละบริบท และยังมีคำในภาษาไทยอีกจำนวนไม่น้อยที่มีทั้งความหมายโดยตรงและความหมายโดยนัย บางคำก็สามารถตีความได้หลายนัยอีกด้วย เมื่อนิสิตมีความรู้ในเรื่องเหล่านี้แล้ว การฝึกใช้คำเหล่านี้โดยการให้นิสิตแต่งประโยคด้วยตนเองและมีผู้สอนคอยช่วยตรวจและแก้ไขจะทำให้สามารถลดข้อผิดพลาดเรื่องการใช้คำลงได้

2. ข้อผิดพลาดที่เกิดเนื่องจากขาดความรู้เรื่องโครงสร้างของประโยคและลำดับการเรียงคำในประโยค ควรแก้ไขโดยการให้ความรู้แก่นิสิตในเรื่องโครงสร้างของประโยคในภาษาไทยว่าประโยคต้องประกอบด้วย ประธาน กริยา และกรรม ซึ่งในการเขียนประโยคโดยทั่วไปมักขึ้นต้นด้วยประธานของประโยค แต่ในบางกรณีอาจนำกริยาหรือกรรมขึ้นต้นประโยคได้หากต้องการเน้น หรืออาจมีการละส่วนใดส่วนหนึ่งได้ในบางบริบท นอกจากนี้ผู้สอนควรอธิบายเรื่องการเรียงลำดับคำและการลำดับความในประโยคของภาษาไทยให้นิสิตเข้าใจชัดเจน การอธิบายควรมีตัวอย่างประโยค ข้อความหรือเรื่องราวที่มีโครงสร้างประโยคที่ถูกต้อง รวมทั้งมีการเรียงลำดับคำและมีการลำดับความที่ถูกต้องชัดเจนให้นิสิตได้อ่าน เนื่องจากการได้อ่านสิ่งที่ถูกต้องเป็นส่วนหนึ่งที่จะนำไปสู่การเขียนที่ถูกต้องด้วย เมื่อนิสิตได้เห็นประโยคที่ถูกต้องแล้วควรให้นิสิตได้ฝึกแต่งประโยคหรือเขียนเรื่องราวต่าง ๆ อาจเริ่มจากการเขียนบันทึกประจำวันก่อนในช่วงแรก แล้วจึงให้นิสิตฝึกเขียนเรื่องที่มีความยาวเพิ่มมากขึ้นตามลำดับ โดยควรฝึกการเขียนอย่างสม่ำเสมอเพื่อลดข้อผิดพลาดเรื่องโครงสร้างประโยค การเรียงลำดับคำและการลำดับความในการเขียนของนิสิตให้น้อยลง

3. ข้อผิดพลาดที่เกิดเนื่องจากอิทธิพลของภาษาแม่นอกจากจะทำให้เกิดการใช้คำไม่ถูกต้องแล้วยังส่งผลให้ประโยคที่ใช้คำเหล่านั้นไม่สามารถสื่อความหมายได้ หรือสื่อความหมายได้ไม่ชัดเจนอีกด้วย การแก้ไขข้อผิดพลาดเรื่องการใช้คำและการเขียนประโยค ที่มีสาเหตุมาจากอิทธิพลของภาษาแม่สามารถแก้ไขได้โดยใช้แนวทางเดียวกันกับการแก้ไขข้อผิดพลาดด้านการสะกดคำที่เกิดเนื่องจากอิทธิพลของภาษาแม่ กล่าวคือ ควรอธิบายให้นิสิตเข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างชนิดของคำ หน้าที่ของคำ ความหมายของคำ โครงสร้างประโยค การเรียงลำดับคำ การลำดับความใน

ภาษาไทยกับภาษาเขมรซึ่งเป็นภาษาแม่ของนิสิต เพื่อนิสิตจะได้ไม่นำสิ่งที่มีใช้ในภาษาแม่มาปะปนในการใช้เขียนคำภาษาไทย ซึ่งหากผู้สอนมีความรู้เกี่ยวกับหลักภาษาเขมรและมีความรู้หลักภาษาไทยที่ดี ก็จะสามารถอธิบายความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาทั้งสองให้นิสิตเห็นได้อย่างชัดเจน ซึ่งจะทำให้การแก้ไขข้อผิดพลาดในเรื่องนี้จะทำได้ดียิ่งขึ้น

4. ข้อผิดพลาดที่เกิดเนื่องจากความสะเพร่า ควรแก้ไขโดยการฝึกให้นิสิตแต่งประโยคภาษาไทยด้วยตัวเอง ซึ่งอาจทำได้โดยการกำหนดคำเพื่อให้นิสิตแต่งประโยค จากนั้นอาจกำหนดหัวข้อเรื่องให้นิสิตเขียนโดยเริ่มจากการเขียนย่อหน้าก่อน แล้วอาจให้เขียนข้อความที่มีความยาวเพิ่มขึ้น เช่น เขียนเรียงความ การให้นิสิตได้ฝึกแต่งประโยคอย่างสม่ำเสมอ โดยมีผู้สอนเป็นผู้ให้คำแนะนำและช่วยแก้ไขข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นจะช่วยให้ข้อผิดพลาดในการเขียนที่เกิดเนื่องจากความสะเพร่าลดลงได้

บทที่ 7

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

การศึกษาข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนิสิตชาวกัมพูชา มหาวิทยาลัยบูรพา สามารถสรุปข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นได้ดังนี้

1. ข้อผิดพลาดด้านการสะกดคำ

ผลการวิจัยข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนิสิตชาวกัมพูชา มหาวิทยาลัยบูรพา ด้านการสะกดคำ พบข้อผิดพลาด 3 ลักษณะ ได้แก่ การเขียนไม่ถูกต้อง การเขียนเกิน และการเขียนตกหล่น สรุปได้ดังนี้

1. การเขียนไม่ถูกต้อง หมายถึง การเขียนรูปพยัญชนะ สระ หรือวรรณยุกต์ไม่ถูกต้องตามหลักเกณฑ์การสะกดคำ การเขียนคำไม่ถูกต้องพบทั้งการเขียนรูปพยัญชนะ สระ หรือวรรณยุกต์ไม่ถูกต้อง ดังตัวอย่าง

1.1 พยัญชนะต้น

การเขียนพยัญชนะต้นไม่ถูกต้อง ดังตัวอย่างเช่น

คำที่เขียนด้วย ค เขียนเป็น ข เช่น คณะไฟฟ้า เขียนเป็น ขณะไฟฟ้า

คำที่เขียนด้วย ถ เขียนเป็น ฐ เช่น มิถุนายน เขียนเป็น มิฐุนายน

คำที่เขียนด้วย ท เขียนเป็น ถ เช่น ทุกวัน เขียนเป็น ฎกวัน

คำที่เขียนด้วย ฝ เขียนเป็น ฟ เช่น ฝัก เขียนเป็น ฟัก

คำที่เขียนด้วย ส เขียนเป็น ซ เช่น พี่สาว เขียนเป็น พี่ชาว

คำที่เขียนด้วย ช เขียนเป็น ส เช่น น้องชาย เขียนเป็น น้องสาย

คำที่เขียนด้วย ศ,ษ เขียนเป็น ส เช่น ศึกษา เขียนเป็น สึกษา ภาษา เขียนเป็น

ภาษา

คำที่เขียนด้วย ต เขียนเป็น ถ เช่น ตอนดึก เขียนเป็น ตอนถึก

คำที่เขียนด้วย ค เขียนเป็น ด ต เช่น ตอนค่ำ เขียนเป็น ตอนด่ำ คือ เขียนเป็น

ดื่อ/ดือ

คำที่เขียนด้วย น เขียนเป็น ม เช่น นี้ เขียนเป็น มี้ น้องสาว เขียนเป็น ม้องสาว

คำที่เขียนด้วย ม เขียนเป็น น เช่น มี เขียนเป็น นี มาก เขียนเป็น นาก

คำที่เขียนด้วย พ เขียนเป็น ผ เช่น พักผ่อน เขียนเป็น ผักผ่อน หนึ่งพัน เขียนเป็น หนึ่งผัน พื่อ เขียนเป็น ผื่อ

คำที่เขียนด้วย ผ เขียนเป็น พ เช่น พักผ่อน เขียนเป็น พักพัด พืด เขียนเป็น พืด
คำที่เขียนด้วย ว เขียนเป็น ร เช่น ทวิ เขียนเป็น ทวิ

1.2 พยัญชนะควบกล้ำ หรือ อักษรนำ

1.2.1 การเขียนพยัญชนะควบกล้ำไม่ถูกต้อง ดังตัวอย่างเช่น

คำที่เขียนด้วยพยัญชนะควบกล้ำ กล เขียนเป็น คล เช่น กล้วยไม้ เขียนเป็น

คล้วยไม้

คำที่เขียนด้วยพยัญชนะควบกล้ำ คว เขียนเป็น กว เช่น ความ เขียนเป็น กวาม

คำที่เขียนด้วยพยัญชนะควบกล้ำ ตร เขียนเป็น ดร เช่น มนตริ เขียนเป็น มนดริ

คำที่เขียนด้วยพยัญชนะควบกล้ำ ทร เขียนเป็น ส เช่น ทราง เขียนเป็น

สาง

1.2.2 การเขียนอักษรนำไม่ถูกต้อง ดังตัวอย่างเช่น

คำที่เขียนด้วยอักษรนำ หน เขียนเป็น ทน เช่น หนึ่ง เขียนเป็น ทนึ่ง

คำที่เขียนด้วยอักษรนำ อย เขียนเป็น กย เช่น มาอยู่ เขียนเป็น มากู่

1.3 พยัญชนะท้าย

การเขียนพยัญชนะท้ายไม่ถูกต้อง ได้แก่

คำที่สะกดด้วยแม่ กก เช่น

คำที่สะกดด้วย ก เขียนเป็น ค เช่น คิก ๆ เขียนเป็น คิค ๆ

คำที่สะกดด้วยแม่ กต เช่น

คำที่สะกดด้วย ต เขียนเป็น ต เช่น ชนิต เขียนเป็น ชนิต ข้าวผัด เขียนเป็น

ข้าวผัด ตลาด เขียนเป็น ตลาด

คำที่สะกดด้วย ต ถ ท ซ เขียนเป็น ด เช่น คณิต เขียนเป็น คณิต รถ เขียน

เป็น รด พทยา เขียนเป็น พทยา อังกฤษ เขียนเป็น อังกฤษ

คำที่สะกดด้วย ศ เขียนเป็น ซ เช่น ประเทศ เขียนเป็น ประเทศ

คำที่สะกดด้วย ซ เขียนเป็น ศ เช่น พิเศษ เขียนเป็น พิเศษ

คำที่สะกดด้วยแม่ กน เช่น

คำที่สะกดด้วย น เขียนเป็น ง เช่น ตองเที่ยง เขียนเป็น ตองเที่ยง การบ้าน เขียน

เป็น การบ้าน

คำที่สะกดด้วย น เขียนเป็น ม เช่น คน เขียนเป็น คน นอน เขียนเป็น นอน

เล่น เขียนเป็น เล่น

คำที่สะกดด้วย น เขียนเป็น ร เช่น หางานทำ เขียนเป็น หางารทำ
 คำที่สะกดด้วย น เขียนเป็น ล เช่น ชนชาติ เขียนเป็น ชลชาติ ประชาชน เขียน
 เป็น ประชาล
 คำที่สะกดด้วย ร เขียนเป็น น เช่น อาจารย์ เขียนเป็น อานาญย์ การบ้าน เขียน
 เป็น กานบ้าน
 คำที่สะกดด้วย ล เขียนเป็น น เช่น ชลบุรี เขียนเป็น ชนบุรี คำที่สะกดด้วย ณ
 เขียนเป็น น เช่น ประมาณ เขียนเป็น ประมาน
 คำที่สะกดด้วยแม่ กบ เช่น
 คำที่สะกดด้วย บ เขียนเป็น พ เช่น ประทับใจ เขียนเป็น ประทัพใจ
 คำที่สะกดด้วย บ เขียนเป็น ป เช่น เก็บ เขียนเป็น เก็ป คำที่สะกดด้วย ป เขียน
 เป็น บ เช่น ทำบาป เขียนเป็น ทำบาบ
 คำที่สะกดด้วยแม่ กม เช่น
 คำที่สะกดด้วย ม เขียนเป็น น เช่น สวยงาม เขียนเป็น สวองาน ถาม เขียนเป็น
ถาน

1.4 พยัญชนะการันต์

การเขียนพยัญชนะการันต์ไม่ถูกต้อง เช่น อาทิตย์ เขียนเป็น อาทิตร์ วันจันทร์ เขียน
 เป็น วันจันท์ อาจารย์ เขียนเป็น อาจารย์จ / อาจารย์

1.5 สระ

การเขียนรูปสระไม่ถูกต้อง ดังตัวอย่าง
 สระอะ รูปไม้หันอากาศ (˘) เขียนเป็น รูปสระอา (ˆ) เช่น กำลัง เขียนเป็น กำลัง
ทั้งหมด เขียนเป็น ทังหมด
 สระอะ รูปไม้หันอากาศ (˘) เขียนเป็น รูปสระแอะ (ˆ-) เช่น ตั้งแต่ เขียนเป็น แต่ตั้งแต่
 สระอา คำที่ใช้รูปสระอา (-า) เขียนเป็น รูปไม้หันอากาศ (˘) เช่น มาจาก เขียนเป็น
มาจัก อุบน้ำ เขียนเป็น อุบน้ำ
 สระอี คำที่ใช้รูปสระอี (ˆ) เขียนเป็น รูปสระอิ (ˆ) เช่น อีก เขียนเป็น อีก เงิน
 เขียนเป็น เงิน
 สระออ คำที่ใช้รูปสระออ (-อ) เขียนเป็น รูปไม้หันอากาศ (˘) เช่น ครอบครัว เขียน
 เป็น ครับครัว
 สระเอา คำที่ใช้รูปสระเอา (-า) ในการประกอบรูปเป็นสระ เอา เขียนเป็น รูปตัวอ (๑)
 เช่น เข้า เขียนเป็น เข้า เพราะ เขียนเป็น เพราะ

สระเอ คำที่ใช้รูปสระเอ (เ-) เขียนเป็น รูปสระแอ (แ-) เช่น ตัวเอง เขียนเป็น ตัวแเอง
เพลง เขียนเป็น พลง ทะเล เขียนเป็น ทะลเ

สระแอ คำที่ใช้รูปสระแอ (แ-) เขียนเป็น รูปสระเอ (เ-) เช่น ลีบแปด เขียนเป็น
ลียบเปด

สระไอไม่้มลาย (ไ-) เขียนเป็น รูปสระโอ (โ-) เช่น ไป เขียนเป็น โป คนไทย เขียน
เป็น คนทไ

สระไอไม่้มลาย (ไ-) เขียนเป็น รูปสระไอไม่้ม้วน (ไ-) เช่น ได้ เขียนเป็น ได ประเทศ
ไทย เขียนเป็น ประเทศทไ

สระไอไม่้ม้วน (ไ-) เขียนเป็น รูปสระไอไม่้มลาย (ไ-) เช่น สะไก้ เขียนเป็น สะก้
ผ้าใหม่ เขียนเป็น ผ้าหม

สระไอไม่้ม้วน (ไ-) เขียนเป็น รูปสระโอ (โ-) เช่น ให้ เขียนเป็น ให้

1.6 วรรณยุกต์

1.6.1 การเขียนรูปวรรณยุกต์ไม่ถูกต้อง

รูปวรรณยุกต์เอก (') เขียนเป็น รูปวรรณยุกต์โท (ˊ) เช่น เล่นพนัน เขียนเป็น เล่นเนน
นนนัน นิดนหน้อย เขียนเป็น นิดนหน้อยย ผมชื่อ เขียนเป็น ผมชื่อย ช่วย เขียนเป็น ช่วยย

รูปวรรณยุกต์โท (ˊ) เขียนเป็น รูปวรรณยุกต์เอก (') เช่น ชื่อนอง เขียนเป็น ชื่อน
ชื่อของ ทอนนี้ เขียนเป็น ทอนนี้ย ตอง เขียนเป็น ตองย

รูปวรรณยุกต์ตรี (ˋ) เขียนเป็น รูปวรรณยุกต์โท (ˊ) เช่น ไดะ เขียนเป็น ไดะ

1.6.2 การวางรูปวรรณยุกต์ผิดตำแหน่ง

1) เขียนรูปวรรณยุกต์ไว้บนตัวสะกด เช่น แล้ว เขียนเป็น แลวว บน เขียนเป็น
บน

2) เขียนรูปวรรณยุกต์ไว้บนสระ เช่น อร่อย เขียนเป็น อร่อย

2. การเขียนเกิน

การเขียนเกิน หมายถึง การเขียนรูปพยัญชนะ สระ หรือวรรณยุกต์เกินในคำ ทำให้คำนั้น
เขียนผิดไปจากหลักเกณฑ์การสะกดคำในภาษาไทย

2.1 การเขียนพยัญชนะเกิน

2.1.1 การเขียนพยัญชนะต้นเกิน

เพิ่มพยัญชนะต้น ท เช่น ลูก เขียนเป็น ทลูก

เพิ่มพยัญชนะต้น อ เช่น ยัง เขียนเป็น อยัง

2.1.2 การเขียนพยัญชนะท้ายเกิน

เพิ่มพยัญชนะท้าย บ เช่น ตอบว่า เขียนเป็น บ ตอบบว่า

2.2 การเขียนรูปสระเกิน

เพิ่มรูปสระอา (-า) เช่น ชั่วโมง เขียนเป็น ชั่วโมง มหาวิทยาลัย เขียนเป็น มหาวิทยาลัย
ธนาคาร เขียนเป็น ธนาคาร

เพิ่มรูปสระอุ (,) เช่น ชลบุรี เขียนเป็น ชลบุรี ปกติ เขียนเป็น ปกติ

2.3 การเขียนรูปวรรณยุกต์เกิน

เพิ่มรูปวรรณยุกต์เอก เช่น เรา เขียนเป็น เร่า โมง เขียนเป็น ม่องโมง ราคา เขียน
เป็น ราค่า ครู เขียนเป็น ครู่, ครู่

เพิ่มรูปวรรณยุกต์โท เช่น ดูทีวี เขียนเป็น ดูทีวี สบายใจ เขียนเป็น สบายใ้
สวัสดี เขียนเป็น สวัสดี

3. การเขียนตกหล่น

การเขียนตกหล่น หมายถึง การเขียนรูปพยัญชนะ สระ หรือวรรณยุกต์ขาดไปในคำ ทำให้
คำนั้นเขียนผิดไปจากหลักเกณฑ์การสะกดคำในภาษา

3.1 พยัญชนะควบกล้ำ หรือ อักษรนำ

3.1.1 การเขียนพยัญชนะควบกล้ำตกหล่นหรือการไม่เขียนพยัญชนะต้นควบกล้ำตัว
แรก เช่น คล้องคอ เขียนเป็น ล้องคอ ครอบครวั เขียนเป็น ครอปรัว

3.1.2 การเขียนอักษรนำตกหล่นหรือการไม่เขียนพยัญชนะตัวแรกของอักษรนำ เช่น
ไม่เขียน อย เช่น อยาก เขียนเป็น ยาก อย่าง เขียนเป็น ย่าง อยู่ เขียนเป็น ยู่ ไม่เขียน
หน หล หว หม หญ หร หว เช่น นั่งสือ เขียนเป็น นั่งสือ นอนหลับ เขียนเป็น นอนลับ
จังหวัด เขียนเป็น จังวัด เหมือน เขียนเป็น มีอน ผู้หญิง เขียนเป็น ผู้ญิง สำหรับ เขียน
เป็น สำรับ หวาน เขียนเป็น วาน

3.2 พยัญชนะท้าย

การเขียนพยัญชนะท้ายตกหล่น เช่น วันจันทร์ เขียนเป็น วันจันทร์ เมืองไทย เขียน
เป็น มืองไท การเรียน เขียนเป็น การรีย ชวงบ่าย เขียนเป็น ชวบ่าย

3.3 สระ

การเขียนรูปสระตกหล่น เช่น

ไม่เขียนรูปสระอา (-า) เช่น อาหาร เขียนเป็น อ หาร นาฬิกา เขียนเป็น น ฬิกา
ว่า เขียนเป็น ว ่า

ไม่เขียนรูปไม้หันอากาศ (˘) ในคำที่ใช้สระอะลดรูป เช่น พักผ่อน เขียนเป็น พก
ผ่อน กัมพูชา เขียนเป็น คุมพูชา อักษร เขียนเป็น อกษร

ไม่เขียนรูปตัวอ (-ว) ในคำที่ใช้สระอวัลลดรูป เช่น ส่วน เขียนเป็น ส_น ด้วย
เขียนเป็น ตั_ย

ไม่เขียนรูปสระอุหรือไม่เขียนสระอุเช่น คุณ เขียนเป็น คุณ ความสุข เขียนเป็น
ความสข ห้องสมุด เขียนเป็น ห้องสมุด กัมพูชา เขียนเป็น กัมพูชา

ไม่เขียนรูป -า ในสระอำ เช่น ลำบาก เขียนเป็น ลั_บาก กำลัง เขียนเป็น กั_ลัง
3.4 วรรณยุกต์

การเขียนรูปวรรณยุกต์ตกหล่น ได้แก่ ไม่เขียนรูปวรรณยุกต์เอก (') เช่น ตอนคำ
เขียนเป็น ตอนคำ พักผ่อน เขียนเป็น พักผอน เล่น เขียนเป็น เลน ไม่เขียนรูปวรรณยุกต์โท (˘)
เช่น นื่อง เขียนเป็น นอง ห้องเรียน เขียนเป็น หองเรียน ห้าง เขียนเป็น หาง ร้านอาหาร
เขียนเป็น รานอาหาร สูดท้าย เขียนเป็น สูดทาย และไม่เขียนรูปวรรณยุกต์ตรี เช่น โตะ เขียนเป็น
โตะ

3.5 พยัญชนะการันต์

3.5.1 การเขียนพยัญชนะการันต์ตกหล่น เช่น องค์การ เขียนเป็น อง_การ พิสิกส์
เขียนเป็น พิสิก_

3.5.2 การไม่เขียนเครื่องหมายทัณฑฆาตบนพยัญชนะการันต์ เช่น อาทิตย์ เขียน
เป็น อาทิตย์ อาจารย์ เขียนเป็น อาจารย์

4. การเขียนผิดหลายลักษณะในคำหนึ่งคำ เช่น คำว่า “อักษรศาสตร์” เขียนเป็น อักษร
สาสต์ ซึ่งในพยางค์ที่ 2 มีเขียนพยัญชนะต้นผิดจาก ศ เป็น ส และเขียนพยัญชนะการันต์ผิดจาก ตรี
เป็น ต์ คำว่า “ผู้หญิง” เขียนเป็น พูญิง ในพยางค์แรกมีการเขียนพยัญชนะต้นผิดจาก ผ เป็น พ
การไม่เขียนรูปวรรณยุกต์โท ส่วนในพยางค์ที่ 2 มีการไม่เขียนพยัญชนะต้น ห และการเขียนสระผิด
จากสระอิเป็นสระอี

2. ข้อผิดพลาดด้านการใช้คำ

ผลการวิจัยข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนิสิตชาวักมพูชา มหาวิทยาลัยบูรพา ด้านการใช้คำ สามารถสรุปได้ดังนี้

1. การใช้คำที่ทำหน้าที่ต่าง ๆ ในประโยคไม่ถูกต้อง

1.1 การใช้คำอื่นแทนคำนาม

ประโยคที่ควรใช้คำนามแต่นิสิตเลือกใช้คำชนิดอื่นมาแทนที่คำนาม เช่น คำกริยา

คำบุพบท

1.1.1 การใช้คำกริยาแทนคำนาม เช่น การใช้คำกริยา “คือ” แทนคำนาม “วิชา” ในประโยค “วันหยุดเขาไปเรียนพิเศษคือ(วิชา)คณิตศาสตร์” การใช้คำกริยา “อยู่” แทนคำนาม “เวลา” ในประโยค “ผมไปตลาดอยู่(เวลา) 8.15 นาที”

1.1.2 การใช้คำบุพบทแทนคำนาม เช่น การใช้คำบุพบท “ใน” แทนคำนาม “เวลา” ในประโยค “ผมเตรียมตัวไปตลาดใน(เวลา)แปดนาฬิกาสามสิบสองนาที”

1.2 การใช้คำอื่นแทนคำกริยา

ประโยคที่ควรใช้คำกริยาแต่นิสิตเลือกใช้คำชนิดอื่นมาแทนที่คำกริยา เช่น คำนาม คำวิเศษณ์ กริยาวลี

1.2.1 การใช้คำนามแทนคำกริยา เช่น การใช้คำนาม “การศึกษา” แทนคำกริยา “ศึกษา” ในประโยค “ผมมาประเทศไทยเพื่อการศึกษา(ศึกษา)เรื่องอิเล็กทรอนิกส์ที่มหาวิทยาลัยบูรพา” การใช้คำนาม “การเดินทาง” แทนคำกริยา “เดินทาง” ในประโยค “ผมชอบการเดินทาง(เดินทาง)ท่องเที่ยววันหยุดไปเล่นน้ำตกในตอนเที่ยง”

1.2.2 การใช้คำวิเศษณ์แทนคำกริยา เช่น การใช้คำวิเศษณ์ “เยอะ ๆ” แทนคำกริยา “ตื่นสาย” ในประโยค “ผมไปโรงเรียนไม่ทันเวลาเพราะผมนอนเยอะ ๆ(ตื่นสาย)”

1.2.3 การใช้กริยาวลีแทนคำกริยา เช่น การใช้กริยาวลี “มีอาชีพ” แทนคำกริยา “เป็น” ในประโยค “ดิฉันมีอาชีพ(เป็น)ครู สามีของดิฉันก็เป็นครูเหมือนกัน”

1.3 การใช้คำอื่นแทนคำวิเศษณ์

ประโยคที่ควรใช้คำวิเศษณ์แต่นิสิตเลือกใช้คำชนิดอื่นมาแทนที่คำวิเศษณ์ เช่น คำกริยา คำนาม คำสันธาน

1.3.1 การใช้คำกริยาแทนคำวิเศษณ์ เช่น การใช้คำกริยา “ใช้เวลา” แทนคำวิเศษณ์ “แล้ว” ในประโยค “ผมมาถึงประเทศไทยใช้เวลาหนึ่งเดือน(แล้ว) ผมมาเรียนที่นี่สบายดีใจ”

1.3.2 การใช้คำนามแทนคำวิเศษณ์ เช่น การใช้คำนาม “งานประจำ” แทนคำวิเศษณ์ “ประจำ” ในประโยค “ผมทำความสะอาดห้องน้ำแล้วซักผ้าตอนเย็นเป็นงานประจำวัน(ประจำ)”

การใช้คำนาม “จำนวน” แทนคำวิเศษณ์ “เป็นเวลา” ในประโยค “ผมต้องมาเรียน
อยู่ที่ประเทศไทย จำนวน(เป็นเวลา) 3 เดือน ที่คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา จังหวัดชลบุรี”

1.3.3 การใช้คำสันธานแทนคำวิเศษณ์ เช่น การใช้คำสันธาน “และ” แทนคำ
วิเศษณ์ “แล้ว” ในประโยค “วันนี้เวลาห้าโมงเย็นผมเล่นฟุตบอลและ(แล้ว)ล้มลงขาของผมมีเลือดออก
แต่ตอนนี้ดีขึ้นแล้ว”

1.4 การใช้คำอื่นแทนคำช่วยกริยา

ประโยคที่ควรใช้คำช่วยกริยาแต่นิสิตเลือกใช้คำชนิดอื่นมาแทนที่คำช่วยกริยา คือ
คำวิเศษณ์

การใช้คำวิเศษณ์แทนคำช่วยกริยา เช่น การใช้คำวิเศษณ์ “อาจ” แทนคำช่วยกริยา
“สามารถ” ในประโยค “ผมไม่อาจ(สามารถ)พูดและเขียนภาษาไทยได้ แต่เมื่อเวลาผ่านไปประมาณ 1
เดือนผมอาจ(สามารถ)พูดและเขียนภาษาไทยได้บ้าง”

1.5 การใช้คำอื่นแทนคำบุพบท

ประโยคที่ควรใช้คำบุพบทแต่นิสิตเลือกใช้คำชนิดอื่นมาแทนที่คำบุพบท คือ คำกริยา
การใช้คำกริยาแทนคำบุพบท เช่น การใช้คำกริยา “อยู่” แทนคำบุพบท “ที่” ในประโยค
“ผมมาเรียนที่นี้คณะวิศวกรรมศาสตร์ สาขาวิศวกรรมไฟฟ้า เพื่อนำความรู้ไปสอนนักเรียนอยู่(ที่)
ประเทศกัมพูชา” การใช้คำกริยา “อยู่” แทนคำบุพบท “ที่” หรือคำบุพบท “ใน” ในประโยค “เช้า
วันนี้ ดินฉันจะพูดเรื่องสงกรานต์อยู่(ใน)ประเทศกัมพูชา ซึ่งเริ่มต้นในวันที่ 13 หรือวันที่ 14 เดือน
เมษายนของทุก ๆ ปี”

1.6 การใช้คำอื่นแทนคำสันธาน

ประโยคที่ควรใช้คำสันธานแต่นิสิตเลือกใช้คำชนิดอื่นมาแทนที่คำสันธาน คือ คำวิเศษณ์
การใช้คำวิเศษณ์แทนคำสันธาน เช่น การใช้คำวิเศษณ์ “แล้ว” แทนคำสันธาน “และ” ใน
ประโยค “ผมแต่งงานแล้วแล้ว(และ)ผมมีลูก 2 คน เป็นผู้หญิงและผู้ชาย”

1.7 การใช้คำอื่นแทนคำลักษณนาม

ประโยคที่ควรใช้คำลักษณนามแต่นิสิตเลือกใช้คำชนิดอื่นมาแทนที่คำลักษณนาม คือ คำ
วิเศษณ์

การใช้คำวิเศษณ์แทนคำลักษณนาม เช่น การใช้คำวิเศษณ์ “ทั้งหมด” แทนคำลักษณนาม
“ทุกคน” ในประโยค “อาจารย์อยู่ที่นี้ทั้งหมด(ทุกคน)ใจดีมาก”

2. การใช้คำผิดความหมาย

2.1 คำนาม

ประโยคที่นี้สติดเลือกใช้คำนามไม่ถูกต้องตามความหมายของคำและไม่เหมาะสมกับบริบท เช่น คำว่า “แม่ชาย” “อาหาร” ดังตัวอย่างประโยค “ผมแต่งงานแล้ว ภรรยาของผมชื่อนิมล แล้วเขาแม่ชาย(แม่ค้า)ครับ” คำนาม “แม่ชาย” ควรเปลี่ยนคำนามเป็น “แม่ค้า” ในประโยค “ตอนสายดิฉันกินอาหาร(ข้าว)กับไข่เจียวคะ” ควรเปลี่ยน คำนาม“อาหาร” เป็น “ข้าว”

2.2 คำสรรพนาม

ประโยคที่นี้สติดเลือกใช้คำสรรพนามไม่ถูกต้องตามความหมายของคำและไม่เหมาะสมกับบริบท เช่น การใช้คำสรรพนาม “คุณ” ควรเปลี่ยนคำสรรพนามเป็น “ผม” ในประโยค “ครอบครัวของคุณ(ผม)มี 5 คน คือ พ่อ แม่ พี่ชาย ผม และน้องสาว” การใช้คำสรรพนาม “เขา” ควรเปลี่ยนคำสรรพนามเป็น “พวกเขา” ในประโยค “เกี่ยวกับटनाไม่รู้จักคำไทย เขา(พวกเขา)จะไปถามอาจารย์”

2.3 คำกริยา

ประโยคที่นี้สติดเลือกใช้คำกริยาไม่ถูกต้องตามความหมายของคำและไม่เหมาะสมกับบริบท เช่น การใช้คำกริยา “จาก” ควรเปลี่ยนคำกริยาเป็น “เลิก” ในประโยค “ตอนกลางวันผมจาก(เลิก)เรียนไปกินอาหารอยู่ที่ร้าน” การใช้คำกริยา “นำ” ควรเปลี่ยนคำกริยาเป็น “พา” ในประโยค “อาจารย์ไทยทำอาหารตอนเที่ยงให้ผม วันนี้อร่อยมาก และนำ(พา)ผมไปเที่ยวทะเลบางแสน”

2.4 คำลักษณนาม

ประโยคที่นี้สติดเลือกใช้คำลักษณนามไม่ถูกต้องตามความหมายของคำและไม่เหมาะสมกับบริบท เช่น การใช้คำลักษณนาม “เครื่อง” ควรเปลี่ยนคำลักษณนามเป็น “เรือน” ในประโยค “เมื่อวานฉันได้ไปห้างแหลมทองเพื่อซื้อนาฬิกา 1 เครื่อง(เรือน)”

2.5 คำวิเศษณ์

ประโยคที่นี้สติดเลือกใช้คำวิเศษณ์ไม่ถูกต้องตามความหมายของคำและไม่เหมาะสมกับบริบท เช่น การใช้คำวิเศษณ์ “มาก ๆ” ควรเปลี่ยนคำวิเศษณ์เป็น “มาก” ในประโยค “ผมมีเพื่อน มาก ๆ (มาก)” การใช้คำวิเศษณ์ “ประจำวัน” ควรเปลี่ยนคำวิเศษณ์เป็น “เป็นประจำ” ในประโยค “)ผมชอบอ่านหนังสือ และเล่นกีฬาประจำวัน(เป็นประจำ) ผมช่วยพ่อแม่ทำงานบ้าน เช่น ไปทำนากับพ่อ ทำความสะอาดห้องน้ำ ช่วยแม่ทำอาหาร”

3. การใช้คำที่ไม่สื่อความหมาย

ประโยคที่นิสิตเลือกใช้คำที่ไม่สื่อความหมาย เช่น การใช้คำว่า “มุขวิชา” ควรเปลี่ยนเป็นคำว่า “วิชา” ในประโยค “ผมเป็นครูสอนมุขวิชา(รายวิชา)ฟิสิกส์ที่โรงเรียนมัธยมพระยาศรีหะมุณี” การใช้คำว่า “คณะไฟฟ้า” ควรเปลี่ยนเป็นคำว่า “คณะวิศวกรรมศาสตร์ สาขาวิศวกรรมไฟฟ้า” ในประโยค “ผมมาเรียนที่คณะไฟฟ้า(คณะวิศวกรรมศาสตร์ สาขาวิศวกรรมไฟฟ้า) เพื่อนำความรู้ไปสอนนักเรียนในประเทศกัมพูชา”

4. การใช้คำขาดหรือการใช้คำเกิน

4.1 การตกคำบางประเภทในประโยค

ประโยคที่จำเป็นต้องมีคำบางประเภทในประโยคเพื่อให้สื่อความหมายได้ชัดเจน แต่ นิสิตไม่ใส่คำเหล่านั้นลงในประโยค เช่น คำนาม คำลักษณนาม คำกริยาช่วย คำบุพบท คำสันธาน

4.1.1 คำนาม

การตกคำนามในประโยค เช่น การตกคำนาม “เวลา” หน้าคำแสดงเวลา ควรเติมคำนาม “เวลา” ในประโยค “ที่ประเทศไทยคนไทยเคารพธงชาติ(เวลา) 8 นาฬิกา” การตกคำนาม “ผม” และ “พ่อแม่” ควรเติมคำนาม “ผม” และ “พ่อแม่” ในในตำแหน่งประธานและกรรมของประโยค “ผมชอบการอ่านหนังสือ เล่นกีฬา ประจำวัน (ผม)ช่วย(พ่อแม่)ทำงานบ้าน อย่างเช่น ไปทำนากับพ่อ ความสะอาดห้องน้ำ ช่วยทำอาหารแม่”

4.1.2 คำลักษณนาม

การตกคำลักษณนามในประโยค เช่น การตกคำลักษณนาม “คน” ควรเติมคำลักษณนาม “คน” ในประโยค “เธอมีลูกชาย 3 คน ลูกชาย(คน)ที่หนึ่งมีอายุสิบห้าปี ลูก(คน)ที่สองมีอายุสิบสองปี” การตกคำลักษณนาม “ปี” ควรเติมคำลักษณนาม “ปี” ในประโยค “ผมชื่อสุภักตรา อายุสามสิบเอ็ด(ปี) เป็นครูสอนวิชาฟิสิกส์ ที่วิทยาลัยพระบาทศรีหะมุณี”

4.1.3 คำกริยาช่วย

การตกคำกริยาช่วยในประโยค เช่น การตกคำช่วยกริยา “จะ” ควรเติมคำช่วยกริยาที่แสดงให้เห็นว่ากริยาในประโยคเป็นสิ่งที่จะทำในอนาคต คือ “จะ” ในประโยค “ผมจะกลับบ้านพรุ่งนี้ ผม(จะ)ไปเยี่ยมภรรยาและครอบครัวของผม”

4.1.4 คำบุพบท

การตกคำบุพบทในประโยค เช่น การตกคำบุพบท “เพื่อ” ควรเติมคำบุพบท “เพื่อ” ที่ใช้บอกวัตถุประสงค์ของการไปห้างแหลมทอง ในประโยค “เมื่อวานฉันได้ไปห้างแหลมทอง(เพื่อ)ชื้อนาฬิกา 1 เรือน” การตกคำบุพบทที่ใช้บอกสถานที่ “ที่” ควรเติมคำบุพบท “ที่” หน้าคำนาม “โรงเรียน” ในประโยค “เวลา 11.00 นาฬิกา ผมกำลังเรียนภาษาไทยอยู่(ที่)โรงเรียน”

4.1.5 คำสันธาน

การตกคำสันธานในประโยค เช่น การตกคำสันธาน “หรือ” ควรเติมคำสันธาน “หรือ” ที่ใช้ประกอบกับประโยคคำถาม ในประโยค “วันนี้คุณกินอาหารกลางวันแล้ว(หรือ)ยัง” การตกคำสันธาน “เมื่อ...แล้วจึง” ควรเติมคำสันธาน “เมื่อ...แล้วจึง” ที่ใช้เชื่อมความเพื่อแสดงความต่อเนื่องกันของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ในประโยค “ตอนเช้าผมไปออกกำลังกายกับเพื่อนใช้เวลา 50 นาที (เมื่อ)กลับไปถึงคอนโด ผมอาบน้ำ(แล้วจึง)กินอาหารเช้า”

4.2 การใช้คำบางประเภทเกินมาในประโยค

ประโยคที่ไม่จำเป็นต้องมีคำบางประเภทในประโยคเพราะทำให้สื่อความหมายไม่ชัดเจน แต่นิहितใส่คำเหล่านั้นลงในประโยค เช่น คำนาม คำกริยาหรือกริยาวลี คำกริยาและคำบุพบท คำวิเศษณ์ คำสันธาน

4.2.1 คำนาม

การใช้คำนามเกินมาในประโยค เช่น การใช้คำนามเกินคือคำว่า “เวลา” หน้าคำที่ทำหน้าที่วิเศษณ์บอกเวลา “ตอนเย็น” ควรตัดคำนาม “เวลา” ออกจากประโยค “วันอาทิตย์นี้ฉันกับครอบครัวจะไปเที่ยวทะเล(เวลา)ตอนเย็น”

4.2.2 คำกริยาหรือกริยาวลี

การใช้คำกริยาหรือกริยาวลีเกินมาในประโยค เช่น การใช้คำกริยาเกินคือคำว่า “อยู่” ต่อท้ายคำกริยา “เข้านอน” ควรตัดคำกริยา “อยู่” ออกจากประโยค “ผมเข้านอน(อยู่)เวลา 5 ทุ่มเป็นประจำ” การใช้กริยาวลีเกินคือคำว่า “มีความรู้สึก” โดยมีคำกริยา “ดีใจ” ตามมา ควรตัดกริยาวลี “มีความรู้สึก” ออกจากประโยค “ดิฉัน(มีความรู้สึก)ดีใจมากที่มีโอกาสมาเรียนภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ที่มหาวิทยาลัยบูรพาแห่งนี้”

4.2.3 คำกริยาและคำบุพบท

การใช้คำกริยาและคำบุพบทเกินมาในประโยค เช่น การใช้คำกริยาเกินคือคำว่า “อยู่” คู่กับคำบุพบท “ที่” หน้าคำวิเศษบอกเวลา “ตอนสาย” ควรตัดคำกริยาและคำบุพบท “อยู่ที่” ออกจากประโยค “ผมกินอาหารเสร็จ(อยู่ที่)ตอนสายก็มาเรียนหนังสือ”

4.2.4 คำวิเศษณ์

การใช้คำวิเศษณ์เกินมาในประโยค เช่น การใช้คำวิเศษณ์เกินคือคำว่า “เสร็จ” ซึ่งมีความหมายว่า “แล้ว” ควรตัดคำวิเศษณ์คำว่า “เสร็จ” ออกจากประโยค “วันนี้คุณกินอาหารตอนกลางวัน(เสร็จ)แล้วยัง” การใช้คำวิเศษณ์เกินคือคำว่า “ทุกเวลา” ควรตัดคำวิเศษณ์คำว่า “ทุกเวลา” ออกจากประโยค “ผู้หญิงทุกคนชอบการแต่งตัว(ทุกเวลา)”

4.2.5 คำสันธาน

การใช้คำสันธานเกินมาในประโยค เช่น การใช้คำสันธานเกินคือคำว่า “และ” และคำว่า “แต่” เพื่อเชื่อมความในประโยค ควรตัดคำสันธาน “และ” และคำสันธาน “แต่” ออกจากประโยค “ผมมีลูก 2 คน ลูกคนโตเป็นผู้หญิง (และ) ลูกคนเล็กเป็นผู้ชาย ลูกผู้หญิงมีอายุ 9 ปี (แต่) ลูกผู้ชายมีอายุ 4 ปี”

3. ข้อผิดพลาดด้านการเรียงลำดับคำ

ผลการวิจัยข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนิสิตชาวักมพูชา มหาวิทยาลัยบูรพา ด้านการเรียงลำดับคำ สามารถสรุปได้ดังนี้

1. การวางส่วนขยายไม่ถูกต้อง

การวางส่วนขยายไม่ถูกต้อง เช่น การวางส่วนขยาย “ของผม” ไว้หลังคำนาม “ภรรยา” ควรวางส่วนขยาย “ของผม” ไว้ท้ายประโยค “ผมจะกลับบ้านพรุ่งนี้ ผมไปดูภรรยาของผมและครอบครัว(ของผม)”

2. การสลับตำแหน่งคำในประโยคทำให้การเขียนเนื้อความไม่เป็นไปตามลำดับเหตุการณ์

การสลับตำแหน่งคำในประโยค เช่น การสลับตำแหน่งของคำในประโยคว่า “มาที่นี่ เรียนสาขาไฟฟ้า” ควรแก้ไขการเรียงลำดับคำในประโยคเป็น “มาเรียนสาขาไฟฟ้าที่นี่” ในประโยค “ผมมาที่นี่ เรียนสาขาไฟฟ้า(มาเรียนสาขาไฟฟ้าที่นี่) เอาไปส่งสอนนักศึกษาอยู่กัมพูชา” การสลับตำแหน่งของคำในประโยคว่า “เอาหนังสือมาเรียน” ควรแก้ไขการเรียงลำดับคำในประโยคเป็น “มาเรียนหนังสือ” ในประโยค “ผมกินอาหารเสร็จอยู่ที่ตอนสายก็เอาหนังสือมาเรียน(มาเรียนหนังสือ)”

3. การวางคำวิเศษณ์บอกเวลาหรือคำแสดงความถี่ในตำแหน่งที่ไม่เหมาะสม

การวางคำวิเศษณ์บอกเวลาหรือคำแสดงความถี่ในตำแหน่งที่ไม่เหมาะสม เช่น การวางคำวิเศษณ์บอกเวลา “ประมาณชั่วโมง” ไว้หลังคำกริยา และวางคำวิเศษณ์บอกสถานที่ “อยู่ในห้องน้ำ” ไว้ท้ายประโยค ควรวางคำวิเศษณ์บอกเวลา “ประมาณชั่วโมง” โดยปรับแก้เป็นคำว่า “ใช้เวลาประมาณหนึ่งชั่วโมง” ไว้ท้ายประโยค “วันอาทิตย์ผมซักผ้าประมาณชั่วโมงอยู่ในห้องน้ำ(ใช้เวลาประมาณหนึ่งชั่วโมง)” การวางคำวิเศษณ์บอกความถี่ “เป็นประจำวัน” ไว้ก่อนหน้าประธานของประโยค ควรวางคำวิเศษณ์บอกความถี่ “เป็นประจำวัน” โดยปรับแก้เป็นคำว่า “เป็นประจำ” หรือ “ทุกวัน” ไว้ท้ายประโยค “เป็นประจำวัน ผมเข้านอนอยู่เวลา 5 ทุ่ม (เป็นประจำหรือทุกวัน)”

4. การวางคำวิเศษณ์บอกเวลาสลับกับคำอื่น

การวางคำวิเศษณ์บอกเวลาสลับกับคำอื่น เช่น การวางคำวิเศษณ์บอกเวลา “ตอนบ่าย” ไว้ก่อนคำวิเศษณ์บอกสถานที่ “ในห้องนอน” ควรวางคำวิเศษณ์บอกเวลา “ตอนบ่าย” หลังคำวิเศษณ์บอกสถานที่ “ในห้องนอน” ในประโยค “ผมชอบใจอ่านหนังสือนำเที่ยวตอนบ่ายในห้องนอน(ตอน

บาย)” การวางคำวิเศษณ์บอกเวลา “ตอนเย็น” ไว้ก่อนคำวิเศษณ์บอกความถี่ “ประจำวัน” ควรวางคำวิเศษณ์บอกเวลา “ตอนเย็น” หลังคำวิเศษณ์บอกความถี่ โดยปรับแก้เป็นคำว่า “ทุกวัน” ในประโยค “ผมความสะอาดห้องน้ำแล้วซักผ้า(ทุกวัน)(ใน)ตอนเย็นเป็นงานประจำวัน”

4. ข้อผิดพลาดด้านการเขียนประโยค

ผลการวิจัยข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนิสิตชาวักมพูชา มหาวิทยาลัยบูรพา ด้านการเขียนประโยค สามารถสรุปได้ดังนี้

1. ประโยคที่มีความหมายไม่ชัดเจน

ประโยคที่สื่อความหมายไม่ชัดเจนอาจมีสาเหตุมาจากนิสิตไม่เว้นวรรคตอน ขาดประธานของประโยค หรือใช้คำกำกวม เช่น ใช้คำนามกำกวม ใช้คำกริยากำกวม ใช้คำบอกเวลากำกวม ใช้คำบุพบทกำกวม

1.1 ประโยคที่สื่อความไม่ชัดเจนเนื่องจากการไม่เว้นวรรคตอนและขาดประธาน

ประโยคที่สื่อความไม่ชัดเจนเนื่องจากการไม่เว้นวรรคตอนและขาดประธาน เช่น การไม่เว้นวรรคตอนและขาดประธาน คือคำว่า “ผม” ควรเว้นวรรคตอนและเติมประธาน “ผม” ในประโยค “ผมชอบการเดินทางท่องเที่ยว วันอาทิตย์(ผม)ไปเล่นน้ำตกในตอนเที่ยง”

1.2 ประโยคที่สื่อความไม่ชัดเจนเนื่องจากใช้คำกำกวม

1.2.1 การใช้คำนามกำกวม

ประโยคที่ใช้คำนามกำกวม เช่น การใช้คำนามกำกวม คำว่า “อาจารย์ไทย” ซึ่งอาจสื่อความได้ว่า อาจารย์ชาวไทย หรือ อาจารย์ที่สอนภาษาไทย จึงควรแก้ไขเป็น “อาจารย์ไทย (อาจารย์ชาวไทย/อาจารย์ที่สอนภาษาไทย)ทำอาหารตอนเที่ยงให้ผม วันนี้อร่อยมาก และนำผมไปเที่ยวทะเลบางแสน” การใช้คำนามกำกวม คำว่า “แหลมทอง” ควรแก้ไขเป็น “ห้างสรรพสินค้าแหลมทอง” ในประโยค “วันอาทิตย์ ผมไปเล่น(ห้างสรรพสินค้า)แหลมทองตอนสายกับเพื่อน”

1.2.2 การใช้คำกริยากำกวม

ประโยคที่ใช้คำกริยากำกวม เช่น การใช้กริยากำกวม คำว่า “ทำบ้าน” อาจสื่อความได้ว่า เป็นการสร้างบ้าน หรือ ซ่อมบ้าน หรือปรับปรุงบ้าน ควรแก้ไขเป็น “สร้างบ้าน/ซ่อมบ้าน/ปรับปรุงบ้าน” ในประโยค “พ่อทำบ้าน(สร้างบ้าน/ซ่อมบ้าน/ปรับปรุงบ้าน)ใช้เวลา 2 เดือน”

1.2.3 การใช้คำบอกเวลากำกวม

ประโยคที่ใช้คำบอกเวลากำกวม เช่น การใช้คำบอกเวลากำกวม คำว่า “ทำโมง” อาจสื่อความว่าเป็นเวลา 11 นาฬิกาหรือ เวลา 17 นาฬิกาก็ได้ ควรแก้ไขเป็น “เวลา 11.00 น.” ในประโยค “เวลาทำโมง (เวลา 11.00 น.)ผมกำลังเรียนภาษาไทยอยู่โรงเรียน”

1.2.4 การใช้คำบุพบทกำกวม

ประโยคที่ใช้คำบุพบทกำกวม เช่น การใช้คำบุพบทกำกวม คำว่า “ใน” เมื่อใช้ในบริบทนี้ทำให้ความหมายของประโยคไม่ชัดเจน ควรแก้ไขเป็น “ที่อยู่ใน” ในประโยค เมื่อวานผมบอกเพื่อนของผมใน(ที่อยู่ใน)ประเทศกัมพูชาเกี่ยวกับราคานาฬิกา

2. ประโยคที่มีความหมายหรือเนื้อความในประโยคไม่สอดคล้องกัน

ประโยคที่มีความหมายหรือเนื้อความในประโยคไม่สอดคล้องกันเนื่องจากการเลือกใช้คำในประโยคไม่สัมพันธ์กันอาจจะทำให้ประโยคนั้นสื่อความหมายได้ไม่ชัดเจน

ประโยคที่มีความหมายหรือเนื้อความในประโยคไม่สอดคล้องกัน เช่น การใช้คำว่า “เสร็จแล้ว” กับคำบอกเวลา “วันนี้” คำว่าเสร็จแล้วเป็นวิเศษณ์ขยายกริยา “กิน” ควรใช้เพียงคำว่า “แล้ว” ในการขยายกริยา “กิน” เพื่อให้สัมพันธ์กับเวลาที่เกิดเหตุการณ์คือ “วันนี้” ในประโยค “วันนี้ คุณกินอาหารตอนกลางวัน(เสร็จ)แล้วยัง”

3. ประโยคที่ขาดส่วนประกอบสำคัญในประโยค

ประโยคที่ขาดส่วนประกอบสำคัญในประโยค เช่น ขาดประธาน ขาดกริยา หรือขาดวิเศษณ์ ซึ่งทำให้ประโยคไม่ถูกต้องตามโครงสร้างประโยคในภาษาไทย ส่งผลให้ประโยคเหล่านี้มีความหมายที่ไม่ชัดเจน

ประโยคที่ขาดส่วนประกอบสำคัญในประโยค เช่น การขาดประธานของประโยคคือคำว่า “คนไทย” ควรเติมประธานในประโยค “อยู่ประเทศไทย $\angle$ (คนไทย)เคารพเพลงชาติแปดโมงเช้า” การขาดประธานและขาดกริยาของประโยคคือคำว่า “ผม” และ “สอน” ควรเติมประธานและกริยาในประโยค “ผมเป็นครู (ผมสอน)รายวิชาฟิสิกส์ที่โรงเรียนมัธยมพระยาสุรเสนา” การขาดประธานและวิเศษณ์บอกสถานที่ของประโยคคือคำว่า “ฉัน” และ “ที่...” ในประโยค “ตอนกลางวันฉันกับเพื่อนไปกินอาหาร” ควรเติมประธานและวิเศษณ์บอกสถานที่ และแก้ไขเป็น “ตอนกลางวันฉันกับเพื่อนฉันไปกินอาหารที่...”

สรุปสาเหตุของข้อผิดพลาด

สาเหตุของข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนิสิตชาวกัมพูชา มหาวิทยาลัยบูรพา ด้านการสะกดคำ ด้านการใช้คำและประโยค สามารถสรุปได้ดังนี้

1. สาเหตุของข้อผิดพลาดด้านการสะกดคำ

สาเหตุของข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนิสิตชาวกัมพูชา มหาวิทยาลัยบูรพา ด้านการสะกดคำที่พบมี 6 สาเหตุ ดังนี้ 1) ข้อผิดพลาดที่เกิดเนื่องจากขาดความรู้เกี่ยวกับหลักภาษาในเรื่องต่อไปนี้ ได้แก่ (1) อักษรควบกล้ำ อักษรนำ (2) อักษร 3 หมู่ หรือ ไตรยางศ์ (3) การใช้ ศ ษ และ ส (4) มาตราตัวสะกด (5) การใช้ ใ- และ ไ- (6) การเขียนรูปสระ (7) การวางรูปวรรณยุกต์

(8) การเขียนพยัญชนะกำกับารันต์ 2) ข้อผิดพลาดที่เกิดเนื่องจากออกเสียงไม่ถูกต้อง 3) ข้อผิดพลาดที่เกิดเนื่องจากการที่รูปพยัญชนะมีความคล้ายกัน 4) ข้อผิดพลาดที่เกิดเนื่องจากการใช้แนวเทียบผิด 5) ข้อผิดพลาดที่เกิดเนื่องจากอิทธิพลของภาษาแม่ 6) ข้อผิดพลาดที่เกิดเนื่องจากความสะเพร่า

2. สาเหตุของข้อผิดพลาดด้านการใช้คำและการเขียนประโยค

สาเหตุของข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนิสิตกัมพูชา มหาวิทยาลัยบูรพา ด้านการใช้คำและการเขียนประโยคที่พบมี 6 สาเหตุ ดังนี้ 1) ข้อผิดพลาดที่เกิดเนื่องจากขาดความรู้เกี่ยวกับชนิดและหน้าที่ของคำ 2) ข้อผิดพลาดที่เกิดเนื่องจากไม่สามารถเลือกใช้คำให้เหมาะกับบริบทการใช้ได้ 3) ข้อผิดพลาดที่เกิดเนื่องจากการไม่เข้าใจความหมายของคำ 4) ข้อผิดพลาดที่เกิดเนื่องจากอิทธิพลของภาษาแม่ 5) ข้อผิดพลาดที่เกิดเนื่องจากขาดความรู้เรื่องโครงสร้างของประโยคและลำดับการเรียงคำในประโยค 6) ข้อผิดพลาดที่เกิดเนื่องจากความสะเพร่า

แนวทางการแก้ไขข้อผิดพลาด

แนวทางการแก้ไขข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนิสิตชาวกัมพูชา มหาวิทยาลัยบูรพา ด้านการสะกดคำ ด้านการใช้คำและประโยค สามารถสรุปได้ดังนี้

1. แนวทางการแก้ไขข้อผิดพลาดด้านการสะกดคำ

จากสาเหตุที่ทำให้เกิดข้อผิดพลาดด้านการสะกดคำที่กล่าวมาข้างต้น สามารถเสนอแนวทางแก้ไขข้อผิดพลาดดังกล่าวได้ดังนี้ ดังนี้ 1) อธิบายหลักภาษาที่ถูกต้องให้แก่ นิสิต 2) สอนการเขียนให้สัมพันธ์กับการฟัง การพูดและการอ่าน 3) จัดกลุ่มพยัญชนะที่มีลักษณะคล้ายกันแล้วอธิบายให้นิสิตเห็นความแตกต่าง 4) จัดแสดงคำที่มักเขียนผิดให้นิสิตเห็นเป็นประจำ 5) อธิบายให้นิสิตเข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาไทยกับภาษาแม่ 6) ปลุกฝังให้นิสิตเห็นว่าการสะกดคำที่ถูกต้องมีความสำคัญ และ 7) ฝึกเขียนคำอย่างสม่ำเสมอ

2. แนวทางการแก้ไขข้อผิดพลาดด้านการใช้คำและการเขียนประโยค

จากสาเหตุที่ทำให้เกิดข้อผิดพลาดด้านการใช้คำและการเขียนประโยคที่กล่าวมาข้างต้น สามารถเสนอแนวทางแก้ไขข้อผิดพลาดดังกล่าวได้ดังนี้ 1) สอนให้นิสิตรู้จักชนิดและทำหน้าที่ของคำในภาษาไทย 2) อธิบายให้นิสิตเข้าใจอย่างชัดเจนเรื่องความหมายของคำ คำที่ความหมายโดยตรงและความหมายโดยนัย 3) ให้ความรู้แก่นิสิตในเรื่องโครงสร้างของประโยค การเรียงลำดับคำและการลำดับความในประโยคของภาษาไทย 4) ควรอธิบายให้นิสิตเข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างระหว่างภาษาไทยกับภาษาแม่ ในเรื่องชนิดของคำ หน้าที่ของคำ ความหมายของคำ โครงสร้างประโยค การเรียงลำดับคำ และการลำดับความ 5) ฝึกให้นิสิตแต่งประโยคภาษาไทยอย่างสม่ำเสมอ

อภิปรายผล

จากการศึกษาข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนิสิตชาวกัมพูชา มหาวิทยาลัยบูรพา พบว่ามีประเด็นที่ควรพิจารณาดังนี้

1. ข้อผิดพลาดด้านการสะกดคำที่มีสาเหตุให้เกิดข้อผิดพลาดได้มากกว่า 1 สาเหตุ

1.1 ข้อผิดพลาดบางอย่าง เมื่อพิจารณาจากตัวอย่างคำที่สะกดผิดพบว่าข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นอาจไม่ได้เกิดจากสาเหตุเพียงสาเหตุเดียว เช่น คำที่ใช้ต้องใช้อักษรต่ำ ซ แต่นิสิตเขียนเป็นอักษรสูง ส เช่น น้องชาย เขียนเป็น น้องสาย และคำที่ต้องใช้อักษรสูง ส แต่นิสิตเขียนเป็นอักษรต่ำ ซ เช่น พี่สาว เขียนเป็น พี่ขาว การเขียนพยัญชนะสลับกันระหว่าง ซ กับ ส นั้นอาจมีสาเหตุมาจากการขาดความรู้ความเข้าใจในการใช้อักษรสูงกับอักษรต่ำคู่ ตามหลักเกณฑ์ในภาษาไทยอักษรสูง ส มีคู่เสียงคืออักษรต่ำ ซ แต่นิสิตกลับใช้ ซ ซึ่งไม่ใช่อักษรต่ำคู่ของอักษรสูง ส ทั้งนี้อาจมีอีกสาเหตุหนึ่งที่ทำให้นิสิตเลือกใช้รูป ซ นั่นคือการที่รูปพยัญชนะมีความคล้ายกันระหว่างพยัญชนะ ซ กับ ซ ดังนั้นข้อผิดพลาดในการสะกดคำดังกล่าวจึงมีสาเหตุมาจากการขาดความรู้ความเข้าใจในการใช้อักษรสูงกับอักษรต่ำคู่ และการที่รูปพยัญชนะมีความคล้ายกัน

1.2 การที่นิสิตใช้แนวเทียบผิดอาจเป็นสาเหตุให้เกิดข้อผิดพลาดในการเขียนได้ เช่น ชลบุรี เขียนเป็น ชนบุรี เพราะเทียบกับ ประชาชน ส่วน ชนชาติ เขียนเป็น ชลชาติ ประชาชน เขียนเป็น ประชาชล เพราะเทียบกับ ชลบุรี แต่การสะกดคำผิดเช่นนี้อาจเกิดจากการที่นิสิตขาดความรู้เรื่องมาตราตัวสะกดด้วยก็เป็นได้ เนื่องจากคำที่ยกมาเป็นตัวอย่างนี้สะกดด้วยมาตราตัวสะกด แม่ กน พยัญชนะที่ใช้เป็นตัวสะกดในมาตรานี้ได้หลายตัว เช่น น ณ ร ล หากนิสิตไม่ทราบว่ายพัญชนะตัวใดใช้เขียนเป็นตัวสะกดในคำใดได้บ้างก็จะเป็นเหตุให้เกิดข้อผิดพลาดในการเขียนได้

1.3 จากตัวอย่างคำ วันจันทร์ เขียนเป็น วันจันท์ เพราะเทียบกับ จันทุรี เป็นข้อผิดพลาดในการสะกดคำที่อาจเกิดจากสาเหตุการใช้แนวเทียบผิด แต่หากพิจารณาให้ดีอาจมีอีกสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดข้อผิดพลาดในการเขียนคำนี้ นั่นคือการขาดความรู้เรื่องการเขียนพยัญชนะการันต์ ทั้งนี้เนื่องมาจากคำในภาษาไทยที่เขียนพยัญชนะการันต์ส่วนใหญ่คำที่ยืมมาจากอื่น เช่น ภาษาบาลี หรือสันสกฤต ดังนั้นการจะเขียนคำที่ต้องมีพยัญชนะการันต์ได้ถูกต้อง นิสิตต้องมีความรู้เกี่ยวกับที่มาของคำหรือสามารถจดจำวิธีการเขียนคำเหล่านั้นได้เป็นอย่างดี มิฉะนั้นก็จะเกิดข้อผิดพลาดในการเขียนคำกลุ่มนี้ได้โดยง่าย

การเกิดข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนิสิตชาวกัมพูชา มหาวิทยาลัยบูรพา ด้านการสะกดคำที่เกิดขึ้นในคำบางคำอาจมาจากหลายสาเหตุร่วมกัน ดังนั้นผู้สอนควรพิจารณาให้ถี่ถ้วนว่าความผิดพลาดดังกล่าวเกิดจากสาเหตุใดได้บ้าง เพื่อหาแนวทางในการแก้ไขข้อผิดพลาดนั้น ๆ ได้อย่างถูกต้องและครบถ้วน

2. ข้อผิดพลาดด้านการสะกดคำที่มีอิทธิพลของภาษาแม่เป็นสาเหตุหนึ่งของการเกิด

ข้อผิดพลาด

2.1 เมื่อพิจารณาจากตัวอย่างคำที่เกิดข้อผิดพลาดด้านการสะกดคำ เห็นได้ว่าอิทธิพลของภาษาแม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับข้อผิดพลาดนั้นด้วย เช่น คำที่ต้องเขียนด้วย ศ หรือ ซ เขียนเป็น ส ได้แก่ ศึกษา เขียนเป็น สึกษา อักษรศาสตร์ เขียนเป็น อักขรศาสตร์ อาศัย เขียนเป็น อาสัย ภาษาเขียนเป็น ภาสา ข้อผิดพลาดลักษณะนี้นอกจากนิสิตขาดความรู้เรื่องการใช้ ศ ซ และ ส แล้ว อิทธิพลของภาษาแม่ก็มีส่วนที่ทำให้เกิดข้อผิดพลาดได้เช่นกัน เนื่องจาก ในภาษาเขมรซึ่งเป็นภาษาแม่ของนิสิตเขียนคำเหล่านี้โดยใช้พยัญชนะ “ส” ในภาษาเขมรปัจจุบันใช้ รูป ส เพียงรูปเดียว ไม่ว่าคำที่ยืมมาจากคำสันสกฤต จะสะกดด้วย ศ ซ หรือ ส ในภาษาต้นทาง ภาษาเขมรจะใช้ ส เดียวเท่านั้น อาจทำให้เกิดความสับสนเมื่อต้องมาเขียนภาษาไทย

2.2 การขาดความรู้เรื่องการใช้ไม้ตายและไม้ม้วนในภาษาไทยอาจเป็นสาเหตุทำให้เกิดข้อผิดพลาดในการเขียนได้ เช่น ไม้ตาย (เ-) เขียนเป็นสระโอ (โ-) ได้แก่ ไป เขียนเป็น โป คนไทยเขียนเป็น คนโไทย ส่วนคำที่ต้องเขียนด้วยไม้ม้วน (เ-) เขียนเป็น (โ-) เช่น ให้ เขียนเป็น โห้ การที่นิสิตเลือกใช้รูปสระโอ (โ-) แทนรูปไม้ตาย (เ-) หรือไม้ม้วน (เ-) ในภาษาไทยอาจมีสาเหตุเนื่องมาจากอิทธิพลของภาษาแม่ เพราะในภาษาเขมรมีรูปสระเอ (เ-) ซึ่งมีรูปคล้ายรูปสระโอ (โ-) ในภาษาไทย และรูปสระเอในภาษาเขมรนี้ใช้ในการประกอบรูปเป็นสระอื่นอีกด้วย เช่น สระแอ สระไอ สระโอ สระเอา การที่นิสิตเขียนรูปสระเหล่านี้ในภาษาแม่จนเคยชินจึงอาจส่งผลให้นำรูปสระดังกล่าวมาใช้ในการเขียนคำในภาษาไทยด้วย

2.3 การขาดความรู้เรื่องสระลดรูปอาจเป็นสาเหตุทำให้เกิดข้อผิดพลาดในการเขียนได้ เช่น เขียนสระอะลดรูป (รูปไม้หันอากาศ) เป็น รูป ำ ในคำว่า กำลัง เขียนเป็น กำล้าง หรือ ทั้งหมด เขียนเป็น ท่างหมด การเขียนผิดพลาดในลักษณะนี้ได้รับอิทธิพลจากภาษาแม่ เนื่องจากในภาษาเขมรมีการเขียนสระอำตามด้วยพยัญชนะ ง (ำง) นิสิตจึงใช้รูปการเขียนในภาษาแม่ที่นิสิตคุ้นเคยมาเขียนคำในภาษาไทย หรือการเพิ่มรูปสระอุ ในคำบางคำ เช่น ชลบุรี เขียนเป็น ชูลบุรี ปกติเขียนเป็น ปุกติ ประเด็นนี้น่าจะเป็นไปได้ว่าทั้งไทยกับเขมรมีเสียงสระโอะ แต่ใช้รูปสระแทนเสียงต่างกัน ในภาษาไทยใช้รูปสระโอะ หรือถ้ามีพยัญชนะท้ายก็จะไม่เขียนในรูปสระโอะ (สระโอะลดรูป) ส่วนภาษาเขมรจะใช้ รูปสระอุ (ในกรณีที่เป็นพยัญชนะเสียงเปิด หรือพยัญชนะเสียงอ) ด้วยเหตุนี้จึงทำให้นิสิตสับสนและเพิ่มรูปสระอุ เข้ามาโดยไม่จำเป็น และทำให้ออกเสียงคำผิด

2.4 การขาดความรู้ในเรื่องการวางรูปวรรณยุกต์ในภาษาไทยเป็นเหตุให้เกิดข้อผิดพลาดในการเขียน เช่น บ่น เขียนเป็น บน แล้ว เขียนเป็น แล่ว แต่การที่นิสิตเลือกวางรูปวรรณยุกต์ในตำแหน่งพยัญชนะท้ายอาจเนื่องมาจากในภาษาเขมรมีเครื่องหมาย “บนตัก” ซึ่งเป็นเครื่องหมายเสียงสั้น เครื่องหมายนี้มีรูปเหมือนรูปวรรณยุกต์เอกในภาษาไทย ในภาษาเขมรเขียนเครื่องหมายนี้ไว้เหนือ

ตัวสะกด เช่น ก่ ก่า ดังนั้นการที่นิสิตเขียนรูปวรรณยุกต์เอกหรือรูปวรรณยุกต์โทไว้เหนือพยัญชนะ สะกดน่าจะมีสาเหตุจากอิทธิพลด้านอักษรวิธีของภาษาแม่ที่นิสิตเขียนอยู่เป็นประจำ

3. การขาดความรู้เรื่องชนิดและหน้าที่ของคำ รวมถึงการขาดความรู้และความเข้าใจเรื่อง ความหมายของคำ ไม่ได้เป็นสาเหตุเดียวที่ทำให้ นิสิตไม่สามารถเลือกใช้คำได้ถูกต้องตามความหมาย ของคำและตามบริบท แต่อิทธิพลของภาษาแม่ก็มีส่วนทำให้ นิสิตเลือกใช้คำบางคำที่เป็นคำในภาษา เขมรมาใช้โดยวิธีการแปลศัพท์ เช่น การใช้คำว่า “ไปเล่น” ซึ่งแปลมาจากคำเขมรว่า “ตีวเลง” แทน “ไปเที่ยว” หรือในประโยค “ผมไม่อาจ (สามารถ) พุด(และ)เขียนภาษาไทยได้” การที่นิสิตเลือกใช้คำ ว่า “อาจ” อาจเนื่องจากนิสิตไม่สามารถเลือกใช้คำในภาษาไทยที่เหมาะสมกับบริบทการใช้ได้ นั่นคือคำ ว่า “สามารถ” หรือการที่นิสิตเลือกใช้คำว่า “อาจ” อาจเนื่องมาจากอิทธิพลของภาษาแม่ เพราะใน ภาษาเขมรมีคำว่า “อาจ” ซึ่งมีความหมายว่า “กล้า เป็นได้ ทำได้ อาจ หาญ” ความคุ้นเคยกับคำใน ภาษาแม่ ประกอบกับความเข้าใจว่า “อาจ” กับ “สามารถ” น่าจะใช้แทนกันได้ทำให้เกิดข้อผิดพลาด ในการใช้คำดังกล่าว และการใช้คำว่า “แม่ชาย” แทน “แม่ค้า” ในประโยค “ผมแต่งงานแล้ว ภรรยา ของผมชื่อ นิมลแล้วเขาแม่ชาย(แม่ค้า)ครับ” ประเด็นนี้อาจเป็นเพราะอิทธิพลของภาษาแม่ คำว่า “ชาย” ในภาษาเขมร ใช้คำว่า ตัก และคำว่า “ผู้ชาย” จะใช้ว่า ฮุกตัก ซึ่งใช้ได้กับทั้งกับคนชายที่เป็น ผู้ชายและผู้หญิง แต่ในภาษาไทยมักเรียกผู้ชาย ว่า แม่ค้า หรือ พ่อค้า ไม่เรียกว่า แม่ชาย หรือ พ่อ ชาย ทำให้ นิสิตที่ยังรู้จักคำศัพท์ภาษาไทยไม่มากพอ รู้จักแต่คำว่า ชาย จึงเลือกใช้คำว่า แม่ชาย แทน แม่ค้า

4. การที่นิสิตขาดความรู้เรื่องโครงสร้างของประโยค ลำดับการเรียงคำ และการเรียงลำดับ ความในประโยค อาจส่งผลให้ประโยคไม่สามารถสื่อความหมายได้อย่างชัดเจน แต่จากการสังเกต พบว่า นิสิตสามารถสร้างประโยคที่มีโครงสร้างประโยคถูกต้องซึ่งเป็นประโยคที่มีประธาน กริยา กรรม และมีส่วยขยาย แต่ข้อผิดพลาดส่วนใหญ่เกิดเนื่องจากลำดับการเรียงคำในประโยคบางตำแหน่งและ การลำดับความ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนิสิตให้ความสำคัญกับโครงสร้างของประโยค แต่ไม่ได้ให้ ความสำคัญกับลำดับการเรียงคำหรือการลำดับความเท่าที่ควร จึงทำให้ประโยคที่นิสิตใช้ส่วนใหญ่มี ลำดับการเรียงคำหรือการลำดับความที่ไม่ถูกต้องตามบริบทการใช้ในภาษาไทย ส่งผลให้ประโยค เหล่านั้นสื่อความได้ไม่ชัดเจน แต่เราในฐานะเจ้าของภาษาก็สามารถเดาความได้ ทั้งนี้เป็นเพราะ ประโยคเหล่านั้นมีโครงสร้างของประโยคที่ครบถ้วนหรือค่อนข้างจะครบถ้วนนั่นเอง เช่น “ผมต้อง มาเรียนอยู่ที่ ประเทศไทย จำนวน 3 เดือน ใน จ.ชลบุรี ม.บูรพา คณะศึกษาศาสตร์” ประโยคนี้มี ประธาน มีกริยา มีส่วนขยายกริยาเพื่อบอกเวลาและสถานที่ แต่ลำดับการเรียงคำและการเรียงลำดับ ความไม่ถูกต้องตามบริบทการใช้ในภาษาไทย ถ้าจะสร้างประโยคให้มีโครงสร้างของประโยคที่ ครบถ้วน รวมถึงมีลำดับการเรียงคำและการเรียงลำดับความที่ถูกต้อง ประโยคต้องเป็นดังนี้ “ผมต้อง

มาเรียนที่ประเทศไทยเป็นเวลา 3 เดือน ผมเรียนที่คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา จังหวัดชลบุรี”

จากผลการศึกษาและการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องพบว่า ข้อผิดพลาดด้านการใช้คำ และการเขียนประโยคของนิสิตชาวกัมพูชา มหาวิทยาลัยบูรพา เป็นข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นกับนักศึกษาต่างชาติอื่น ๆ ด้วยเช่นกัน ไม่ว่าจะเป็นนักศึกษาชาวลาว เวียดนาม จีน และเกาหลี นอกจากนี้ยังพบว่าสาเหตุสำคัญสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดข้อผิดพลาดดังกล่าวคืออิทธิพลของภาษาแม่

จากประเด็นที่นำเสนอข้างต้นจะเห็นได้ว่าภาษาแม่เป็นปัจจัยหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อการเขียนภาษาไทยของนิสิตชาวกัมพูชา มหาวิทยาลัยบูรพาค่อนข้างมาก เนื่องจากอิทธิพลของภาษาแม่เข้าไปเป็นสาเหตุร่วมกับสาเหตุอื่นที่ทำให้เกิดข้อผิดพลาดในการเขียน ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากสาเหตุเดียวกับที่ภาษาแม่มีอิทธิพลต่อการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาเกาหลี ซึ่งสาเหตุประการแรกเกิดจากนักศึกษาที่มีพื้นฐานในภาษาแม่ไม่มากพอจึงส่งผลต่อการเรียนรู้ภาษาที่สอง ซึ่งยากและซับซ้อนกว่าการเรียนรู้ภาษาแรก ประการที่สอง เกิดจากนักศึกษาไม่ทราบข้อเปรียบเทียบและเปรียบเทียบต่างระหว่างภาษาแม่กับภาษาไทย และประการสุดท้าย เกิดจากการตั้งสมมติฐานในภาษาที่กำลังเรียนนั้น ๆ ผิด หรืออาจได้รับข้อมูลและสิ่งแวดล้อมทางภาษาที่ผู้เรียนประสบคลาดเคลื่อนไป ทั้งนี้อาจเกิดจากตัวผู้สอนเองที่ใช้ตัวอย่างไม่ชัดเจนหรือไม่ครอบคลุมเนื้อหาทั้งหมดทำให้ผู้เรียนเข้าใจผิด จึงส่งผลให้เขียนผิดไปด้วย (วิไลลักษณ์ บุญเคลือบ, 2550) สำหรับวิธีการแก้ไขข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยอันเกิดจากอิทธิพลของภาษาแม่นั้น วิไลลักษณ์ บุญเคลือบ (2550) ได้ให้ข้อเสนอไว้อย่างน่าสนใจว่า ผู้สอนควรจะศึกษาและนำทฤษฎีใหม่ ๆ มาประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอน รวมทั้งศึกษาความแตกต่างระหว่างภาษาไทยกับภาษาแม่ของผู้เรียน ตลอดจนอิทธิพลของภาษาแม่ที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนด้วย

ข้อเสนอแนะการวิจัย

เนื่องจากในปัจจุบันมีนิสิตนักศึกษาจากประเทศกัมพูชาเข้ามาศึกษาหลักสูตรภาษาไทยในมหาวิทยาลัยในประเทศไทยเพิ่มมากขึ้น จึงควรมีการทำวิจัยเกี่ยวกับการใช้ภาษาไทยของนิสิต นักศึกษากลุ่มนี้ เพื่อนำผลการวิจัยไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาไทยให้นิสิตนักศึกษาต่างชาติที่ใช้ภาษาเขมรเป็นภาษาแม่ โดยควรมีการวิจัยเรื่องการใช้ภาษาด้านการฟังและการพูด ของนิสิตนักศึกษาชาวกัมพูชาที่ศึกษาอยู่ในสถาบันอุดมศึกษาของไทย

บรรณานุกรม

- กั้วล คัชซิมา, ฌัฐพล จันทรังาม, ประยูร ทรงศิลป์, ศานติ ภัคดีคำและอัญชญา จิตสุทธิญาณ.
(2550). *พจนานุกรม ไทย-เขมร ฉบับคณะกรรมการร่วมไทย-กัมพูชา*. กรุงเทพฯ:
คณะกรรมการสมาคมวัฒนธรรมไทย-กัมพูชา กรมสารนิเทศ กระทรวงการต่างประเทศ.
- กาญจนา นาคสกุล. (2524). *อ่านภาษาเขมร*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- การุณันท์ รัตนแสงวงษ์. (2549). *การใช้ภาษาไทย (พิมพ์ครั้งที่4)*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัย
ศรีปทุม.
- กำชัย ทองหล่อ. (2552). *หลักภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: อมรการพิมพ์.
- ไซสิริ ปราโมช ณ อยุธยา. (2519). *การศึกษาวเคราะห์ลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทย
ของนิสิต คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2515 และ 2516*.
วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, ภาควิชาภาษาไทย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- คณะกรรมการทุนพระยาอนุমানราชชน. (2517). *พจนานุกรมเขมร-ไทย ฉบับทุนพระยาอนุमान-
ราชชน*. กรุงเทพฯ: จงเจริญการพิมพ์.
- คณาจารย์ภาควิชาภาษาไทย คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. (2547). *การใช้ภาษาไทย1*.
(พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- เครือรัตน์ เรืองแก้ว. (2553). *การอ่านและการเขียนคำไทย (พิมพ์ครั้งที่ 3)*. กรุงเทพฯ: ปาเจรา.
- จงบก แซ. (2543). *ความสามารถในการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาเกาหลี แผนกภาษาไทย ชั้นปีที่3
มหาวิทยาลัยปูซานภาษาและกิจการต่างประเทศ*. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต,
สาขาวิชาการสอนภาษาไทย, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- จิตตภา สารพัฒน์ก ไชยปัญญา. (2550). *เอกสารประกอบการบรรยาย วิชาลักษณะภาษาไทย
(พิมพ์ครั้งที่ 4)*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. (สำหรับนิสิตต่างชาติ) (อัดสำเนา).
ชลบุรี: คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ชนิกา คำพุดม. (2545). *การศึกษากการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีน วิชาเอกภาษาไทย ชั้นปีที่4
สถาบันชนชาติยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน*. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต,
สาขาวิชาการสอนภาษาไทย, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ดวงใจ ไทยอุบุญ. (2538). *ภาษาไทย1*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ดวงใจ ไทยอุบุญ. (2549). *ทักษะการเขียนภาษาไทย (พิมพ์ครั้งที่3)*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่ง-
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทองสุข เกตุโรจน์. (2551). *ภาษาต่างประเทศในภาษาไทย (พิมพ์ครั้งที่ 10)*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัย
รามคำแหง.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- ทัศนีย์ ทานตวณิช. (2557). *ข้อผิดพลาดในการเขียนเชิงวิชาการของนิสิตวิชาเอกภาษาไทย มหาวิทยาลัยบูรพา*. ชลบุรี: คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา.
- นวรรรณ พันธุมธา. (2554). *ไวยากรณ์ไทย* (พิมพ์ครั้งที่ 6). กรุงเทพฯ: คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นิภา กู้พงษ์ศักดิ์. (2555). ปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาต่างชาติ : กรณีศึกษานักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยกรุงเทพ, *วารสารรามคำแหง ฉบับมนุษยศาสตร์*, 31(1), 123 – 137.
- บรรจบ พันธุมธา. (2555). *ลักษณะภาษาไทย* (พิมพ์ครั้งที่ 19). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ปณิธาน บรรณาธรรม. (2555). รายงานการวิจัยเรื่อง *นักศึกษากับข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.
- ประยูร ทรงศิลป์. (2526). *การเปลี่ยนแปลงของภาษาไทย: คำยืมในภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ วิทยาลัยครูธนบุรี.
- พาน จงปิ่นท์. (2552). *การศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนาม*. สารนิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, สาขาการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ภาสพงศ์ ผิวพอใช้. (2550). การศึกษาข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาลาวระดับบัณฑิตศึกษามหาวิทยาลัยอุบลราชธานี. ใน *การประชุมทางวิชาการของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ครั้งที่ 45: สาขาศึกษาศาสตร์ สาขาเศรษฐศาสตร์และบริหารธุรกิจ สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, สำนักงานคณะกรรมการอุดมศึกษา, กระทรวงศึกษาธิการ, กระทรวงเกษตรและสหกรณ์, กระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี, กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม, กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร, สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ, สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย. เข้าถึงได้จาก <http://kucon.lib.ku.ac.th/Fulltext/KC4513002.pdf>
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2556). *พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554*. กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน.
- วิภาวรรณ อยู่เย็น. (2540). การศึกษาเปรียบเทียบระหว่างความแตกต่างระหว่างภาษาไทยกับภาษาลาว และข้อบกพร่องในการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาลาวที่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. *วารสารมนุษยศาสตร์วิชาการ รวมผลงานทางวิชาการประจำปี 5*, 35-54.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- วิไลลักษณ์ บุญเคลือบ. (2550). อิทธิพลของภาษาแม่ที่มีผลต่อการเขียนภาษาไทย ของนักศึกษา
เกาหลีแผนกภาษาไทย มหาวิทยาลัยปูซานภาษาและกิจการต่างประเทศ. เข้าถึงได้จาก
http://tdc.thailis.or.th/tdc/browse.php?option=show&browse_type=title&titleid=250673&query=%C7%D4%E4%C5%C5%D1%A1%C9%B3%EC%20%BA%D8%AD%E0%A4%C5%D7%CD%BA&s_mode=any&d_field=&d_start=0000-00-00&d_end=2558-0219&limit_lang=&limited_lang_code=&order=&order_by=&order_type=&result_id=2&maxid=2
- วิไลศักดิ์ กิ่งคำ. (2541). อิทธิพลของภาษาต่างประเทศต่อภาษาไทย. กรุงเทพฯ:
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ศศิธร ธาตุเหล็ก. (2546). ลักษณะภาษาไทย. ชลบุรี: คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยบูรพา.
- สุธินันท์ พงศ์ไพบูลย์. (2532). *หลักภาษาไทย* (พิมพ์ครั้งที่ 9). กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- อดุลย์ ตะพัง และ พลอย แสงลอย. (2554). *ภาษาเขมรพื้นฐาน 1* (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ:
มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- อุไรศรี วรสระริน. (2553). *ร่องรอยภาษาเขมรในภาษาไทย* (อรวรรณ บุญยฤทธิ์, จตุพร โคตรกนกและ
สมเกียรติ วัฒนาพงษากุล, แปล). กรุงเทพฯ: ภาควิชาภาษาตะวันออก คณะโบราณคดี
มหาวิทยาลัยศิลปากร วังท่าพระ.